

Flugfiske i Norden

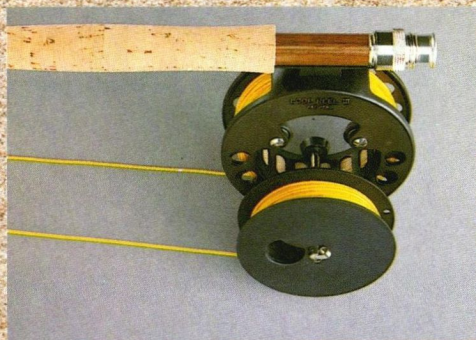
Flugor för Mörrum Den gåtfulla nattsländan
Islands-fiske Med fluga i Vättern Vandring längs Lågen

LEAP

fly reel system

Den mest funktionella flugrulle som någonsin tillverkats.

Svensk kvalitet och design.
Patentsökt.

- ★ Finns i fem storlekar
- ★ Nytt, unikt, enklare och billigare linbytessystem.
- ★ Läs mer — faktabroschyr endast från Karpens.

INTRODUCING NEW SAGE GRAPHITE II

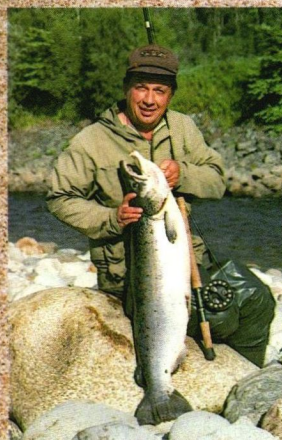
SAGE

Inför säsongen har vi utökat Sage-programmet rejält. Främst med spön av den nya generationen kolfiber — Graphite II.

En stor NYHET för året är också de nya SAGE-black. Äkta SAGE med något förenklad finish. Finns i två modeller 9' # 6-7 samt 8' # 5-6 till helt otroliga priset 975.—

Ett gott råd — har du aldrig provat ett SAGE — gör det INNAN nästa spököp!

LAXFISKEKOLA

För fjärde året i rad arrangeras Karpens laxflugfiskeskola i Norge. Vi fiskar på ett eget "vall" i älven Gaula. Förra årets största fisk, 17,5 kg, togs av huvudansvarig lärare Göran Andersson. Göran är garanterad för en lyckad kurs. Mer info — per tel.

Ny postorderkatalog

Kat. No 4 beräknas komma ut mitten mars. Beställ ditt nya exemplar nu. Kostnad 10.— sedel eller postgiro 437 25 65-4. (Gamla postorderkunder får katalogen hemsänd automatiskt)

Karpens

SWEDEN

Postadress
Karpens Flugfiske & Fritid AB
Box 19136, 104 32 Stockholm
Tel. 08-15 58 50, 15 59 60
Butiksadress
Valhallavägen 46 Stockholm

INNEHÅLL i detta nummer:	Sid
<i>Ledaren: Fjällfiskesyndromet</i>	5
<i>Harren i Vättern. Om det "okända" flugfisket i vårt väldiga innanhav...</i>	6
<i>Ljördalen. Vi rapporterar från några pärlor på gränsen mellan Sverige och Norge</i>	10
<i>Gör din egen flugask. Hur två billiga matlådor blir en "klassisk" flugask...</i>	13
<i>Flätade tafsar. Nytt sätt att tapera och förtynga tafsarna</i>	14
<i>Globetrotter och spöbyggare. Porträtt av en pigg pensionär!</i>	16
<i>Flugor för Mörrum. De kan se ut hur som helst – och gör det!</i>	18
<i>Dagens första kast. Så går det, när kompisen inte kan vänta...</i>	20
<i>Aktion mot England. Skriv och klaga på brittisk miljöpolitik!</i>	21
<i>Med flugspö längs Lågen. Vandring på "Vidda" längs en vacker norsk älv</i>	22
<i>Kvalitetskrok. Så tillverkas moderna flugkrokar</i>	25
<i>Den gåtfulla nattsländan. Livscykeln hos ett av våra fiskars viktigaste byten</i>	28
<i>I ändan på en and! Så använder du gräsandens gumpkörtelfjäd- rar...</i>	31
<i>Bland öring och kabbelekor. Rapport från FiN:s fiskeresor till Island förra sommaren</i>	34
<i>Flueflipp. Historien om den enorma torrflugan...</i>	39
<i>Bokbiten. Nyheter för den läshungrige</i>	43
<i>Flugorna från Karup Å. Några danska mönster i ton med sitt landskap</i>	46
<i>Köp, sälj och byt. Fynda bland våra läsarannonser</i>	48
<i>Nytt på marknaden. Bengt Öste med de senaste nyheterna</i>	50
<i>Tankar på strandkanten. Fram med plattången – och knip till!</i>	54

Omslagsbilden

Skogsrå eller
nymf..?

Foto: Björn Blomqvist.

NY KATALOG

Du får den för en tia, som dras av vid första ordern

Allt för Flugbindaren

Nya krokar
Nya material
Nya verktyg
Nya städ
Nya böcker

Allt för Flugfiskaren

Nya spön
Nya linor
Nya rullar
Nya flugaskar
Nya småprylar

FLY - DRESSING

Box 2003
561 02 Huskvarna
036 - 13 41 97

1986 års största flugfiskenyhet är redan här!

8 fots Rackelhanespö

När Du köper ett Rackelhanespö, så köper Du inte ett spö bland alla andra. Du får något som är långt utöver det vanliga. Ett verkligt fulländat flugspö som är anpassat för Nordiska förhållanden. Alltså anpassat för ett rörligt och varierande fiske. Anpassat för fiske där omgivningen gör det svårt eller helt enkelt omöjligt att bedriva flugfiske på traditionellt sätt. Spöet ger Dig möjlighet att rolla och switchkasta långt utöver de vanliga längderna.

Med Rackelhanespöet kan Du fördroppa en nymf eller puppa på rätt sätt och på rätt plats. Spöet hjälper till att styra Din nymf, puppa eller fluga under hela utfiskningen av kastet. Det hjälper Dig, att med full kontroll mända upp linan till rätt plats i strömmen för att motverka olika typer av dragning. Med spöets extremt goda krokning och drillningsegenskaper kan Du klara grov fiske på lång tafs med tunn spets. Vi ser som en självklarhet att Du skall kunna anpassa linvikten och linvalet efter omständigheterna. Rackelhanespöet kan därför bära 3 till 4 olika linklasser.

Materialet i spöet gör att Du med minsta ansträngning och rätt teknik uppnår Dina mål. Detta är speciellt viktigt vid tvåhandsfiske där ett dåligt materialval kan ta knäcken även på en atletiskt byggd Svensson efter en dags fiske. Med tvåhandsspöet kan Du lätt mända upp linan i luften innan denna tar vattnet. En traditionell vattenmändning anser vi vara en av de största synderna en havsöringsfiskare gör, och då speciellt dagtid när fisken är extra känslig för ljud och rörelseförändringar i omgivningen. Våra tvåhands Rackelhanespön har erkänt goda krokning- och krokställaregenskaper. När Du beställer ett Rackelhanespö, får Du själv vara med och bestämma utformningen av handtag, rullfäste och andra individuella detaljer.

"Rackelhanespö" Flugspönas Rolls Royce.

Kombinationen splitcane och grafit gör det till marknadens bästa spö. Oslagbart vid samtliga typer av flugkast. Nu kan vi erbjuda en utökad spöserie.

Nyhet! 8' # 4-6 Pris 2 300:- 12' # 8-9 Pris 3 300:-
9'6" # 3-7 Pris 2 500:- 14' # 10-12 Pris 4 000:-
10' # 3-7 Pris 2 500:- 15' # 10-12 Pris 3 890:-
11' # 7-8 Pris 2 800:- 16' # 10-12 Pris 4 000:-

Då vi på grund av den stora efterfrågan, har en viss leveranstid, ber vi Dig göra Din beställning snarast.

"Artist Fly" grafit. Ett nytänkande av flugspön.

Varje klinga är individuellt muffad mot ovalitet. När det gäller rena grafitspön så har Artist Fly egenskaper som Du inte hittar hos några andra spön.

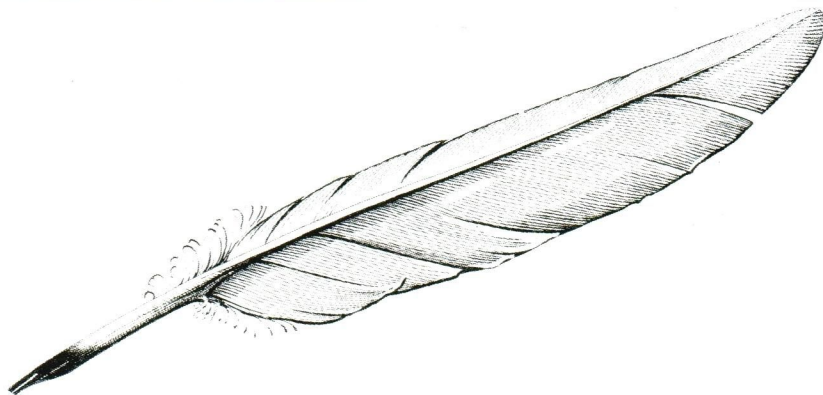
7'6" # 3-4 Pris 1 210:- 10'6" # 6-7-8 Pris 2 010:-
8' # 4-5 Pris 1 305:- 11' # 5-6-7 Pris 2 150:-
8'6" # 5-6 Pris 1 415:- 12' # 9-10 Pris 2 500:-
9' # 5-6 Pris 1 530:- 12'6" # 9-10 Pris 2 730:-
9' # 6-7 Pris 1 590:- 14' # 10-11 Pris 3 240:-
10' # 6-7-8 Pris 1 715:- 15' # 10-12 Pris 3 450:-
10' # 8-9-10 Pris 1 730:- 16' # 10-12 Pris 3 650:-
10' # 4-5-6 Pris 1 875:-

OBS! Leveranstid 2-4 veckor.

"Dagsländor i öringvatten". En bok som beskriver alla nordiska dagsländor. 131 sidor med 52 färgbilder. Omslag av äkta läder med tryckknappslåsning. Boken har blivit en klassiker bland flugfiskare. Hos oss dedikerad och signerad. **Pris 140:-.**

Skandinavians Sportfiskecenter AB

Postorderadress: Box 9, 287 01 Strömsnäsbruk · Besöksadress: Glasbruksvägen *Lührsasset* · Ordertel 0433/215 25, 215 26

"Fjällfiskesyndromet"

De norska älvarna och de svenska fjällvattnen har en oemotståndlig lockelse på oss flugfiskare – och det med all rätt. Det är här vi söker semesterrekreation och fiskeäventyr. Hemmavid nöjer vi oss med regnbågen i klubbvattnet eller byter ut flugspöt mot spinnustrutningen och går istället på jakt efter gädda och aborre. Inget ont i det, men samtidigt försitter vi tillfällena, som borde bjuda på nya och spännande erfarenheter.

Till och med bland mina småländska flugfiskekompisar är kunskapen dålig när det gäller vad det *egna* landskapet har att erbjuda. Flugfisket förknippar man med Norrland. Ju längre upp mot fjällen desto bättre. Det norrländska kust- och skogslandet skyndar man förbi, trots att det många gånger erbjuder ett väl så bra fiske, eftersom väder och vatten är stabilare.

Men det är inte bara smålänningar, som lider under "fjällfiskesyndromet". För en tid sedan gjorde jag en rundresa i Västergötland och mötte då inom en mycket begränsad region flera ypperliga flugfiskeströmmar. Men även här var det bara en handfull flugfiskare, som kommit underfund med det *egna* landskapets möjligheter.

Jag tycker att vi ska fortsätta åka till fjällen. Men jag skulle önska, att vi också får upp ögonen för fisket på hemmaplan. Fjällresan blir för de flesta en eller två semesterveckor lång – och året består som bekant av 52 veckor. Även om ytterligare några försvinner när isen täcker våra vatten, så är tiden tillräckligt lång för att vi borde få ut bra mycket mer av vårt flugfiskeår. Det finns ännu allt för många vita fläckar på vår nordiska flugfiskekarta...

I detta nummer av FiN slår vi ett slag för flugfisket i Vättern – detta sydsvenska "innanhav", som bara genom sin storlek har skrämt bort alla tankar på fiske med fluga. Men så kändes det också att stå vid den svenska sydkusten och kasta efter havsöring på 60-talet, och minns jag rätt, så sa man en gång för längesedan att flugfiske efter lax och havsöring i Mörrumsån var en omöjlighet. Det hade man bestämt sig för utan att prova...

Nu är fisket fritt i Vättern, och eftersom åtskilligt med harr, sik, öring, lax och röding tas av yrkes- och deltidsfiskare, så borde också möjligheterna vara gynnsamma att utveckla flugfisket efter åtminstone några av dessa arter.

Utterfiskare, som stryker bara någon meter från land, kan tex berätta hur harren står alldeles inne bland strandstenarna. Då gör det inget att Vättern är så stor, att vattnet möter himlen vid horisonten. Kasten behöver bara var 5–10 meter långa. Att man dessutom kan kasta på vakande fisk långt in på senhösten gör ju inte saken sämre...

Jag känner av naturliga skäl bara till de lokala förhållandena på min egen hemmaplan, men vågar mig ändå på en kvalificerad gissning att det finns åtskilligt fler tillfällen till flugfiske också på andra håll i södra Skandinavien än vi är benägna att tro.

Vi har inte längre de dramatiskt imponerade sydsvenska strömvatten, som vi kan njuta av på Marcus Larssons stora oljemålningar från förra århundrandet. Laxen går inte längre upp till Vetlanda. Skeen vid Bolmen kan idag inte skryta med några storöringar och Motala ström bjuder inte längre på kilosharr i varje kast. Debatten kring dagens norrländska älvutbyggnad blev nämligen aldrig någon debatt i södra Sverige. Man tog våra sydsvenska vatten vid en tid, då utveckling och framtidstro låg i tekniken – alla ställde upp och debatten uteblev. Men därmed inte sagt att man tog allt!

Fiskeklubbar syftar ju till att tillvarata medlemmarnas intressen. Oftast nöjer man sig med arrenden av vatten och inplantering av fisk. Men varför inte också bilda arbetsgrupper med uppgift att inventera flugfiskemöjligheterna i den *egna* regionen? Med en smula fantasi och lite eget detektivarbete, så kommer vi att se hur en landsända, som många tycks tro är kemiskt ren från allt vad laxartad fisk heter, fortfarande kan ha åtskilligt att erbjuda.

Och det gäller inte bara smålänningar och västgötar...

Gunnar Johnson

Harren i Vättern

Av Björn Blomqvist

Foto: Jan Å Fritzson & Gunnar Johnson

Harren anses vara en norrlandsfisk, och förvåningen är därför oftast total, när man visar på vilka möjligheter som finns att fiska "The Lady" också i södra Sverige. Med det fria fisket har ett stort, delvis utforskat vatten öppnats för flugfiske – Vättern. Här finns gott om plats – Vättern är stor som ett innanhav...

Dagen närmar sig sitt slut. Från att ha varit en blåsig sommardag med varm västanvind, som rivits upp vita "gäss" på sjön, så ebbar vågorna nu ut till en stilla smekning. Den sjunkande solens strålar fångas upp av trädbarriären utmed stranden och långa mörka skuggor kastas ut över det klara vattnet.

En flugfiskare vadar försiktigt ut i det kalla vattnet. Han har lokalradions lunchsändning i färskt minne. Där lästes länets badtemperaturer upp. Det är ju inte klokt, bara 12 grader i vattnet och detta ska vara i mitten av juli, tur att jag tog på mig långkalsongerna...

"Ritch" låter det om linan, då spöt höjs till mothugg. Så där ja, där satt den! Att sedan i det glasklara vattnet följa den kämpande harren med sin

vackra ryggfena är en syn som verkligen klargör varför *Thymallus thymallus* ofta är omskriven som "The Lady".

Denna fiskeupplevelse tror man

Vätternharr i en av de många lek-bäckar som går ner i sjön.

kanske är hämtad från något norrlandsvatten, men så är inte fallet. I en bok som beskriver harrens utbredningsområde i Sverige står det skrivet: "Harrens utbredning i Sverige ligger huvudsakligen norr om Dalälven där den är tämligen vanlig. Bara några få lokaler finns söder om denna älv".

Som läsare lade vi märke till orden "få lokaler". Detta behöver inte nödvändigtvis betyda att det finns svaga bestånd av harr söder om Dalälven. Nej, istället kan det vara tvärt om, vilket är fallet med Sveriges näst största insjö, Vättern. Denna sjö har istället ett ganska gott bestånd av harr.

Vättern, denna stora sjö i södra Sverige, har oanade, slumrande fiskemöjligheter att utforska. Här finns
forts på nästa uppslag

Vättern är stor som ett innanhav. På östsidan stupar stränderna ofta brant, men det finns partier som kan fiskas från land.

Torrflugfiskaren kan ha högtidsstunder långt in på hösten. I mitten av oktober i fjol var det gott om svärmande nattsländor!

De flesta föredrar att fiska från båt och in mot stränderna. I småbåtshamnarna ser man de typiska vätternsniporna.

forts från föreg uppslag
gott om plats och fisk för alla och en-
var, och som om inte ovanstående
lockande argument vore nog, så är
fisket dessutom helt fritt. I ärlighe-
tens namn, låter det inte fantastiskt
att som flugfiskare kunna få vara med
om att utforska en sådan vit fläck på
den svenska flugfiskekartan?

Det som gjort det möjligt att lagligt
kunna utnyttja denna sydsvenska
kallvattensjö är det frisläppta hand-
redskapsfisket på södra ostkusten
och i de stora svenska insjöarna. Så
flugfiskare, nu är det dags att visa
båtburna flugutterfiskare, att det
finns ett mer sportmannamässigt sätt
att fånga harr. För inte är det roligt att
skvallervägen höra hur en flugutter-
fiskare fått tiotals kilo harrar på några
få kvällsfisken.

Lokala pionjärer

Uttrycket "vit flugfiskefläck" an-
vändes tidigare i artikeln. Det ut-
trycket gäller också för de flesta av oss

flugfiskare som bor nära Vättern. Det
finns dock en och annan lokal flugfis-
kare utmed Vätterns strand, som re-
dan har börjat kartlägga och fånga
"The Lady" på torrfluga. Här låter jag
två av dessa lokala fiskare komma till
tals. Bo Sjöberg, boende i Karlsborg,
blir förste man att avslöja sina rön.

Bo säger: "Jag vill för det första på-
peka att mitt huvudsakliga harrflug-
fiske bedrivs från båt. Jag brukar med
båtens hjälp kvickt ta mig fram till
olika "hot spots" för att sedan från
fridrivande båt invänta kvällsvaken.
En av dessa platser ligger ca 5 km
söder om Karlsborg och heter Gräs-
hult. Detta är ett område som också är
väl lämpat för vadande flugfiskare,
och här brukar stora mängder harr
visa sig. Visserligen inte de allra stör-
sta exemplaren, men de är klart god-
kända som matfiskar.

En viktig detalj, som försvårar
landfisket i detta område runt Gräs-
hult och norrut mot Karlsborg, är att
den gästande flugfiskaren noggrant
måste observera och åtylta de skyltar
och avspärningar som militärmy-
n-

digheterna utfärdar, för här ligger
stora skjutfält.

Om vi förflyttar oss 10 km norrut
från Karlsborg kommer vi till Djäkne-
sundet. Detta är platsen som kan bju-
da på rejäla överraskningar. Visserli-
gen är harrbeståndet inte så tätt, men
här stryker då och då också stor silver-
blank öring fram utmed stränderna.
Detta med stor öring har trollingsfiska-
re uppmärksammat, och det är flera
fiskare, som i detta område förlagt
spännande trollingpass.

Nu till flugvalet och det är ett lätt
val. En myra stl 12; Mustad 94833.
Kropp: svart-röd. Vingar; grå poly.
Hackel; svart inbundet mitt på kro-
ken. Enkelt eller hur? Kan nämna att
jag i stort sett aldrig fångat någon harr
på annat flugmönster.

Bakgrunden till flugvalet är baserat
på magundersökningar av fångad
matharr – och det har hunnit bli gan-
ska många sådana. Man kan i stora
drag indela Vätternharrens födointag
i två delar, åtminstone i denna delen
av sjön. Antingen är det bottendjur
typ små snäckor, eller så är de fullma-

tade av iblåsta landinsekter, myror, bärfisar eller getingar. Har aldrig observerat att dag-, nattsländor gett den där rätta rajsen”.

”Torrflugevaler”

Så lämnar vi Karlsborgstrakten och riktar våra blickar söderöver mot Hjo. Här i ”Grönköping” bor Richard Lindberg, en passionerad flugfiskare, som då tillfälligt ges, gärna torrflugefångar ”valer”, vilket är den lokala benämningen på harren. Denne spösvingare är också villig att följa Bo Sjöbergs öppna attityd om att avslöja sina absoluta toppställen för vätternharren.

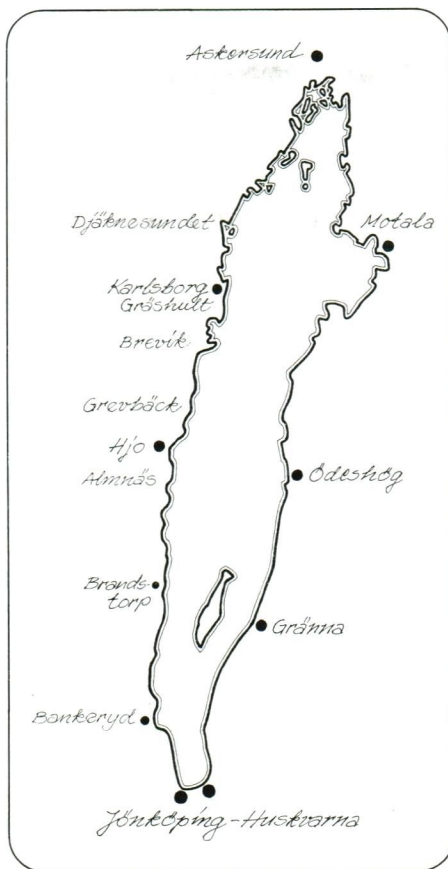
Richard säger så här: ”Jag ska gå rakt på sak med att säga: ’Grevbäck, det räcker’, som en reklamslogan förmodligen skulle låta. Som framgått tidigare bor jag i Hjo, och för att enklast hitta Grevbäck och ytterligare något ’hemligt’ harrställe på kartan, så passar denna hemort bra som utgångspunkt.

Redan ett par km norr om Hjo börjar det brännas rejält, och detta heta område sträcker sig sedan ända fram till Brevik, en sammanlagd obruten toppensträcka på ca 15 km.

En halvmil in på denna fiskesträcka ligger Grevbäck. När jag kommer fram till vägs skylten Grevbäck svänger jag i jämnhöjd med denna av på en liten traktorväg, som leder ner mot Vätternstranden. Här är det bara att dra på sig vadarbyxor och se ut en för kvällen lämplig kastposition.

Det är faktiskt mycket enkelt att torrflugefånga harr här. Detta toppenställe har aldrig sviktat vid mina besök. Vakvilligheten på fisken är här helt häpnadsväckande, och emellanåt är det dessutom hela stim med grov öring som är inne och deltar i kalaset! Vid just denna speciella vakorgie är det stora nattsländor – ”Streaking Caddis” – som är lockelsen. Flugvalet är därför enkelt, E 12:or eller nyss nämnda Streaking Caddis är helt rätt medicin. E 12:an är dock min favorit-fluga, och den sitter på tafsspetsen i nio fall av tio.

Efter denna presentation lämnar vi nu Grevbäcksområdet. I utkanten av Hjo, noga räknat i den södra utkanten av staden och vidare söder ut mot Almnäs, finns nästa fiskesträcka som jag önskar framhålla. Denna sträcka är lätt att nå med bil, och sedan kan man utan några större fysiska ansträngningar komma ner till stranden. Förutsättningarna för lyckat fis-

kafänge är helt i linje med tidigare beskrivning”.

Smålandsidan

Men också från smålandsidan av Vättern kommer allt fler rapporter om fina harrfångster. Här sker det mesta fisket från båt, men man fiskar helt nära stränderna. Kanske bara någon meter från land. Stränderna kan emellertid vara branta, varför båt eller flytring passar bäst.

Jan-Ake Fritzson och Gunnar Johnson berättar om grov harr, som de sett i små lekbäckar, och genom intervjuer med utterfiskare har de planerat inför kommande säsong.

Det tas en del harr utanför Bankeryd i södra delen av Vättern, berättar de. Men själva kommer de att sikta in sig på området strax söder om Gränna. Vättern kan bjuda på harrfiske långt in på hösten, och fisken stiger gärna till en torrfluga. Och det kanske inte är så konstigt. Så sent som i mitten på oktober såg de massiva kläckningar och svärmingar av nattsländor vid sjön.

Även om kraftig blåst kan försvåra fisket på smålandsidan, som ligger mer exponerad för de dominerande sydvästvindarna, så är flugfisket i även den delen av Vättern, en utma-

ning, säger de. Utterfiskarna stryker alldeles i strandkanten, där de tycks få sina bästa fångster. Då måste också harren gå att nå från land. På sina håll finns också småbåtshamnar med långa pirar, som är utmärkt att fiska från. Det här är ett fiske, som måste utforskas!

Bäst vindstilla dagar

Så är det dags att summera förutsättningarna som ska ge framgång vid kommande flugfisketurer. Förmodligen gäller dessa på de flesta platser. Mycket tyder på ett bra fiske efter stränderna i större delen av sjön. Vi vet idag för lite om sträckorna norr om Gränna – men de kommer säkert att utforskas under de närmaste åren.

1. Absolut bästa torrflugefisket bedrivs vindstilla dagar/kvällar. Vill man använda flytring i sitt fiske (här är rätta platsen för detta utmärkt hjälpmedel utan att irritera andra fiskande), så ska man ha klart för sig att Vättern är ett ”innanhav” och uppför sig också som ett sådant. Vissa dagar har hård vind och mycket grov sjögång. En varning är här verkligen på sin plats. Det kan blåsa upp snabbt och många människor har under årens lopp mött drunkningsdöden i denna stora insjö, och några sådana svarta rubriker vill vi varken läsa om eller uppleva. Inte sant?

2. Platser med vattendjup på 1–3 meter är idealiska, och är det dessutom stora stenar eller grynnor på fiskeplatsen har du säkert hamnat rätt. Strandzonen bör vara beväxt med trädbarriärer. Träden ger ju både idroppande insekter och skugga.

3. Säsongen börjar vid midsommar och varar till långt fram på senhösten. I många sydsvenska vattendrag eller sjöar brukar juli vara en dålig fiskemånad på grund av hög vattentemperatur. Men så är inte fallet i Vättern, som är en kallvattensjö.

Slutligen till alla flugfiskande vänner runt om i Norden: Hoppas att denna artikel har öppnat era ögon för att det även i södra Sverige finns möjligheter att kroka fiskar, som för de flesta av oss flugfiskare förknippas med fiske långt norröver. Vi västgötar och smålänningar hälsar er alla välkomna att hjälpa till med kartläggandet av denna stora sydsvenska insjö. Satsa gärna på harren. Men ”risken” finns att ni också får öring, röding eller insjölox på kroken...

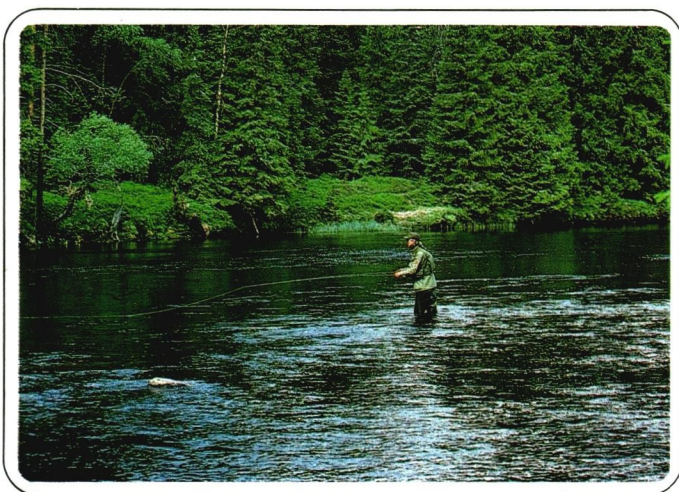
Vättern kan bjuda på många överraskningar...

Ljör- dalen

En älv behöver inte "koka av fisk" för att vara flugfiskarens drömvatten. Naturupplevelsen är istället för många den viktigaste delen i fisket – och har man därtill chans att kroka både öring och harr, så kommer man gärna tillbaka...

*Av Roland Vogel
Foto Roland Vogel & Lars Hansson
Karta Anders Forsling*

På de flesta ställen vadar man tämligen obehindrat.

Omkring 25 mil norr om Karlstad och på andra sidan nationsgränsen på norskt territorium hittar man i en undanskymd dal ett ljuvligt litet vattendrag.

Det börjar sin resa uppe i nordvästra Dalarna, för att efter någon mil passera gränsen till vårt grannland, dock utan avsikt att bli kvar på norsk mark. Efter 2–3 mil i sydlig riktning genom landskapet viker älven av mot nordost, korsar gränsen till Sverige och förenar sig med Västerdalälven knappt 20 km längre ned.

Jag blev bekant med älvasnittet i samband med att jag och några andra medlemmar ur FK Nymphen i Karlstad för några år sedan förlade årets första egentliga fiskeexpedition till området. Även om fiskelyckan inte var vad vi hade tänkt oss den gången, blev jag mycket förtjust i dalformationen med sin friska, djupgröna natur.

På sträckan mellan Tangåas inflöde i Ljörälven och ner mot gränsorten Stöa bjuder älven på många fina och spännande fiskeplatser.

Sparsamt mellan fiskarna

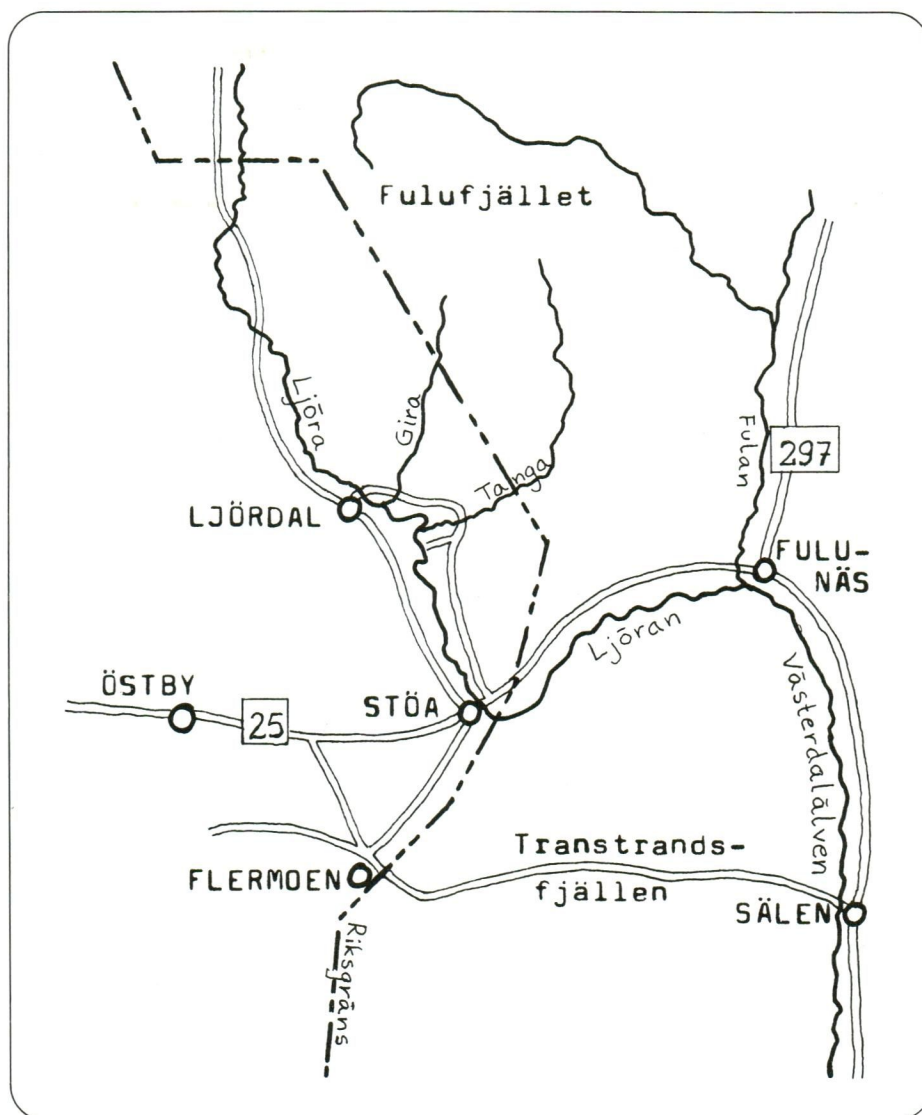
Miljön runt ett vattendrag utgör för många en viktig beståndsdel i flugfiskeutövandet. Den kan bidra till att en positiv helhetsupplevelse förstärks, den kan också medverka till att en ur fiskesynpunkt mer eller mindre misslyckad dag, vid närmare eftertanke, trots allt inte blev så dålig.

Jag tillhör själv, som ni förstått, den kategori av flugfiskare som sätter mycket stort värde på förekomsten av orörd och vildmarksbetonad natur när jag svingar mitt spö, och jag väljer därför, om möjligt, fiskeområden som kan erbjuda detta.

Ljördalen kan inte ståta med vare sig obanad terräng eller jungfrulig mark, men dalen är tämligen glest befolkad. Dessutom är bebyggelsen starkt koncentrerad till byarna Ljördal och Stöa, och trots att det löper bilframkomlig väg på ömse sidor om älven, så är det ganska sparsamt mellan sportfiskarna. Kommer man bara bort från vägen och ner till vattnet, finner sig snart den behagliga känslan av avskildhet.

Idealiskt flugfiskevatten

Den övre delen av sträckan når man bäst genom att köra över bron vid Ljördal och ta åt höger efter Tryslings Turistcenter, som ligger på älvens västra sida. Efter någon km passerar man biflödet Gira, och efter ytterligare 3 km på grusvägen stöter man på ett annat biflöde, Tangåa. Tar man åt höger här och sedan fortsätter rakt fram, hamnar man rätt snart på en liten blomsteräng, alldeles i anslutning till vattendraget. Den här ängen utgör, enligt min uppfattning, den naturligaste campingplatsen längs hela älven. Här finns till och med ett torrdass.

Uppströms ängen är landskapet mjukt. Västra sidan kantas av frodiga gräsmarker som ger gott utrymme för bakkastet, och vattnet flyter sakta med betydande djup i den nedre delen.

Nerströms resterna av en gammal bro ändrar omgivningen karaktär. Älven smalnar av och forsarna och stryken tar vid. Barrskogen tränger på och når ända ner till älvkanten, och hela landskapet blir alltmer vildmarkslikt. Det är här som jag brukar inleda mitt fiske. Vill ni följa med på en rekognosceringstur?

Om vi förflyttar oss nerströms träffar vi raskt på första forsarna i en serie av tre. Stryken mellan forsarna lockar verkligen till fiske. Här står det alltid någon huggvillig harr och väntar. Prova gärna en Bradshaw's special. Vi gör några kast för att "känna" på vattnet. Efter den sista forsarna vidtar ett utsträckt, torrflugevänligt stryk som avslutas med en vid, tunn nacke. Älven ändrar riktning mot väster och en bred, grund och skvalpig fors täck-

er blickfånget. I böjens ytterkant, på "vår" sida, ligger några fritidshus strategiskt placerade. Vilket paradiset!

Vi bryr oss inte om att fiska i forsarna utan går upp på höjden och följer en stig genom skogen mot den djuphåla som vattnet har format i en två vändsväng längre ned. Liksom vid nästan alla bra fiskeplatser täcker man inte hela vattnet från endast en sida. Vi nöjer oss dock med att testa öringarna och harrarna i innerböjen.

– Bara småfisk, säger en av nykomlingarna besviket.

– Javisst! svarar Tommy, ler hemlighetsfullt och verkar dölja någonting.

Påföljande fors är betydligt mera attraktiv än den vi nyss passerat. Stora stenar, till synes slumpmässigt utkastade, klyver strömmen här och var. En typisk öringsträcka!

Där plockade låglandsbördige Lars Hansson upp kvällsmaten sist vi var här. Man hittar fisken på klassiska ställen, framför stenar, vid sidan av
forts på nästa sida

forts från föreg sida
stenar, bakom stenar och i det svarta blankvattnet.

Vi drar vidare nerströms. Forsen mynnar ut i en stor hölja. Morgan står utvadad nedanför mig och slår handen mot låret i besvikelsen över att han missat en fisk. Vattnet skvätter omkring honom och han blir blöt. Vi skrattar.

Vattenmassorna vältrar sig över åt andra sidan, där sluttningen stupar brant ned. Det är egentligen en ö som fördelar strömmen. Längs dess östra sida sipprar en liten rännil. Här väljer vi att gå.

Lätt att kasta

Nedströms ön träffar vi på ett långt glidande stryk med djupströmmen på andra sidan. Här står harrarna tätt. Den nästan obligatoriska forsen som följer på stryket är en aning kortare än de två föregående. Något 50-tal meter rinner den parallellt med grusvägen innan den viker av åt väster. Vi vilar vår kastarm och nöjer oss med att beundra det fria vattnets framfart. Sedan styr vi stegen nerström och siktar istället in oss på ändströmmen i slutet av forsen.

Efter ca 5 km av härligt flugfiskevatten bryts strömmen mitt itu av en grön öspets. Landskapet spricker upp och vattnet letar sig nya vägar. På flera av öarna i detta sprudlande delta hittar man spår efter gamla byggnader som minner om tider då slätterängar hörde till bilden. Barrskogen har dragit sig tillbaka upp mot branten och det blir lättkastat längs stränderna. På öarna frodas växt- och djurlivet.

Senast jag fiskade en av sidoströmmarna hade jag på åskådarplats en nyfiken hackspettfamilj. Hela barnaskaran hängde ut genom bohålet och kastade kritiska blickar åt mitt håll. Vad jag kunde höra av deras livliga konversation hade de åtskilligt att säga om min fisketeknik. Det mesta måste dock ha varit positivt, för haren som stod ute i strömkanten tog tacksamt emot mina erbjudanden. Hade hackspettarna på något sätt varit störda av min närvaro hade jag naturligtvis lämnat både dem och harrarna i fred.

I deltats nedre del tar älven en mera kanalliknande form. Det blir djupt, mycket djupt, och strömhastigheten avtar betydligt. Här kan man inte vada och det behövs heller inte, för just på detta avsnittet fiskar man lika effektivt i lågskor som i vadare.

En Ljördalsharr har fallit för en nattsländepuppa.

Häriifrån och ner till Stöa är älven avsevärt lugnare i sin framfart. Denna förändringen i älvens karaktär är bestående ända ner till bron vid Stöa handel. Inte så att vattendraget i hela sin nedre sträckning skulle vara mer eller mindre lugnflytande, utan for-sarna och stryken, som avlöste varandra i den övre delen, är mera sällan förekommande här.

Man klarar sig relativt bra med endast vadarstövlar, men det är naturligtvis ingen nackdel att ha med ett par vadare i bagaget. Det övre partiet är tämligen lättvadat, och på vissa ställen kan det vara bra att kunna komma ut en bit i vattnet för att få bättre utrymme för bakkastet.

Bestånden av harr och öring i älven verkar antalsmässigt vara ganska jämnt fördelade mellan de båda arterna, även om deras favoritplatser varierar. Men det är ju inget unikt för Ljörälven.

Insektslivet

Jag är ingen vän av de obligatoriska flugmönsterrekommendationerna. De förstör en del av nöjet, även om meningen inte är att man skall följa dem kategoriskt. De fyller givetvis ett omtänksamt syfte, men kan också framkalla frustration under vissa om-

ständigheter. Jag nöjer mig därför med att konstatera att både nattsländor och dagsländor förekommer i Ljöras vatten. Nattsländorna kan under stundom inom vissa områden uppträda i riklig mängd. Sedan får var och en avgöra vilka flugor det kan vara idé att fiska med.

Som jag nämnde tidigare går det alldeles utmärkt att tälta eller ställa upp en husvagn på den gräsplan varifrån vi startade vår vandring. Är man inte trakterad av den metoden att logera, finns det möjlighet att hyra hytter i Ljördalen. Om man vill ha det riktigt bekvämt, föreslår jag inkvartering på Tryslingens Turistcenter, där man också kan köpa fiskekort.

Det är inte mödan värt att besöka området för tidigt på säsongen. Den lokala expertisen menar att fiskesäsongen normalt inleds runt St Hans, eller midsommar, som vi säger i Sverige.

Det bör betonas att Ljöra inte är ett fiskevatten, där drömfisken lurar bakom varje sten. Det är ett ordinarie harr- och öringvatten med en fri, levande ström som stundtals kan bjuda på riktigt bra fiske och där man inte direkt behöver trängas kring fiskeplatserna.

För de intresserade rekommenderas kartblad 2117 I Ljördal, som täcker området.

Gör din egen flugask

En mycket trevlig och ändamålsenlig flugask i aluminium kan du enkelt tillverka själv. För bara några tior kan du – i vilket varuhus som helst – köpta *två* matdosor av märket Trangia. Det man använder för att bygga flugasken är de båda lockhalvorna, vilka monteras samman med ett litet pianogångjärn (Bårebo), som finns att köpa i järnhandeln (se fig A). De små mässingsspikar vilka medföljer gångjärnet kan kapas och användas som nitar. Tänk på att försänka gångjärnet i asken och vänd det åt rätt håll (se fig B).

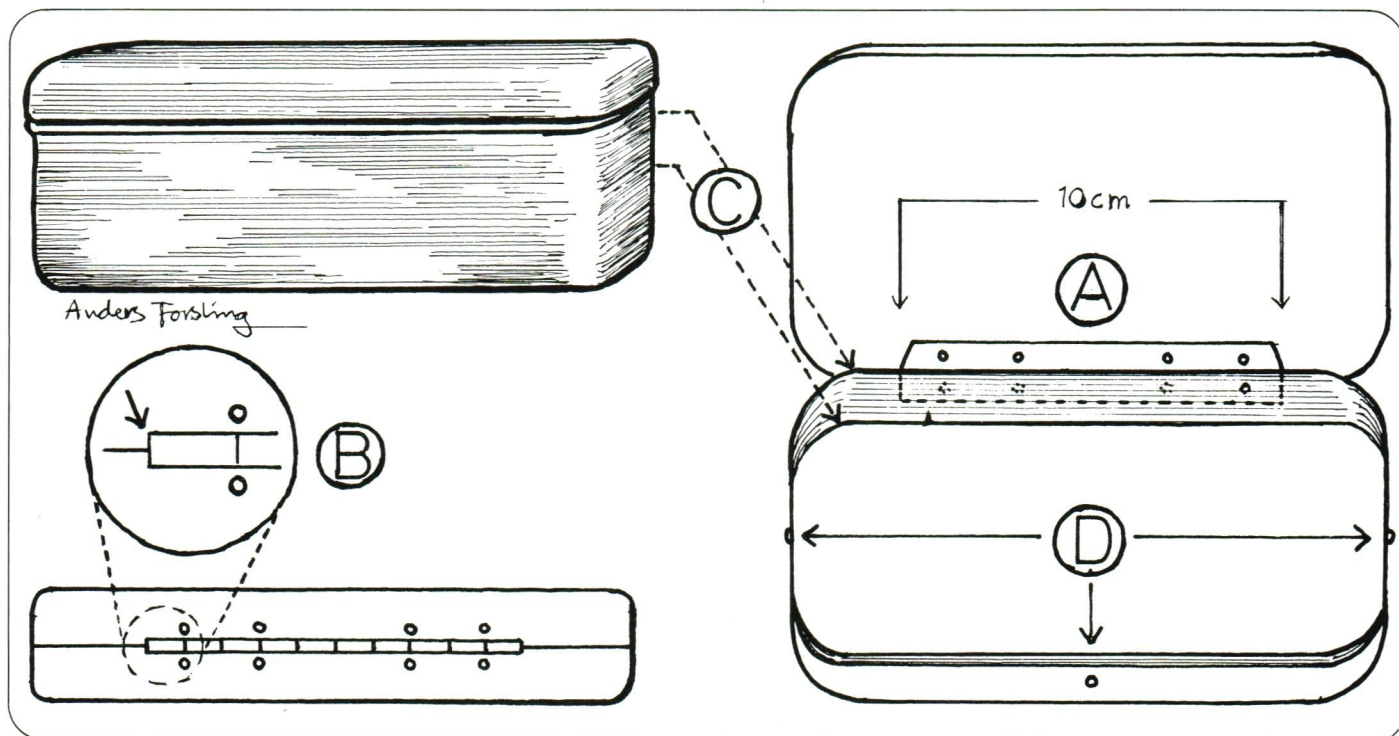
Den ena lockhalvan måste "tätas" med en innerring vilken tas från matdosans underdel (se fig C). Eftersom den har samma profil som locket, men är något mindre, är den lätt att montera med tre stycken nitar (se fig D).

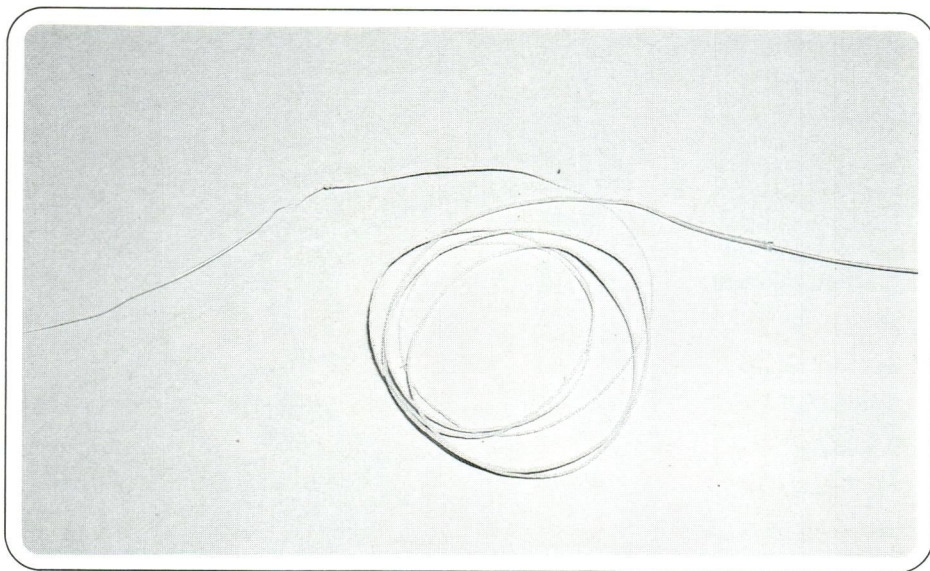
Var och en kan nu inreda sin flugask efter de behov man själv har. På marknaden finns att köpa självhäftande alufoam eller ethafoam, som är lätt att skära i önskade bitar.

Vad du behöver är:

- 2 st Trangia matdosor
- 1 st pianogångjärn
- 11 st mässingsspikar
- Borrmaskin (för nithålen)
- Hammare (att nita med)
- Bågfil
- Fil
- Sandpapper
- Ev en plåtsax

Av Lennart Granström
Teckning Anders Forsling

Till kommande säsong kommer heltaperade, vävda tafsar att finnas på marknaden. Observera skarvningen till fluglinan och tafsspetsen av homogen nylon.

Flätade tafsar

Flätade tafsar har funnits i flera år, men de har aldrig lyckats slå igenom ordentligt. Nu kommer emellertid nya modeller och med dem följer möjligheten att variera sin tafs efter rådande fiskesituation. Det kan betyda att tafsens får spela en betydligt aktivare roll i vår fiskeutrustning.

Av Gunnar Johnson

För några år sedan presenterade vi som hastigast en flätad flugtafs från tyska RST på *Nytt på marknaden* och konstaterade samtidigt, att trots att sådana tafsar är populära på kontinenten, så har de inte lyckats slå igenom här i Norden. Inte än i alla fall – men mycket talar för att de får sitt genombrott nästa säsong.

Själv har jag haft RST:s tafs på en lina under ett par säsonger, men den har inte suttit på favoritspöt, och jag har därför inte fiskat tillräckligt med den för att ha gett den en ordentlig chans. Tafsens har emellertid uppfört sig väl, och trots att den inte har en styv butt, så har den sträckt fint på vattnet.

RST-tafsens är sammanknuten av olika dimensioner flätat tafsmaterial och på så sätt taperad från butt till spets. Den yttersta spetsen består av vanlig homogen nylon. Men själv har jag alltså endast använt den på sam-

ma sätt som en traditionell tafs, och som största fördel sett att det flätade materialet varit lättare att fetta in och därför haft bättre flytförmåga vid nymffiske. Den har varit ett alternativ till den vanliga nylontafsens, men inte så pass mycket bättre, att det funnits anledning att brista ut i jubelsång och hurrarop.

Nytt tafstänkande

Nu kommer emellertid ett par nya flätade tafsar på marknaden, och de gör plötsligt den här typen av tafsar mer spännande. De medför nämligen ett nytt "tafstänkande".

Det är dels heltaperade tafsar utan knutar, och dels flätat material i olika dimensioner, från vilka man själv kan tapera sin egen specialtafs. Men man gör det ändå "knutlöst", genom att de flätade linorna inte har någon kär-

na. Man stoppar helt enkelt in en tunnare diameter i en grövre. Flätningen fungerar som de gamla marknadsknallarnas "bondfångare". När man drar åt, så krymper den yttre linan och greppar om den inre. Övergången blir därför nätt och fin. För att det hela ska bli ett starkt förband, så lägger man sedan en liten droppe cyanolitlim eller smältlim just över skarven.

De nya flätade tafsarna tillverkas både i flytande och sjunkande utförande. Man kan sedan ytterligare förbättra flytförmågan genom impregnering, respektive få tafsens att sjunka genom att behandla den med sjunkmedel. Man kan till och med få den att sväva i vattnet precis som en intermediatelin. De mikroskopiska luftbubblorna inne i flätningen ger alltså tafsens helt speciella egenskaper. De färdigtaperade tafsarna säljs dessutom i en variant med invävd tråd, som gör att tafsens får högre densitet

än vatten och därför sjunker av sig självt.

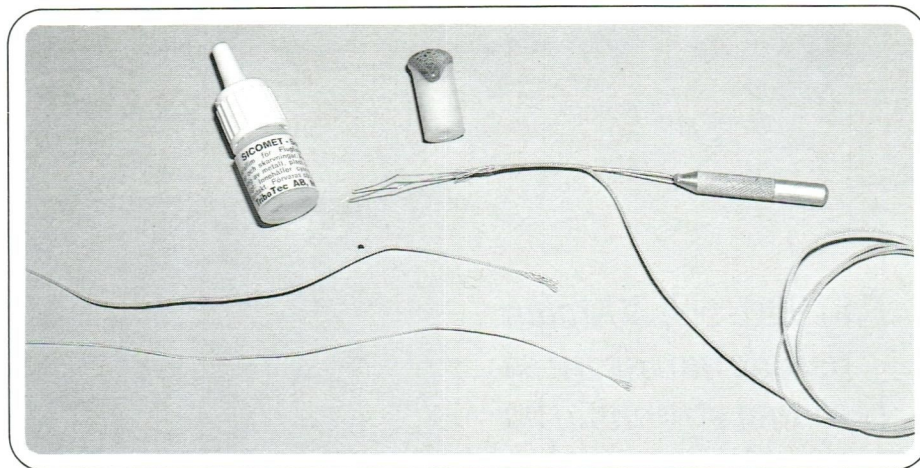
Men man kan också tillverka sig en extra snabbsjunkande tafs, för till exempel det tidiga vårfisket, genom att föra in en blytråd i den hålbyggda kärnan. Detta ger möjlighet att bygga sin specialtafs för just den aktuella fiskesituationen. Genom längd och grovlek på blytråden kan man bestämma sjunkhastigheten, och genom placeringen av blytråden inne i tafsens, så kan man få den att sjunka på olika sätt, vilket betyder mycket för presentationen av flugan. Man använder alltså inte leadcorelina, utan tar istället vanlig blytråd av den typ, som används till flugbindning. Sådan finns som bekant i tre olika dimensioner och genom att klippa till olika längder eller välja olika dimension och sedan variera placeringen inne i tafsens, så blir variationsmöjligheterna stora. Man kan verkligen tala om att skräddarsy sin snabbsjunkande tafs!

Chockdämpare

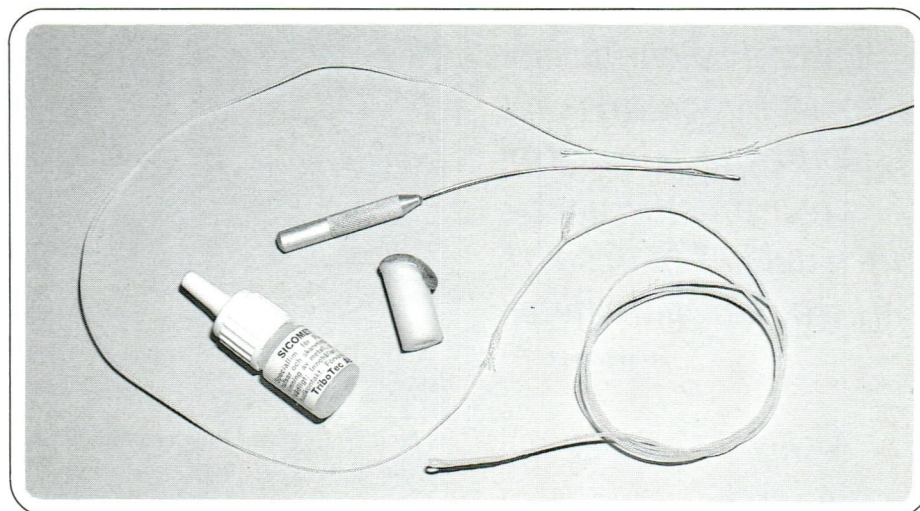
Rent allmänt känns de flätade tafsarna behagliga. De är inte heller lika stumma som en vanlig homogen nylontafs – på gott och ont. Men de kan i någon mån tänkas fungera som en chockdämpare vid hugg och mot-hugg. Genom att de är flätade av många ytterst tunna trådar, var och en mycket böjlig, så blir också hela tafsens mjuk och följsam. Det är alltså inte längre något problem att sträcka tafsens innan man börjar fiska.

Under senare år har vi vant oss vid att fästa en taperad tafsstam på linan och sedan låta den sitta över hela säsongen. Vi byter bara spets allt efter som denna blir kortare, eller anpassar diametern till storleken på flugan. Genom att de flätade tafsarna ger oss större möjlighet att variera vårt fiske, och genom att de är så lätta att skifta så kanske vi kommer att möta en situation liknande den man hade på de gamla gutcastens tid. Då hade man ju flera tafsar med sig i gutasken och bytte tafs flera gånger under fisket. Kanske kommer också vi att i fortsättningen ha med oss flera tafsar med olika egenskaper ut till vattnet, för att sedan byta till den typ, vilken bäst svarar mot den rådande fiskesituationen.

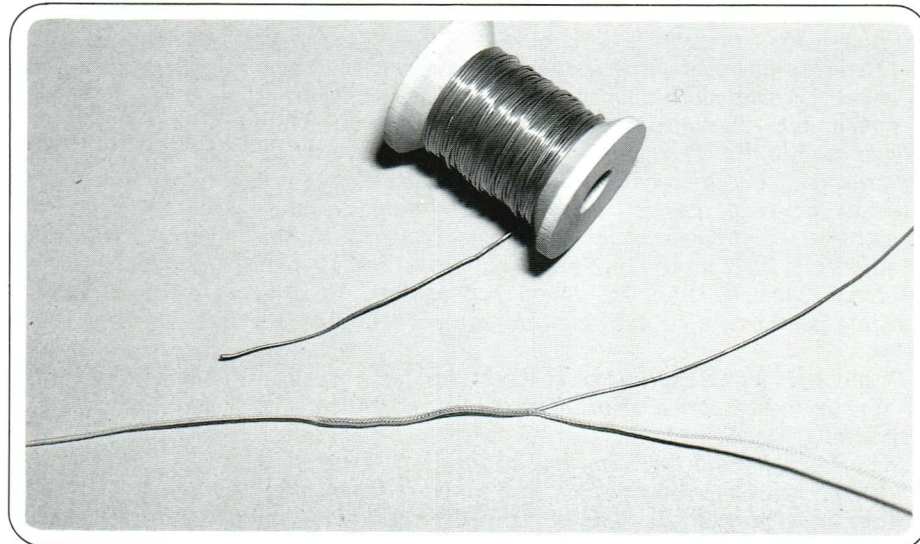
Kommande säsong får utvärdera de flätade tafsarnas fördelar och eventuella svagheter. Men redan nu ser vi många nya och spännande möjligheter...

Det nya tafsmaterialet kan också kapas som metervara i olika dimensioner från vilka man kan designa sin egen specialtafs. Med en trådrulleträdare drar man in en tunnare diameter i en grövre.

Skarven är 3–4 cm lång, men delarna dras försiktigt isär, så att skarven endast blir styvt centimetern. Den ena fransiga änden försvinner då in i tafsens och den andra trimmas försiktigt. Skarven säkras därefter med cyanolit- eller smältlim. Butänden kan förses med en "indragen" ögla eller trädas direkt på fluglinans spets.

Genom att föra in en bit vanlig blytråd genom de vävda maskorna, så kan man tillverka en verkligt snabbsjunkande tafs.

På 1920- och 30-talen
fiskade han de nu så
berömda strömmarna
i Oregon, Idaho,
Wyoming och
Montana – och väl
hemma i Sverige igen
har han på gamla dar
börjat bygga sin egna
splitcanespön. 78 år
säger prästbetyget –
men det har man svårt
att tro, när man möter
honom...

Av Bertil Carlsson

Henrik Englund bygger sina spön med enkla verktyg och mallar. Men det gäller att vara noggrann, säger han.

Globetrotter och spöbyggare

Pensionerade betongarbetaren Henrik Englund är 78 år och bor i Nässjö. Helst håller han till i hobbyrummet, där han bygger splitcanespön.

– Det är tur att man aldrig läste några böcker om spöbygge, säger han. Då hade man väl aldrig vågat börja. Idag verkar det ju så komplicerat – ett hantverk för de verkliga experterna. Mina spön är byggda med hemmagjorda verktyg och i mallar, som jag konstruerat efter eget huvud. Men så kan jag också få spön med den enda aktion jag riktigt trivs med. Enligt min personliga uppfattning ska ett flugspö nämligen ha mjuk helaktion. Då kan det utföra alla typer av kast, och samtidigt blir det behagligt att kasta med. Man ska kunna kasta lugnt och följsamt. Att kasta med flugspö ska vara en njutning. Det är spöt som ska göra jobbet.

Vi som sett Henrik Englund kasta, vet att han lever, som han lär. Det är ett nöje, att se denne äldre gentleman hantera sina egenhändigt byggda spön.

Men Henrik har inte bott i Småland hela sitt liv. På tjugotalet åkte han över till Amerika och hamnade i Chicago. Under depressionen blev det svårt att få arbete, så Henry drog västerut. Ute i Västern fanns det alltid jobb för den, som inte var rädd för att hugga i, och han provade på både som byggnadsarbetare, farmarhjälp och skogshuggare.

– Det finns inte en delstat väster om Chicago, som jag inte har varit i, säger han. Men bäst trivdes jag uppe i nordväst. I Oregon kom jag i kontakt med fisket ute vid Stillahavskusten, och då jag sedan stack ner till Idaho, fick jag prova på flugfiske för första gången. Mest fiskade man med stora flugor – det var gulröda Chilimps, Silver Doctor och andra stora våtflugor, men jag minns också att en torr Black Gnat gick fint däröver vid den tiden. Numera fiskar jag helst bara torrfluga och nymf.

– Strömmarna borta i Oregon, Idaho, Wyoming och Montana anses ju än idag höra till världens bästa för flugfiske, fortsätter Henrik, men då skulle ni ha varit med på 30-talet! Jag jobbade i skogen och fiskade då jag var ledig, och jag var nästan ensam vid de nu så berömda strömmarna. Det fanns en och annan lokal flugfiskare, men fisketurism hade man knappt hört talas om. Yellowstoneområdet, för att ta ett exempel, verkade helt orört på den tiden. Här kunde man verkligen tala om att fiska i ren vildmark.

Hemma i Sverige

Man kan förstå att Henrik la av flugfisket, när han kom hem till Sverige igen 1936. I Småland fanns det inte några vatten,

som kunde mäta sig med dem han hade lämnat i nordvästra USA. Det var först när Hökensås öppnades i slutet på 50-talet, som intresset väcktes igen.

– Jag lärde mig gilla regnbågen bortan i Amerika, säger Henrik. Tänk om man kunde freda vattnen här hemma efter inplanteringen. Då skulle vi få kanonfiske på regnbåge också här. Det är en mycket fin flugfisk. Men som det är nu, så har ungdomarna ingen chans till riktigt regnbågsfiske. De har ju bara provat att kasta på nyinsatt fisk. Det är stor skam att våra inplanteringsvattnen sköts så...

Det var också sedan han tagit upp flugfisket på nytt, som han började bygga sina egna spön i splitcane. Tillsammans med fiskekompisen Ingemar Ström satte han igång att konstruera verktyg och mallar, och trots att de startade från noll, och helt utan kunskap, så kan man idag konstatera att mallar och hyvelblock ser ut som de "boklärdes", men taperingsblocken var gjorda i hårt bokträ och hade inte skruvar för justering. Varje block gällde alltså för en enda tapering, och man gjorde ett för spöts underdel och ett för toppdelen.

Endast honholk

Henrik bygger helst spön, som endast är försedda med honholk på toppdelen. Den holklösa butten stoppar han sedan direkt in i honholken.

– Jag ville redan från början ha mjuk helaktion, berättar han. Den här sammanfogningen blir kortare och mer flexibel. Dessutom är holkar alltid en försvagning. Det är här spöbrotten kommer. Med min idé finns det bara en skarv vid varje holk, medan andra spön har två skarvar – en vid han- och en vid honholken.

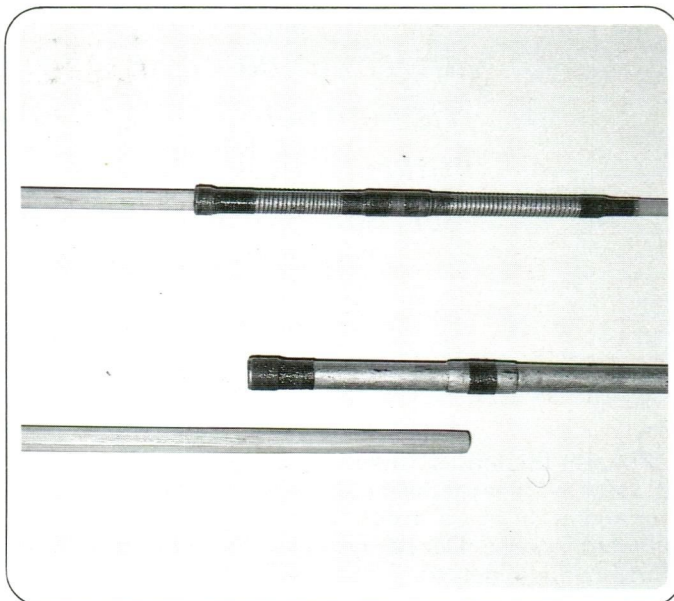
Egentligen är min holk i princip likadan som på moderna kolfiberspön. Man sticker helt enkelt in butten i toppdelen. Så utvecklingen kanske har kommit ifatt nu, småmyser han.

Det verkar så komplicerat att bygga splitcanspön, om man får tro den facklitteratur, som jag fått tag i på senare år, suckar Henrik Englund. Det är nog tur att jag inte visste det när jag startade. Då hade jag säkert inte vågat försöka. Visst är det bra, att det idag finns handledningar att tillgå, och dessutom kan man ju skaffa både verktyg och alla taperingsblock. Så idag är det ingen som behöver tväka att själv bygga sitt eget idealspö. Men det gäller att använda sunt förnuft, och att sedan arbeta lugnt och metodiskt och aldrig slarva. Det svåraste problemet är kanske att få tag i bra bambu. Men även i det fallet är det bättre förspänt idag.

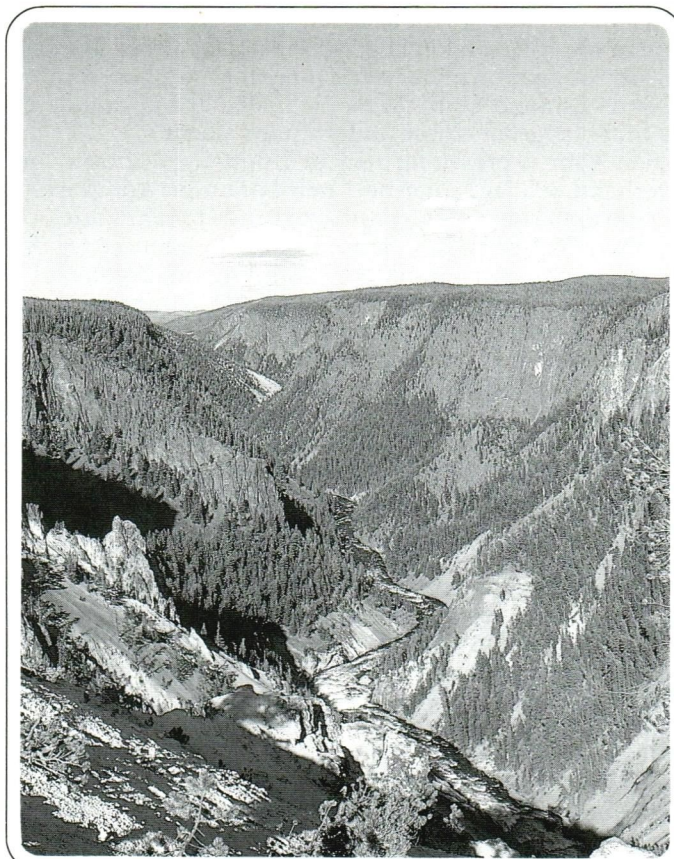
Idag bygger Henrik Englund bara spön till sig själv och till sina fiskekompisar. Det händer också att han reparerar och renoverar gamla spön – och det var så jag själv kom i kontakt med honom, då han hjälpte mig fixa en ny topp till en gammal trotjänare.

Att Henrik, förutom den nya toppen, också berikat mitt flugfiskekunnande med berättelser från sitt fiske i Amerika under 30-talet – det är en helt annan, men inte mindre spännande historia.

Man kan ju bara i fantasin tänka sig stå vid Madison, Yellowstone River eller Snake River i en vildmark, som endast beboddes av skogshuggare, trappers och en och annan indianättling. Snacka om Vilda Västeren – vilket fiske det måste ha varit...

Varför ska splitcanspön vara försedda med både han- och honholk? Det hämmar aktionen och ökar samtidigt risken för glapp och till och med spöbrott. Två skarvar är nämligen svagare än en.

Det var inte bara fisket, som var fantastiskt borta i Klippiga Bergen. Även landskapet i sig var en stor upplevelse – och är så än idag. (Foto: Gunnar Johnson).

Flugor för Mörrum

"Får en fluga se ut hur som helst?" skulle man många gånger kunna fråga, som en travesti på den gamla historien om bofinken. Det får den tydligen. Jag har under mina strövtåg längs Mörrumsåns stränder sett skapelser, som skulle fått de gamla engelska bindarna Colin Wilkie eller James Wright att blekna...

Av Jan Sekander

Foto Bertil Ekholm-Erb

Ovanför flugbindarbänken hänger på en vävtapettavla ett antal svårt invalidiserade lax- och havsöringsflugor, som sedan snart ett årtionde inväntar stunden för sin helbrägdagörelse. Där har jag också hakat fast min första Mörrumsfluga, den som enligt tradition eller sägen lär ha skapats av en eller två oldtimers, troligen efter en något fuktig natt, av sådana där hår du vet, som satt, just det, på en rödhårig servitris på anrika Valhalla. Chilimps. Riktigt.

Den var i början av min laxfiskarbana i Mörrum flugan med stort F, killern. Den "gick bra i vattnet" som man säger på fackspråk, och den syntes väl, tyckte jag. Dock inte fisken – inte särskilt många i alla fall.

Så följde Thunder & Lightning perioden i mitt liv. Den flugan tog fisk, särskilt i det ljumma höstvattnet, bunden på low-water krok men även i stora kroksnummer på våren eller på Esmond Drury krok, 6–8. Den är fortfarande en av mina favoriter, mest under mulna dagar.

Sen kom expressionismen in i mitt liv. Fantasin tog överhand och jag la ner hela min själ i mina kompositioner, en del så hemska att jag måste vända bort huvudet, då jag knöt dem på tafs. Så avlöste varandra mönster och typer genom åren – tubflugor, Waddington, Borstar, Ullsockar och flugor med en hel zoologisk trädgård hopbuntad och fastsurrad på kroken.

Ibland förnöjer mig en stilla promenad längs åns sippklädda vårstränder eller genom bokbackarnas prasslande höstlöv på jakt efter såväl okända som välkända ansikten.

Hundar nosar varandra i ändan då de möts. Flugfiskare kommer på förtrolig nivå med varandra genom att kika i varandras flugaskar och ömsesidigt uttrycka sin beundran över de senaste skapelserna, hur anskrämliga dessa än ser ut.

Det var vid ett sådant tillfälle jag först mötte "Skräcken", ett åtta cm långt monstrum med röd och gul hårvinge och chockrött självlysande silikonhuvud. Den hade, hävdade upphovsmannen, blivit åtskilliga fiskars bane. Den stora varianten lämpade sig bäst för sjunklinefiske i kallt vatten. Då jag senare stötte på honom under förhösten, anförtrödde han mig, att Skräcken i mindre storlek gett goda fångster även under sommaren, sedan den försetts med dockögon och vibro-tail, men då på flyt- eller sink-tip lina.

Glödhäck, som visat sig vara en pålitlig fluga inte minst i Nybroån, har tidigare beskrivits i FiN. Härmdagen plockade en gammal kollega till mig fram nämnda fluga i fyra olika varianter, vilka samtliga tagit bra med fisk även i

Mörrumsån. Den bör ju även passa en flugfiskares svarta själ. Den som inte vill ödsla med sin odlade jungle-cock nacke, kan prova varianten med självlysande gult garn eller cheeks av fluorescerande garnfiberstumpar.

Slutligen har Hairy Mary, skapad av skotten John Reid-path från Inverness i början av sextioalet, gett bra med fisk i Mörrums sommarvarma vatten. Det är i alla fall en gästande tysk flugfiskare och hans likaledes fiskande hustru villiga att intyga. De tog under några semesterveckor ett imponerande antal laxar på just Hairy Mary. Jag har själv tidigare använt den i norska laxälvar med viss framgång. Men det är högst troligt att den kommer att sitta på tafsspetsen, när jag nästa gång går på sommarfiske i Mörrumsån.

Jag frågade en gång en gammal laxfiskare, vilken fluga som fångar mest fisk. Han tittade en stund på mig och svarade:

– Den som är längst tid i vattnet och som du själv tror på.

Han har nog rätt. Om inte, vad är då sanning?

Hur som helst – här kommer några bindbeskrivningar...

Thunder & Lightning

(jfr också FiN nr 4 -79).

Vår variant är bunden på Esmond Drury trekrok, men kan givetvis bindas på dubbelkrok.

Krok: Esmond Drury nr 6–10.

Tag: några få varv tunn silvertråd, sedan gult bindsilke.

Stjärt: en liten bit fluorescerande ylletråd och ovanpå topping

Kropp: svart säl eller annan dubbing

Rib: oval eller rund silvertråd

Vinge: svart kalvsvans

Fronthackel: orange höna eller mjuk tupp

Struphackel: blå tupp (kan utelämnas)

Hairy Mary

(jfr också FiN nr 4 -79)

Vår variant:

Krok: Esmond Drury nr 6–10

Tag: rund guldtråd

Stjärt: topping

Kropp: svart floss

Rib: oval eller rund guldtråd

Får en fluga se ut hur som helst, frågar sig författaren efter att ha sett "Skräcken" – och man kan ju undra...

Vinge: svart (och kanske lite orange) kalvsvans
 Struphackel: blått tupp hackel
 Huvud: svart

Glödhäck

Denna Mörrumsfavorit, som tidigare har beskrivits i nr 5/6 1980 och som i sin tur troligen härstammar från en fluga som heter "Prince Firetail", förekommer i en del varianter. Det här avbildade grundmönstret är följande:

Krok: dubbelkrok nr 6–10, gärna öringkrok!

Bindtråd: svart

Tag: några varv tunn silvertråd

Butt: fluorescerande ylletråd eller påspunnet antrorgarn; ev också rödorange sälull.

Kropp: svart sälull eller annan dubbing, som ska petas ut
 forts på sidan 49

Glödhäck är en populär fluga också i andra vatten. Observera cheeks'en av fluorescerande garn.

Hairy Mary är klassisk vid det här laget...

...liksom Thunder & Lightning. Här bunden på trekrok.

Dagens första kast

Visst är det fint att fiska tillsammans med gamla och goda vänner – men ibland är de väl oförskämt lyckosamma...

Av Rolf Lysholm

Klockan ringer med en pipande datasignal. Jag skyndar mig från köket in i sovrummet för att stänga av den. Egentligen är det bra dumt att sätta klockan på ringning, när man skall upp och fiska. Det behövs inte. Hjärnans inbyggda väckarklocka sviktar aldrig – åtminstone inte när det är fiskedags!

Kaffet är klart, smörgåsarna bredda. Muggar och termos ligger nerpackade i ryggsäcken och bordet står dukat med alla de läckerheter en fiskare behöver före avfärden. Kaffe, té, marmelad, ost, smör och bröd och som en extra ynnest åt min danske vän ett stycke nyköpt "leverpostej".

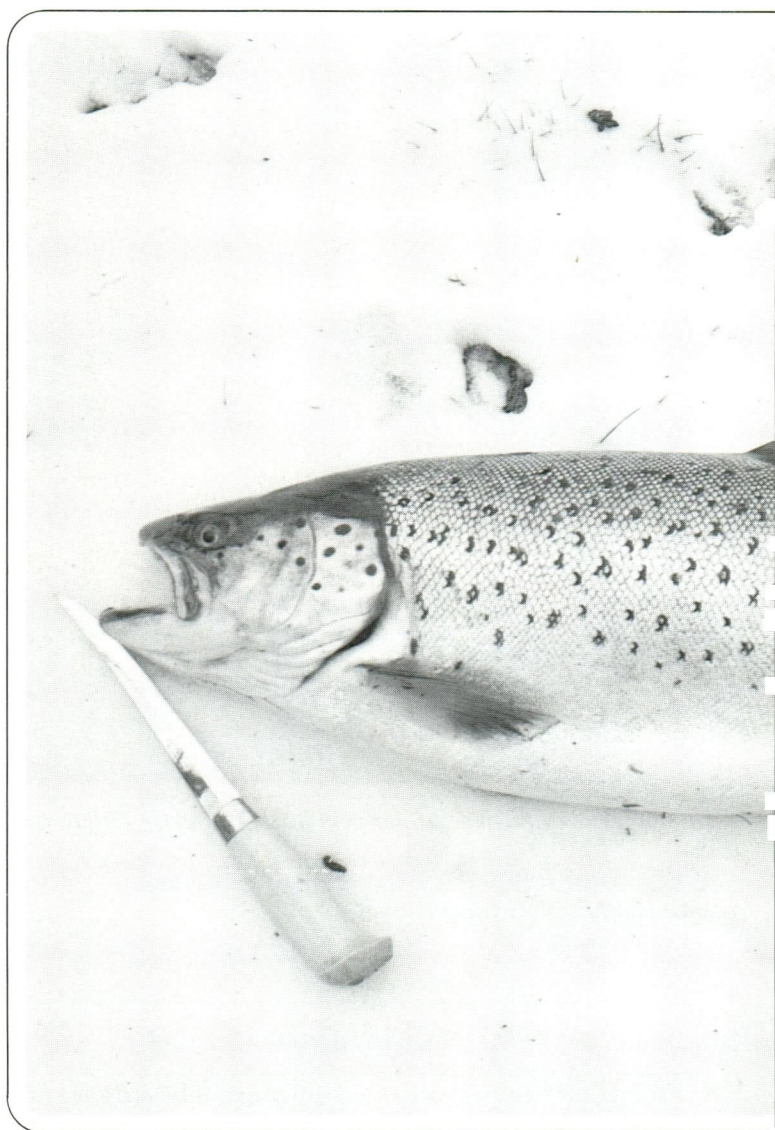
Nu återstår bara att väcka Jesper och Otto. När bilen står färdigpackad och jag kallat en fyra, fem gånger, tittar det första sömndruckna ansiktet upp ur sovsäcken på golvet med de vanliga kommentarerna.

– Va' e' klockan? Inte mer? Blåser de ute? Ska vi verkligen fiska nu?

I sängen vid väggen börjar dansken röra på sig.

– For saden, man! Vi kan vel ikke fiske nu! Har du hul i hovedet? Vi har lige sluted aftenfisked. Hvad er ured?

Efter några öronbedövande brak och med synbart lättad kropp stiger även Ottos håriga dansken ur sängvärmens aromatiska doftstråk och finner så småningom vägen ut till det väntande frukostbordet. Där bänkas två sömntyngda

människor, som förbannar den som lyckats få upp dem vid så okristlig tid som kl tre på morgonen för att fiska havsöring på västkusten.

Bilmotorns entoniga surr gör att dansken snabbt somnar in i baksätet. Endast bröstkorgens rytmiska höj och sänkningar vittnar om att han fortfarande befinner sig bland de levande. I framsätet börjar ett samtal mellan chauffören och hans nyss uppstigne co-driver.

– Roffe. Tror du de' e' så lugnt idag att vi kan fiska fluga? Eller e' de' bara spinn som galler?

Det är svårt att svara på frågan med tanke på att temperaturen är fyra grader under nollstrecket. Jag vet hur besvärligt det kan vara med igenisade spöringar och kan redan nu känna hur domnade fingrar tar hem en köldstel lina under långa, kalla flugfisketimmor.

– Vi får se, när vi kommer fram. Kanske det går.

Jespers ansikte lyser upp en smula i det kalla ljus som reflekteras av bilens strålkastare över det skånska vinterlandskapet. Ett fem centimeter tjockt snötäcke lyser upp de förut mörka plogfårorna på åkerfälten och ger landskapet den mjukhet och harmoni som är alltför sällsynt på dessa breddgrader. Snön faller allt snabbare. Som ett moln av sommar-dagslän-

dor flimrar snöflingorna i ljusskenet och dalar till marken mot ett allt djupare snötäcke.

Bilen svänger runt och backas in på parkeringsplatsen. Vi är framme. Jag stänger av motorn, tänder innerbelysningen och lägger från mig plånbok och nycklar i sedvanligt gömställe, innan jag öppnar dörren och stiger ut på körstyva ben.

Jesper står redan och riggar sina spön – ett spinn- och ett flugspö. Men var är Otto? Han har helt oförmärkt knallat ner till stranden för att fiska. Jag borde ha insett det, men likväl blir jag lika förvånad varje gång. Den mannen måste ha världsrekordet att komma ur en bils baksäte, dra på sig vadar- na, tackla ett spö och börja fiska – innan någon annan ens kommit ur bilen.

– É du klar Jesper, så går vi ner? Jag skall bara låsa bakluckan.

I samma stund hör vi hur strandstenarna rasslar under trycket av en dansk kropp i vadarbyxor.

– Nu må vi ha en kop kaffe og en smør og brød så vi bliver stabile og kan fiske.

I Ottos håv lyser en blank en och en halv kilos öring. Jag och Jesper tittar på varandra, rister våra huvuden, kastar bilnyck- larna till Otto och traskar ner till stranden.

Dagen är förstörd, innan den ens hunnit börja...

Samlad turistaktion mot England

Ett tjugotal länder har nu förbundit sig att minska sina svavelutsläpp med minst 30% fram till 1993 – några kommer till och med att gå längre. Men England envisas fortfarande med inställningen att försurningen är ett "hjärnspek- ke", och vägrar ansluta sig till den så kallade 30-klubben.

Nu har *Friends of the Earth*, Jordens Vänner, i England tröttnat på det egna landets oförmåga och brist på god vilja att ta itu med problemet. Alla vet vi att England är en av de värsta spridarna av långväga luftföroreningar. Tillsam- mans med miljöorganisationer i tio europeiska länder, har Jordens Vänner därför initierat en turistbojkott mot det egna landet. Regeringen struntar i försurningsproblemet, men om tunga turistintressen pressar på, så tvingas man ta försurningen på allvar, menar man.

Därför har Jordens Vänner låtit trycka upp vykort på flera språk, som är tänkta som påtryckningsmedel i turist- bojkotten. Korten kan beställas gratis från miljöorganisa- tioner i de nordiska länderna, i Sverige bla från Svenska Naturskyddsföreningens kansli, Box 6400, 113 82 Stock- holm, tel 08/15 15 50. Mer information kan också erhållas från Internationella Försurningssekreteriatet på samma adress. Sekretariatet ingår i ett nybildat internationellt samarbetsorgan – Air Pollution Network.

Korten är alltså kostnadsfria, och här nedan följer en lista på personer, företag och organisationer, vilka alla är beroende av en stark turism i England. Aktionsgruppen pekar bla på Mr Duncan Bluck som ett viktigt och tungt namn.

Detta är ett utmärkt tillfälle att protestera mot försur- ningen av våra vatten – och genom samarbete mellan sportfiskare, ornitologer, fåltbiologer och medlemmar i Naturskyddsföreningen kan aktionen få stor genomslags- kraft. Minskad turism gör att utländsk valuta går England förbi. Genom aktionen kommer därför trycket på åtgärder att öka inomlandet. Det är ett språk regeringen förstår. Engelsmän röstar nämligen i England – det gör däremot inte utlänningar. Protestviljan måste därför byggas upp i det egna landet, och där kan vi hjälpa till med våra kort!

Gunnar Johnson

Hit sänder du dina protestkort:

The Rt Hon
Margaret Thatcher MP
No 10 Downing Street
GB-London SW1
ENGLAND

Lord Young of Graffham
House of Lords
GB-London SW1
ENGLAND

Mr Duncan Bluck
British Tourist Board
Thames Tower, Black's
Road
GB-London W6 9EL
ENGLAND

The Head Keeper
Tower of London
City of London
GB-London EC3
ENGLAND

The Manager
The Ritz
Picadilly
GB-London W1
ENGLAND

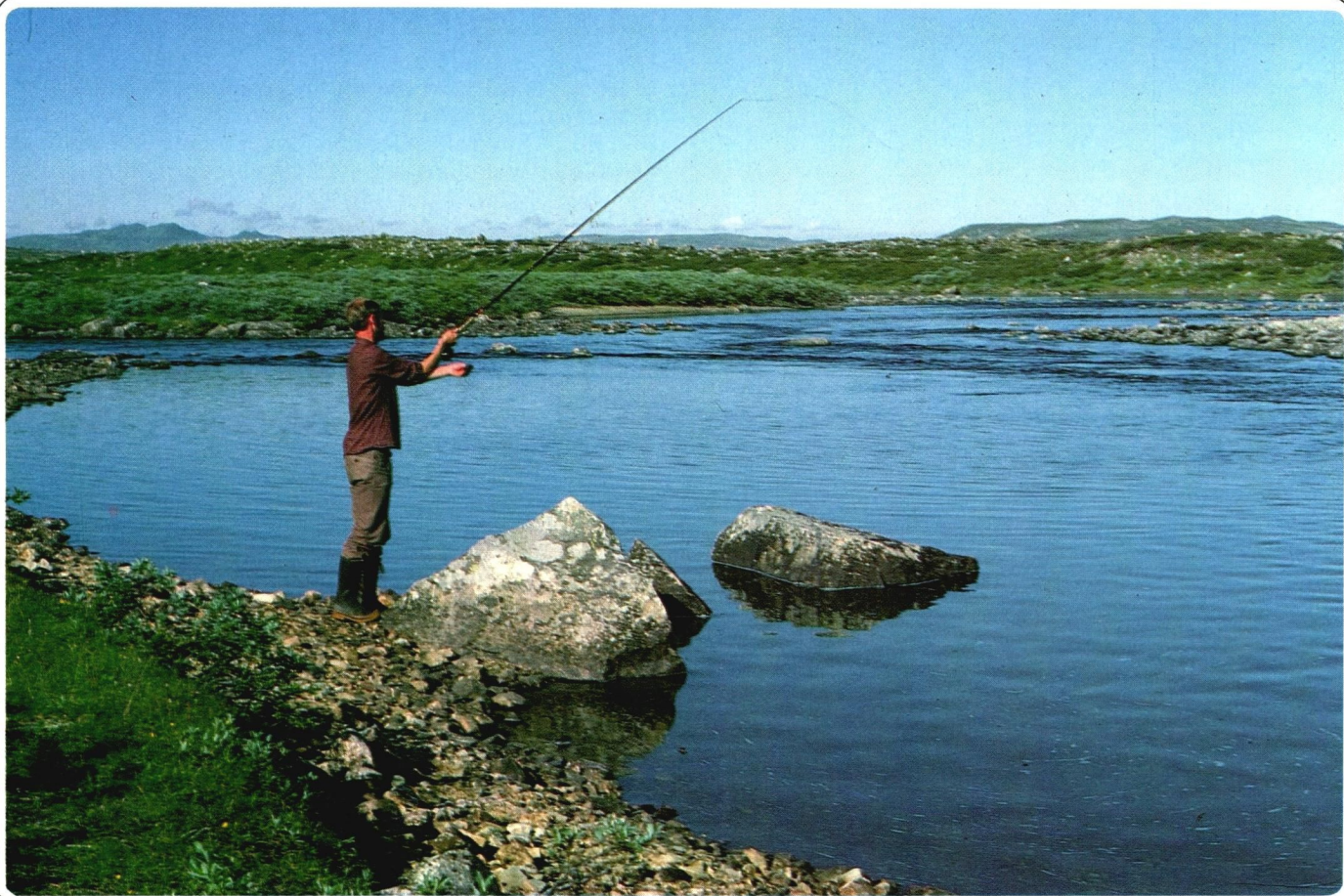
The Manager
Tregenna Castle Hotel
St Ives
GB-Cornwall TR26
2DE
ENGLAND

The Manager
Shelton Hall Hotel
Shelton
GB-Strewsbury SY3
8BH
ENGLAND

The Manager
Hilton International
Hotel
22 Park Lane
GB-London W1
ENGLAND

The Manager
Royal Bath Hotel
Bournemouth
GB-Dorset
ENGLAND

Med flugspö längs Lågen

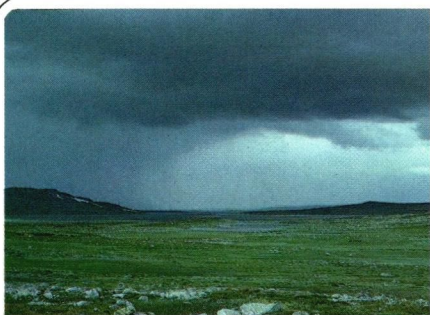
Följ med på en resa längs Lågen – en av Sydnorges mest spennande öring-älvar. I två artiklar berättar Terje Bomann-Larsen om fisket längs älven. I det här numret får vi följa med på fjällfisket i de övre delarna från Lågaros till Dagali.

Av Terje Bomann-Larsen

Jag trivs bäst i öppna landskap, synger Ulf Lundell, og jeg istemmer så gjerne denne strofen. Men det er ikke havet jeg har i tankene, det er høyfjellet, og i særdeleshet Hardang-

ervidda i det sentrale Sør-Norge, hvor Lågen har sine kilder. Norges nest lengste elv renner ut fra den store Bjornesfjorden helt oppe i 1223 moh ved Lågaros. Derfra renner den i

nord-østlig retning gjennom den sagnomsuste Geitvassdalen hvor den danner en rekke større og mindre høler og tjern. Nedenfor Geitvassdalen roer den seg litt i innsjøen Skrykken før

Bjornesfjorden. Her starter Lågen sin lange ferd.

Strykene mellom Skjerhøl og Mel-rakktjern.

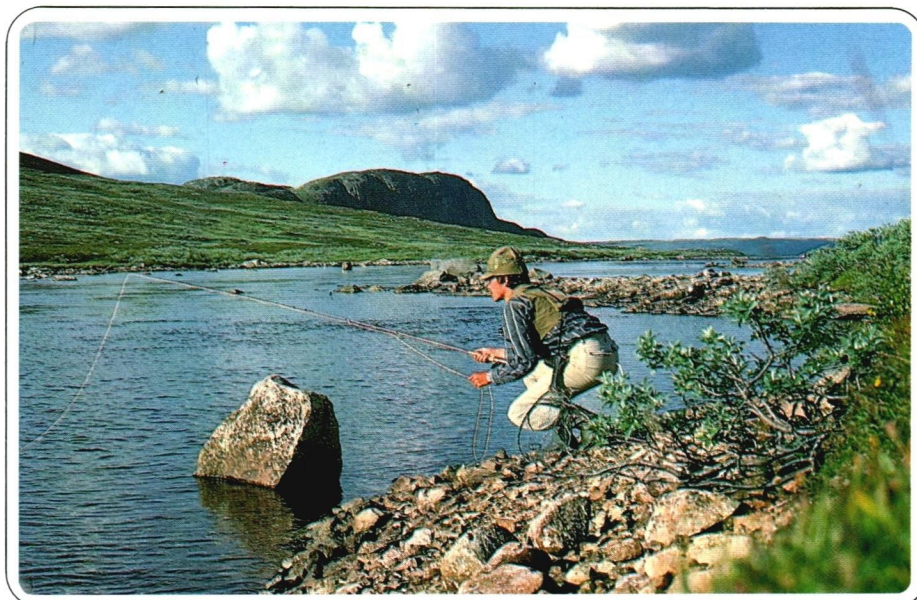
Utoset fra Festningstjørni i Geitvassdalen.

Slik **kan** det være, en solblank formiddag ved Lågen nedenfor Geitvassdalen.

den opptar Djupestubben fra Geitsjøen og kaster seg i strie stryk nedover fra høyfjellet mot Ossjøen et stykke nede i bjerkebeltet. Også nedenfor Ossjøen går den forholdsvis stri, men innimellom danner den fristende høler og noen mindre tjern, før den tar en lengre pause i de store innsjøene Pålсбу- og Tunhovdfjorden.

Dette er kort beskrevet den delen av Lågen – dels kalt Numedalslågen – som jeg skal ta for meg i denne første av to artikler om en av Sør-Norges mest spennende ørretelver. For det er ørretelva Lågen det skal handle om her. At dens nedre deler figurerer blant Norges beste lakseelver tør være velkjent, men om man ser bort fra den "klassiske" delen av Geitvassdalen samt enkelte deler lengre ned, virker den nærmest uoppdaget av ørretfiskere i sin allminnelighet, og av fluefiskere i særdeleshet.

Fisket på Vidda er høyfjellsfiske i høyeste potens. Sesongen er kort og hektisk, og lunefulle værguder kan avgjøre om fisketuren skal ende med suksess eller total fiasko. Man leser jo ofte fantastiske beretninger om utrolig givende fjellfiske, men sannheten er nok dessverre at det er langt mellom slike opplevelser. Selv har jeg vært 10 turer på Hardangervidda på lika mange år, og jeg har aldri opplevd å komme ut for det store "bettet". Noen få ganger har fisket riktignok vært temmelig bra, men vel så ofte har det vært et "slit" å skaffe den kalkulererte mengde matfisk. Jeg skriver dette fordi jeg ikke ser noe poeng i å lokke folk opp i høyfjellet om deres mål med turen er et godt og sikkert fiske og intet mer. Nei, Lågen på Vidda er for den som søker stillhet og ensomhet i uberørt natur, som ikke er redd for å svette eller fryse, og som tåler å bruke verdifulle dager av sin

Vannet er krystallklart, og i dagslys må fiskeren bevege seg varsomt.

surt opptjente ferie på en skikkelig bomtur i sludd og tåke. Men for den som er glad i fjellet også når det viser sine uvennlige sider, kan det være vel verd å ta sjansen på en tur til Lågens kilder. For er man riktig heldig, vil man ikke bare få en stor naturopplevelse, men kanskje også et fin-fint fiske.

Fjällfiske

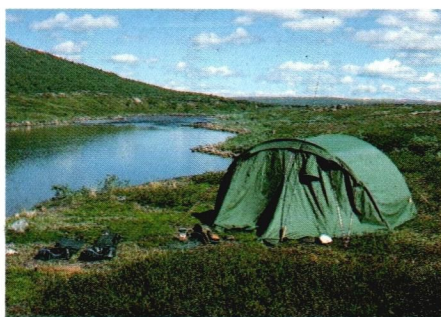
Om man vil inn til Lågens øvre deler, må man belage seg på minst fire timers fottur med full oppakning. Det er den tiden det tar å gå turiststien inn fra Mårbu til Geitvassdalen. Men om du helst vil slippe å fiske i kø eller ha utsikt til teltnaboer på alle kanter, bør du innstille deg på en litt lengre marsj. Et alternativ er å fortsette videre oppover Geitvassdalen til området nedenfor Lågaros. Hit kan man også nå med Mogen (innenfor Møsvatn) som utgangspunkt, men uansett vil de fleste trenge et par dager på turen, og det fører naturlig til at befolknings-

tettheten blir mindre. I sin tur fører dette til at fiskebestanden blir mindre utsatt, og gjennomgående har en bedre kvalitet en i de hardere belastede områdene.

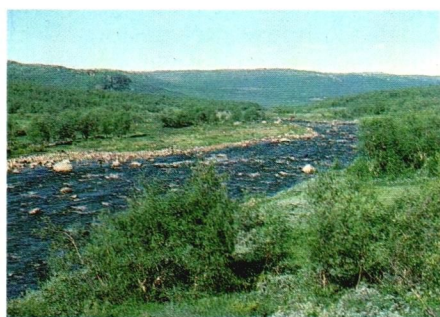
Fisket ved Lågaros er tidligere beskrevet i FiN av Erland Sandberg i nr 1/85, og selv om det ikke framgår av teksten, er det altså Lågen han beretter om, både her oppe og lenger nede ved Reinavatnet. Den som er interessert i disse traktene bør lese den artikkelen, men dessverre inneholder den noen faktiske feil som bør rettes opp for å unngå forvirring. For det første ligger Lågaros så avgjort *øverst* i Geitvassdalen. Om man kommer fra Solheimstulen må man derfor gå *opp* Geitvassdalen. Men selv om det naturligvis kan være en fin tur, er det ikke nødvendig å gå hele fem mil for å fiske ved Lågaros. Om man tar en rutebåt inn til Mogen eller Mårbu, er det mindre enn halve vegen.

På begge disse turisthyttene, samt på båten over Mårvatn kan man kjøpe fiskekort for statsalmenningen og Ge-

forts på næsta sida

Hølen under Lågliberget.

De lange strie strykene ned mot Ossjøen.

Fra Seterdalen, Dagali.

forts från föreg sida

itvassdalen. Dette koster kr 50,-, og ikke kr 80,- per uke. Jeg antar Sandberg her har plussset på den norske fisketrygdavgiften (kr 30,-), som man bør sørge for å betale ved et postkontor FØR man kommer inn i fjellheimen. Jeg tør ikke innestå for at det lar seg gjøre på turisthyttene. Rutetider for båtene kan man forøvrig få ved å henvende seg telefonisk til turisthyttene Mogen (036/ 74 115) for Møsvatn, og Kalhovde (036/97 105) for Mårvatn.

Foruten disse og Solheimstulen er Æan turisthytte ved Ossjøen et fint utgangspunkt, særlig for områdene nedenfor Geitvassdalen, hvor det stedvis finnes ypperlige fiskeplasser, og hvor folketettheten heller ikke er avskrekkende. Imidlertid selges det ikke fiskekort for Geitvassdalen her, så dette må ordnes på forhånd, feks i Rødberg.

Rätt utrustning

Fritjof Nansen skal en gang i begeistring ha uttalt at med en pakke fyrstikker og to March Brown skulle han kunne overleve en sommer på Vidda. Nå er det vel de færreste av oss som tør sammenligne oss med den gamle polfarer, og Vidda er nok heller ikke så gavmild nå som dengang, så vi gjør klokt i å pakke litt mer i sekken.

Om utstyr i høyfjellet er det skrevet mye bra i FiN, sist av Leif Milling i nr 3/85, og jeg tillater meg derfor å henvise til hans artikkel. Les særlig nøye det som er skrevet om valg av telt. Det er ikke her du skal spare vekt! Men vekt skal du spare, for jeg er skeptisk når Milling antyder at din sekk skal kunne komme opp i 30 kg. Min sekk veier i høyden 22 kg når jeg går alene, og er vi to om å dele fellesbyrdene, kommer hver sekk under 20 kg. Selve turen skal nemlig også være en fornøyelse, og det blir den ikke når bein og rygg verker under tyngden av unødvendig kram. Et romslig og dobbelt fjelltelt, og en skikkelig sovepose veier tilsammen minst 5 kg. Dertil må du ha med klær til å overleve en vin-terdag.

Ta med mange skift av sokker og undertøy, men kun ett av yttertøy. Det är din PLIKT å holde deg tørr! Alt annet kan du imidlertid knipe inn på, og de fleste vil jeg nok anbefale å se kritisk på sitt rikholdige arsenal av fiskeutstyr. Vesten med 36 lommer lar du ligge hjemme. Du har ikke bruk for mer enn 6. Har du ikke en kort og lett vest av dypvadermodell, så får du

8 hektos gytevandrer fra Lågen. Desverre har gytedrakten bleknet sterkt i nattens løp.

greie deg med et midjebelte pluss de lommene du har i vindjakken. Utstrakt vading er sjelden nødvendig i denne delen av Lågen, så om du ikke har vadere av ekstrem lettvektutgave, får du klare deg med de høyskaftede gummistøvlelene du likevel må gå med mesteparten av tiden. I nødsfall kan du tape regnbuksa fast til støvlene. Det holder en stund. Poteter kan du koke i kaffekjelen osv... La det gå sport i det. Selv føler jeg meg tilfreds når jeg etter fjellturen kan konstatere at jeg har fått bruk for alt som var i sekken, uten å ha savnet noe.

Men holder det da med to March Brown? Neppe. March Brown, som med sin hareullkropp godt kan immitere en Gammarus, er ei utmerket flue på Vidda, men fisket her oppe kan arte seg så forskjellig at man gjør klokt i å forberede seg på alle eventualiteter. Stanga feks bør kunne legge en lett DT skånsomt ned på den blanke vannflaten en krystallklar solskinnsdag, og effektivt beskytte en 0,12 mm fortom mot kraftige mothugg. Dertil skal den kunne pumpe ut store fluer i lange kast med en WF eller Longbelly i vind og nattemørke. Min favoritt er en Orvis "Spring Creek" i Westernserien, – en 9-foter som tar snører fra DT 4 till WF 6F. I tillegg til et par flytesnører tar jeg også med en Sink-tip (evt Intermediate), og kanskje en hurtig-synkende ST.

Valget av fluer er både lett og vanskelig. Vårfluer og steinfluer er de mest aktuelle insekter å immitere, så et basislager av Rackelhane og Streaking Caddies bør i alle fall være med.

Dertil vil jeg sterkt anbefale at man bærer med seg et lett feltbinderi. Med et slikt for hånden kan du møte nær sagt enhver situasjon uten å fylle opp sekken med flueesker. Og at situasjoner oppstår, viser vel et par blad fra siste sommers dagbok...:

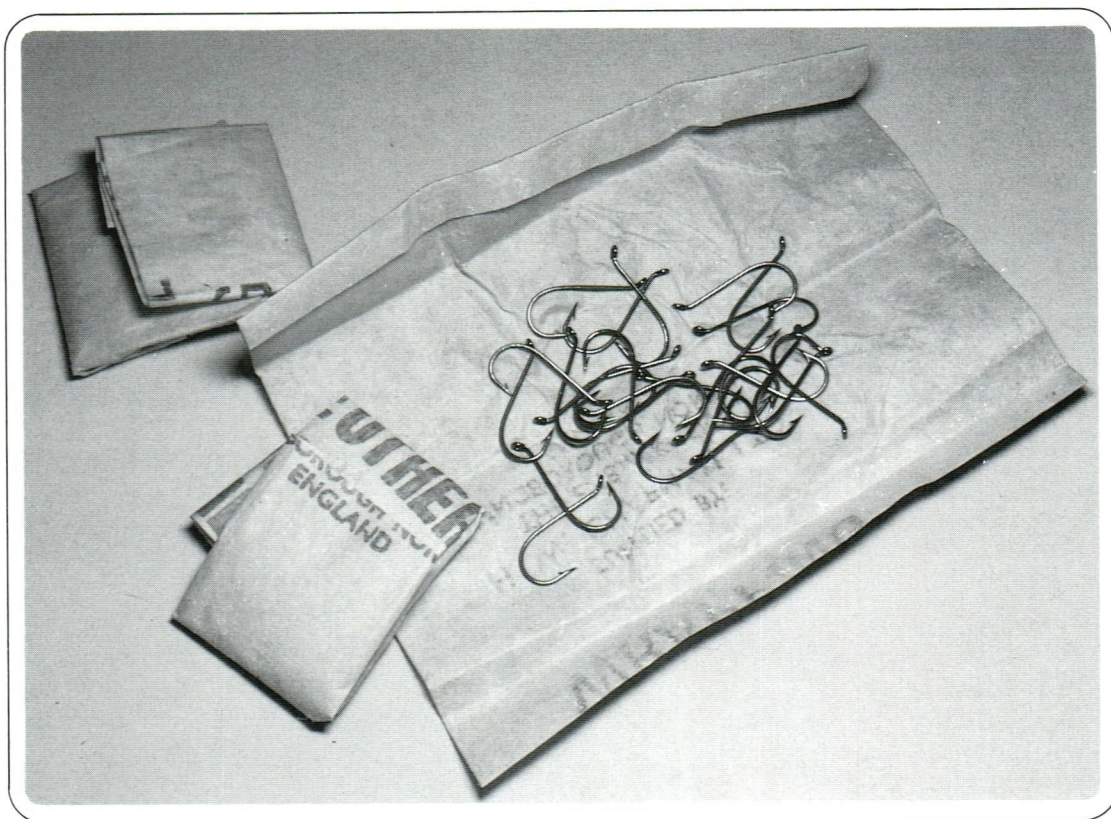
Linbyte och tunnare tafs

Jeg våkner med sol på teltet, og konstaterer at den hissige blafringen i duken har gitt seg. Jeg sitter ute og nyter min frokost i bare T-trøye da de første ringene brer seg i den store hølen nedenfor. Slike anledninger byr seg ikke ofte midt på formiddagen, så jeg bryter taffelet og rigger stanga.

Vakene kommer tettere nå. Jeg observerer store mengder små stein- og vårfluer både på og over vannflaten, og knytter på en Rackelhane nr 16. Flua driver over flere fisker uten at noe skjer. Jeg blir usikker og prøver ei flue i en annen farge, men det hjelper ikke. Blikket fanger ei større vårflue som bakser mot strømmen. SLOSC! – der forsvinner den i en ring. A-ha! – rackelhane nr 10.

Jeg fisker videre ned mot brekket, men ingenting skjer før jeg kommer ned dit hvor strømmen danner bølgeskval. Da stiger en mindre fisk og tar flua. Javel, flua blir akseptert, men ikke på den klare glattstrømmen hvor den større fisken står. Hm... Det kan skyldes fordommen, og det kan skyldes snøret. Triangeltaperen er hvit, og det er i mange tilfelle en utmerket farge, men jeg kommer i hu at God-

forts på sidan 40

Så tillverkar man kvalitetskrok

Att bra krok är dyr i inköp förstår man bättre när man vet hur många arbetsmoment som krävs innan vi kan fästa den i bindstället. Här får vi följa framställningen från tråd till färdig krok. Många moment görs ännu för hand.

Av Dave Tait

I dag lägger de allra flesta flugfiskare ner många timmar på att pröva spön, rullar och linor, innan de slutligen bestämmer sig för en utrustning. Nya metoder att bygga spön blir snabbt uppmärksammade, och när nya spömaterial som kolfiber eller boron kommer på marknaden, kan man vara säker på att de får stor publicitet. Rullar av magnesium och andra legeringar marknadsförs med buller och bång liksom nya fluglinor, som tycks dyka upp snart varje år.

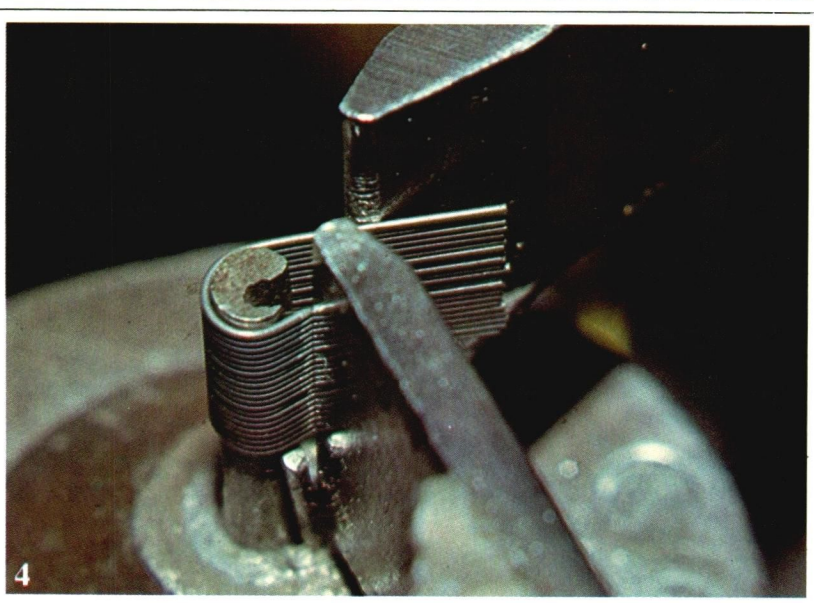
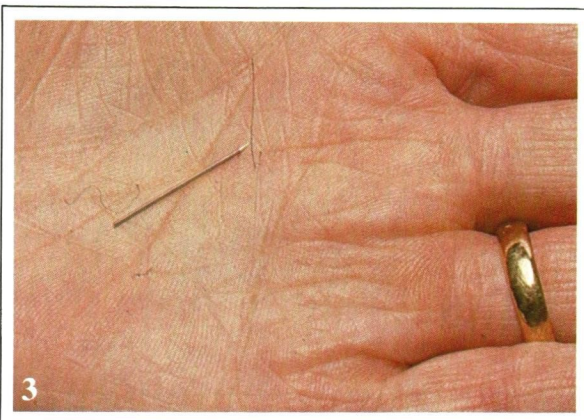
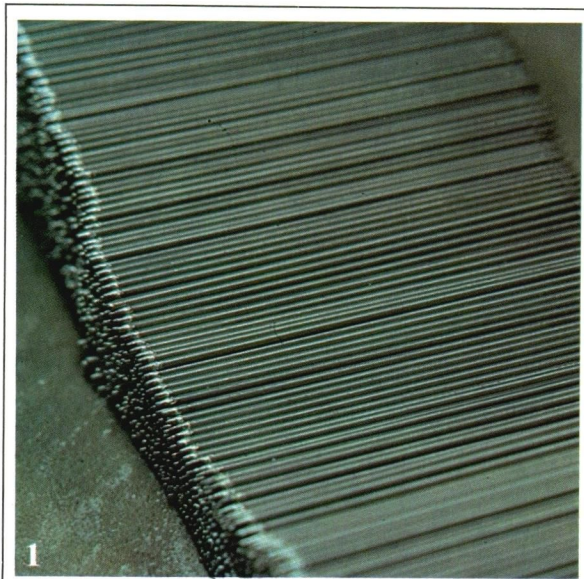
Men medan fiskare funderar både

länge och väl över de spön, rullar och linor de skall välja, undrar jag hur många av dem som inser, att de glömmat den viktigaste delen i sin utrustning – kroken. För vad har de för glädje av ett aldrig så dyrt och nytt boronspö med superlätt rulle och senaste fluglinan och av att de kan lägga sin fluga dunlätt på vattnet, om de vid slutet av fiskedagen inte lyckats landa en enda fisk bara för att kroken varit dålig? Kort sagt, har man köpt de bästa spöna, rullarna och linorna, skall man självklart också använda de allra

bästa krokarna.

I England har under årens lopp funnits ett flertal firmor som specialiserat sig på att tillverka krokar, och företag som Sealey och Allcock stod högt i aktning för sin höga kvalitet. Modern produktionsteknik har emellertid gjort, att många gamla krokfabrikanter fått lägga ner, och i dag finns bara några kvar, som kan göra kvalitetskrok till rimligt pris och därför kan konkurrera med mera moderna företag i branschen. Eftersom man med

forts på nästa sida

forts från föreg sida
massproduktionsteknik kan spotta fram hundratusentals billiga krokar, var det så gott som oundvikligt att Sealey och Allcock tvingades upphöra, vilket sorgligt nog medfört att krokframställningen med sina gamla anor börjat dö ut.

Men allt har inte gått förlorat. Det finns fortfarande två företag i England, som handtillverkar krok, nämligen Sprite och Partridge, av vilka Partridge, som är störst, svarar för 95% av all krok som tillverkas i landet.

Specialmodeller

Det råder stor efterfrågan på handgjorda krokar, och många anser, att Partridge of Redditch är världsbäst på

området. Firman har funnits i mer än hundra år och har idag ett sortiment på över femtio olika krokar för öringlax- och havsfiske mm.

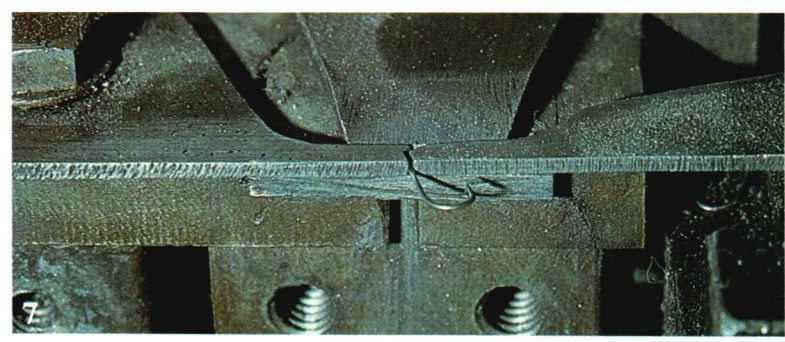
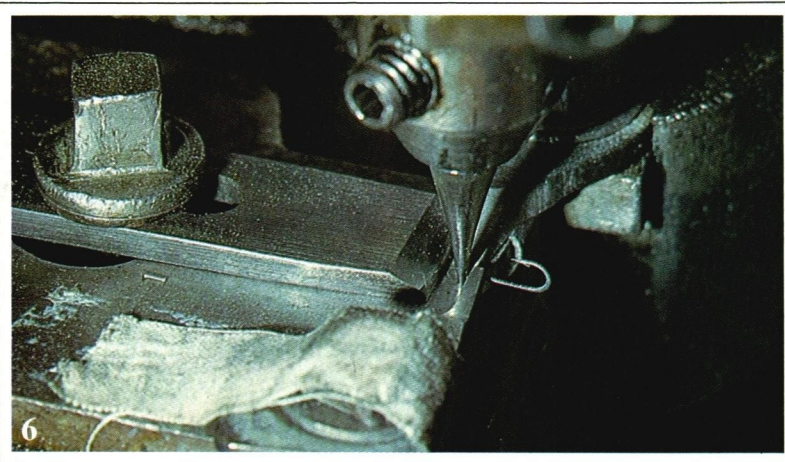
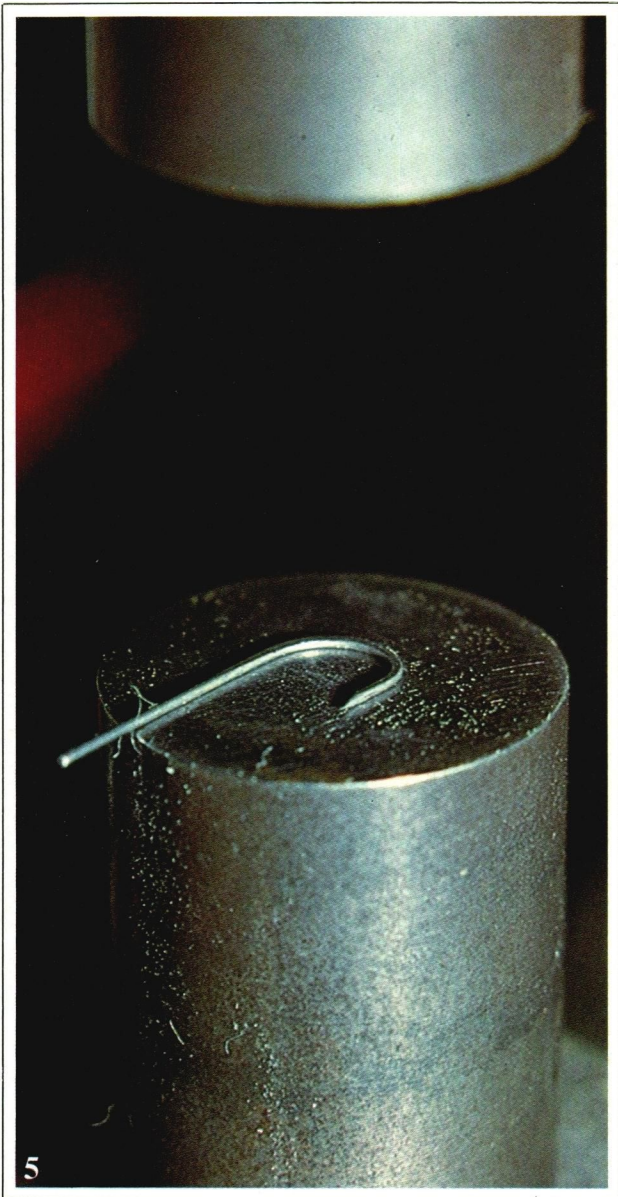
För öringfiske gör Partridge ett antal krokar, som blivit kända över hela världen som de absolut bästa, bland dem specialkrokar som "Draper Flat Body Nymph Hook", "Grub/Shrimp Hook" och "The Swedish Dry Fly Hook". Andra, som dubbel- och trippekrok har tagits fram för laxfiske, och "Wilson Low Water Salmon" är en utmärkt krok för fiske i lågvatten. Bland andra välkända kroktypen hittar vi "Bucktail Streamer" och "Limerick Wet Fly Hook". Men det finns ännu fler i sortimentet, inte minst "Captain Hamilton".

Det var en skotte – en landsman till mig – vid namn Hamilton, som lät tillverka en specialkrok åt sig för många år sedan. På Nya Zeeland,

som blev hans andra hemland, hade han kommit i kontakt med större öringar än han någonsin tidigare träffat på. Dessa storöringar hade en lätt match med de traditionella krokarna, som inte stod rycken för deras vilda rusningar. Det krävdes bättre och starkare doningar. Partridge of Redditch har tagit upp produktionen av Captain Hamilton kroken igen och dessutom förbättrat den. Denna lättviktskrok är nu känd över hela världen.

Jag har två gånger varit på besök i Redditch och tittat på då dessa krokar tillverkas. Jag hoppas därför, att också ni med hjälp av text och foto kommer att fatta och uppskatta allt det arbete som läggs ner för att göra en bra flugkrok.

Utgångsmaterial är ståltråd med hög kolhalt, som allra först behandlas med ett särskilt ämne för att hindra

att den rostar under arbetets gång. Dubbla längden tråd matas in i en slipmaskin och spetsas i båda ändar – den skall räcka till två krokar. (Bild 1 och 3.)

Hantverk ger kvalitet

I nästa steg formas hullingen. Det spetsade ämnet kapas först på mitten och spänns fast i en roterande hållare, vilken matar fram det till ett huggjärn, som gör en vinklad skåra i spetsen. Djupet måste hela tiden kontrolleras. För litet djup ger dålig krok-hållning, medan ett för stort kan göra att kroken brister, eftersom spetsen blivit för svag (Bild 2).

Än så länge har kroken bara spets och hulling, men skall nu böjas till rätt form. Cirka tjugo i taget läggs på en

schablon och bockas efter denna med hävstångskraft. Detta moment sker för hand liksom de flesta andra i Partridge's krokstillverkning. (Bild 4).

Sedan flatslås kroken, för att metallen skall få tillbaka sin ursprungliga styrka. En del gick förlorad under bockningen. Det är bara krokbojarna som hamras, en i taget och för hand (Bild 5).

På fackspråk kallas nästa moment "bowing" vilket innebär att kroken förses med öga. En och en sätts krokarna i en jig och en liten bit av överdelen bockas med hävstångskraft runt ett fast, spetsigt, dornliknande verktyg. Det är viktigt att tillslutningen blir fullständig, annars kan nylon-tafsen glida ur ögat, och Partridge är mycket noga med kontrollen (Bild 6).

Alla krokarna har än så länge rakt öga, men i nästa steg riktas ögat uppåt eller nedåt. Arbetet kallas "setting"

och görs även detta i en jig med hävstång, som böjer krokskaftet alldeles framför ögat i 30% vinkel (Bild 7).

Formgivningen är klar, och kroken härddas därefter genom upphettning i en härdugn till 800 grader celsius och kylv sedan i ett vattenbad. Under härdningen kontrolleras lufttillförseln ytterst noga. Sedan kroken tvättats och polerats i roterande trummor med fint sågspån, förs den över till en behållare med bronslack, och under omrörning för hand ges den en tunn lackhinna, varefter den får härdtorka i en ugn.

Så går alltså tillverkningen till. Nu återstår bara att kontrollera att kroken håller företagets höga krav på kvalitet, innan den packas och skickas ut över hela världen tex till USA, Japan, Australien och alla länder i Europa, där så småningom flugbindare kommer att använda dem för sina flugor.

Puppan har gnagt sig ut, nu börjar färden upp till ytan!

Så här ser puppan ut när d

Den gåtfulla nattsländan

Av Christian B Hvidt

Många missförstånd häftar fortfarande vid nattsländornas kläckning från puppa till vingad insekt. Iakttagelser vid vattnet ger intryck av att puppan kläcker redan under sin färd upp till ytan och omedelbart tar till vingarna.

Men vad vi ser är i själva verket en "mix" av kläckande puppor och äggläggande honor. Det är de senare, som omedelbart flyger iväg när de når upp till vattenytan, medan de nykläckta nattsländorna behöver en god stund innan vingarna torkat och bär...

väl klättrat upp på land...

...för att kläckas till vingad insekt.

I de senere år er vårfluen (nattsländan) for alvor kommet i fluefiskerens søgelys. Det tilføjer mange nye aspekter til fluefiskeriet. Vårfluer af forskellige arter forekommer som regel i stort antal ved vore ferske vande, hvor de udgør en stor del af ørredens og stallingens føde. Men det gør nødvendigvis ikke fluefiskeri med vårflueimitationer til nogen let sag. Vores ofte manglende kendskab til vårfluernes økologi og adfærd kan give anledning til mange frustrerende timer ved fiskevandet.

Således har mange fluefiskere undret sig over det specielle klækningsmønster de til tider har observeret hos de fritlevende vårfluer af slægten *Rhyacophila*. Den færdigt forvandle-

de *Rhyacophila*-puppe synes enestående. Jagtagelser giver nemt den opfattelse, at puppen kan klække til det voksne vingede insekt, før den når op til overfladen. Ligeledes kan jagtagelser give indtryk af, at den nyklækkede vårflue kan benytte vingerne umiddelbart efter at have nået overfladen.

Denne uvished giver anledning til at tage tråden op, hvor Ingemar Näs-lund og Bo Göran Persson sluttede deres udmærkede artikel "Den Gröna Strömnattsländan" (FiN nr 4, 1984). I artiklen beskriver de en art af *Rhyacophila*-slægten og ser i store træk på denne vårflues økologi og adfærd.

Set ud fra fiskens, og dermed fluefiskerens synsvinkel, er der to stadier

hos denne slægt af vårfluer, som er af betydelig interesse: Pupper og æglæggende hunner.

Klækningen

Når forpupningsperioden er til ende, gnaver puppen med sine kraftige kindbakker vej ud til de frie vandmasser. Det kan tage op til flere timer, før der er åbning gennem kokon og puppehus. Puppen maser sig vej ud til det fri, og kan et kort øjeblik drifte langs bunden eller straks begynde opstigningen mod overfladen. Selve opstigningen foregår i hurtige ryk
forts på næste side

Under härdningsproceduren håller nattsländan vingarna resta och den liknar därför en dagslända i profilen.

En vingad Rhyacophila.

forts från föreg sida

med en overraskende fart vha det midterste omdannede benpar. Overfladespændingen gennembrydes let af den vandskyende puppe, der straks padler i hurtige sæt mod mere betryggende omgivelser. Selv på fast grund er puppen adræt, den både springer og klatrer, til den finder et egnet sted for klækningen.

Klækningsprocessen er forholdsvis langvarig, og rolige omgivelser er derfor en nødvendighed. Med pumpende bevægelser presser det voksne insekt sig ud gennem en sprække i ryggen på den tynde puppehud. Væske pumpes ud i vingeårene, hvorved vingerne foldes ud i takt med frigørelsen fra puppehuden,

mens den tidskrævende hærkning af de skrøbelige vinger må foregå i forlængelse heraf. Under hærkningen holdes de to par vinger oprette, *vilket giver vårfluen en silhouet som den mere primitive døgnflue (dagslända).*

Den her beskrevne adfærd og det faktum at vingerne skal hærdes, støtter jo under ingen omstændigheder de før omtalte iagttagelser af klækningens mønster hos Rhyacophila.

Og alligevel:

Har man øjnene med sig ved mørkets frembrud under en Rhyacophila-klækning, kan man se de padlende pupper trække V-formede striber i vandoverfladen. Nu og da bryder en voksen Rhyacophila op gennem overfladen for derefter at flakse mod

land. Men det er ikke nyklækkede Rhyacophila'er, men derimod gamle Rhyacophila-hunner, der returnere fra åbunden efter overstået æglægning.

Rhyacophila parrer sig i bredvegetationen. De befrugtede hunner svømmer eller kravler gennem vandmasserne ned til vandløbets bund, hvor de afsætter deres klæbrige æg. Dernæst stiger de til overfladen ved aktivt at svømme og vha mange mikroluftblærer fastholdt af vårfluens fine behåring.

Der er således ikke tale om et enestående klækningens mønster hos Rhyacophila, *men derimod to sammenfaldende hændelser* i insektets adfærd.

Puppen og den æglæggende hun er alfa og omega hos ørred og stalling, når det gælder Rhyacophila og fødevalg. Endda midt i majfluesæsonen, hvor fiskene tilsyneladende er fixeret på de store døgnfluer, kan man opleve et fantastisk fiskeri med rhyacophila-imitationer. Men dette fiskeri står i nattens tegn flere timer efter dagens majfluefiskeri er ophørt.

Puppen, den æglæggende hun og deres adfærd kan med succes efterlignes med to kendte fluer og nogle forskellige affiskningsmetoder. Fluerne – Simo Lummes puppa og Rackelhanen – er mest attraktive i de karakteristiske gul-grønne og brunlige farver på henholdsvis krop og bryst (vinger) og i krogstørrelse 10–14, alt efter de lokale forhold.

Til at imitere puppen, fra den forlader kokon'en til den bryder gennem overfladen, anvendes en SL-puppa. Fluen fiskes "dead drift" lige over bunden. Ved driftets afslutning bringes fluen i ryk til overfladen med små hurtige træk i fluelinen. I det fremskredne mørke kan det være svært at se fisken tage fluen ved denne form for fiskeri.

Rackelhanen og den tilhørende fisketeknik kommer først rigtigt til sin ret, når de æglæggende Rhyacophila-hunner og deres adfærd skal efterlignes. For at få den rigtige effekt, bør man benytte et langt *synkende* nylonforfang eller en Sink Tip flueline. Rackelhanen kastes tværs til nedstrøms ovenfor en formodet eller kendt standplads. Ved at stramme line og forfang op vil Rackelhanen dykke ned mod strømmen for derefter ved slæk line at stige mod overfladen. Opdriften er et resultat af imprægnering, og luftbobler fanget i kropsdubbingen og mellem nylonfibre i vingerne. Derudover giver de mange luftbobler et sølvagtigt skær over fluen lignende med det naturlige forbillede.

I ändan på en and

När vi lutar vår flugbindning på det anglosaxiska arvet, glömmer vi att det nere i Europa finns ett flugfiske med egna traditioner, som vi sällan kommer i kontakt med. Här ska vi se på några mellaneuropeiska mönster, som binds med de duniga fjädrarna från ändernas fettkörtel – sk Entenbürzel-federn eller Cul de Canard.

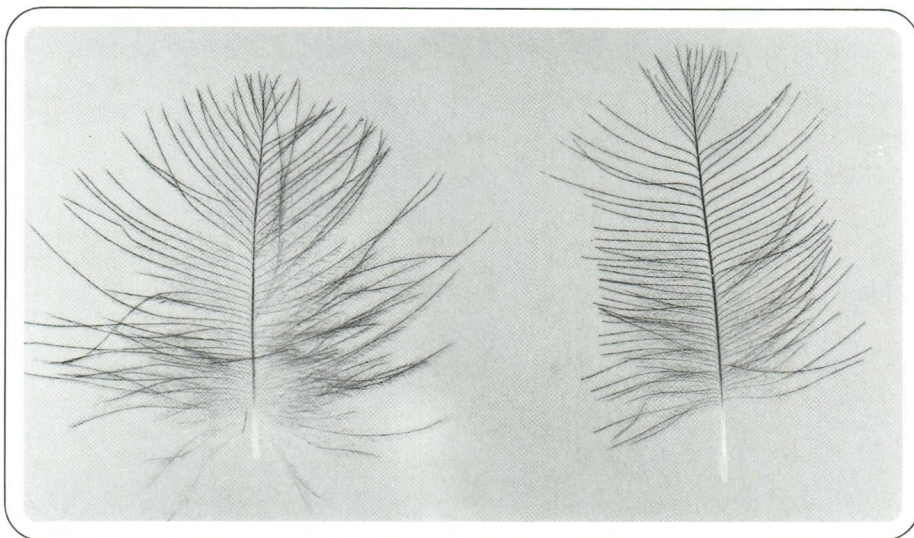
*Av Bertil Ekholm-Erb
Akvarell Gunnar Johnson*

Intet nytt under solen, inte! Sedan minst 100 år har man i vissa delar av Schweiz och Frankrike (schweiziska och franska Juraområdet) bundit flugor med hjälp av de små, dun-grå fjädrarna, som sitter runt andfåglar-

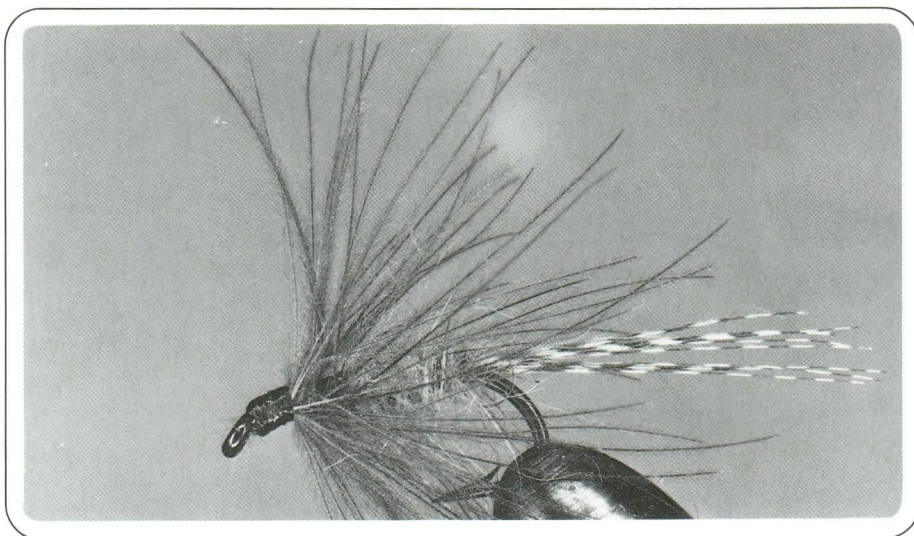
nas fettkörtel, särskilt då gräsandens. Runt denna fettkörtel, där andnäbbet gång efter annan hämtar det för sin fjäderdräkts flytförmåga så viktiga fettet, växer ett fåtal tunna, mycket skira och ytterst mjuka fjädrar, som

länge har varit ytterst attraktiva för mellaneuropeiska flugbindare.

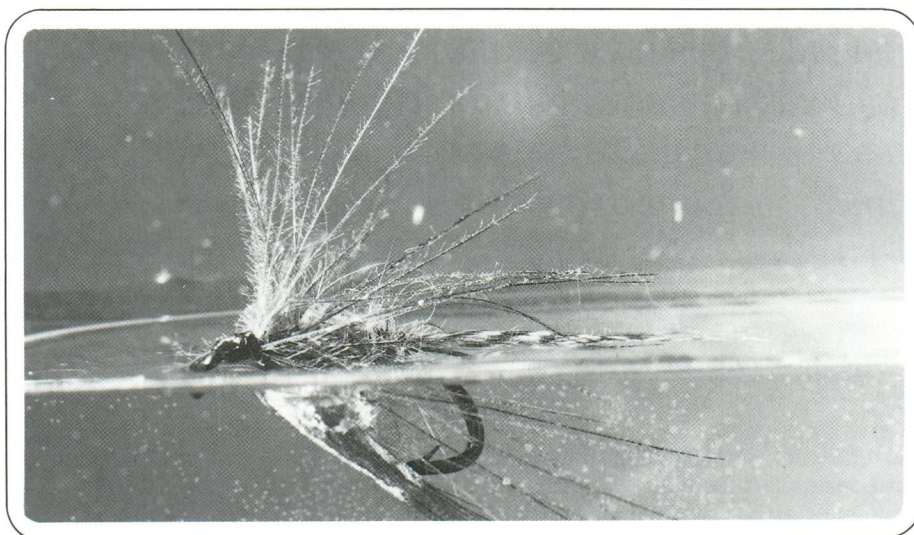
Vi förbiser tyvärr ofta det som ligger så nära oss – nämligen den mellan- och sydeuropeiska flugbindartra-
forts på nästa sida

Two "Cul de Canard" fjädrar; tv originalet, th den kanttrimmade varianten.

En andkörtelfluga bunden utan stödhackel och med stjärtfibrer av Mallard.

En kläckarimitation med skira "Cul de Canard" fjädrar hänger liksom själva insekten i vattenytan strax före eller under kläckningen.

forts från föreg sida

ditionen och hämtar alltför gärna våra förebilder från de för oss "klassiska" anglosaxiska länderna. Inte förrän på senare tid har vi tack och lov också börjat värna om vår egen nordiska tradition.

Den franska och tyska flugbindarlitteraturen nämner ofta dessa "fantastiska" små fjädrar, och många flugbindare föredrar dem framför allt annat, när det gäller att binda i första hand "kläckare" (emergers), men också andra imitationer av insekter, som vid fisketillfället befinner sig i eller strax under vattenytan.

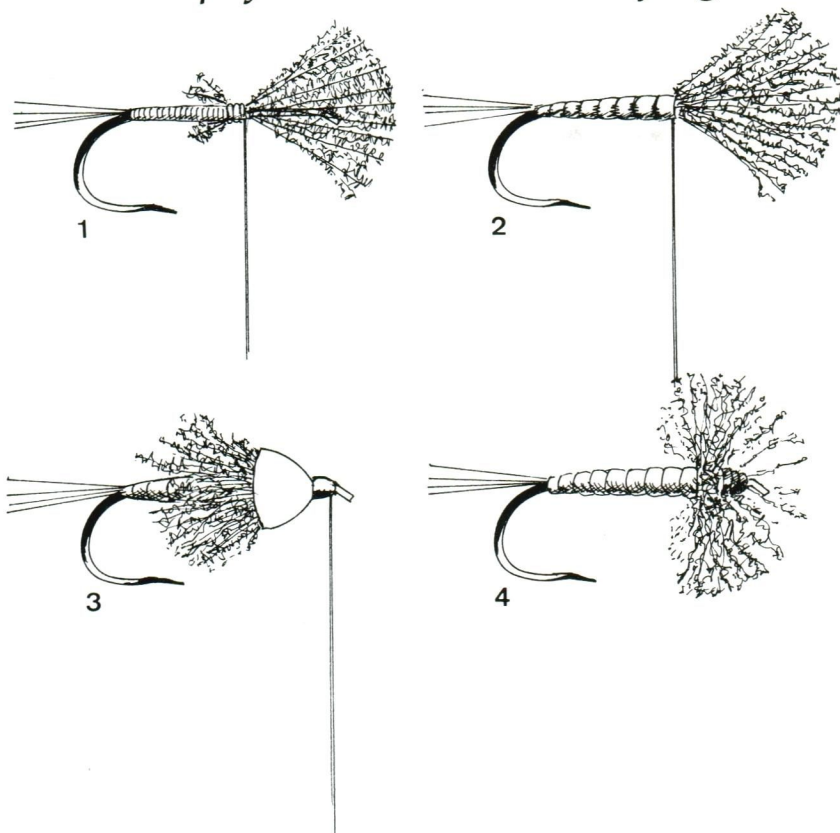
Dessa fjädrar, som i Tyskland går under namnet "Entenbürzelfedern" (resp Erpelbürzelfedern; Erpel = anddrake) och i Frankrike har fått den generella beteckningen "Cul de Canard" (andrumpa), är svåra att få tag i på kontinenten och kan betinga ett rätt högt pris. Skälet till detta är att de är sällsynta. Man hittar endast ett fåtal fjädrar, kanske mellan 10 och 12, kring andens – och då särskilt gräsanddrakens – fettkörtel. Det ska alltså mången festmåltid till, innan man har samlat ihop ett tillräckligt antal fjädrar – och då måste man givetvis ha köpt "stekarna" i sin fjäderskrud och själv plockat dem. Här i Norden, där det jagas så mycket and, borde det inte vara något problem att komma över dessa fjädrar. Jagar man själv, eller har en kompis som jagar, är det lätt att skaffa fram fjädrarna för det egna behovet.

Mjuka, rörliga fibrer

Andkörtelfjädrarna har mycket tunna, fluffiga fjun, som rör sig mjukt i det minsta luftdrag. De påminner om de mycket grövre Maraboufjädrarna eller fjunet, som sitter längst ner på gräsanddrakens sidofjädrar (Mallard).

Nu skulle man lätt kunna tro att dessa körtelfjädrar, som av naturen har blivit så väl infettade, i hög grad skulle bidra till flugans flytförmåga. Inget kunde vara mer felaktigt! De mjuka fibrerna gör inget motstånd mot yvattensfilmen, och en Cul de Canard fluga rasar ihop, då den faller ner på vattnet, precis som ben och vingar på en insekt, när den håller på att kläckas eller flyter iväg som "spent". Det är just denna för fisken så förvillande likhet, som gör dessa flugor så dödligt effektiva. Fibrernas fantastiska rörlighet, som ger flugan

Bindtips för "Cul de Canard" flugor

1. Efter att ha bundit in stjärtspröten på sedvanligt sätt går man fram med bindtråden som i fig 1 och binder in antingen flera mjukhackelfjädrar eller ännu mera ekonomiskt, fiberbuntar från en tudelad fjäder.
2. Gå tillbaka med bindtråden till krokböjen och bygg upp lämplig kropp under det att mjukhackelfibrerna pressas framöver kroköglan.
3. Med toppen på en gummihandske (typ diskhandske), som tidigare har trätts på trådhallaren, förs mjukhackelfibrerna bakåt, medan man binder huvudet.
4. Den färdiga flugan, som i det här fallet inte har fått något stödhackel (tupphackel).

Detta sätt att binda mjukhackelflugor har illustrerats i en artikel i tyska "Der Fliegenfischer", Heft 58, sid 78–79 och upphovsman sägs vara en herr Gerhard Laible i Rastatt.

liv, bidrar givetvis till att göra den attraktiv för fisken.

Så binder du

Vi ska titta lite närmare på två flugtyper, där andkörtelfjädrarna (eller gräsanddrakens fjun från sidofjädrarna) bäst kommer till användning. Först ska vi göra några imitationer av "kläckare", som man med dessa fjädrar kan binda upp till krokstorlek 12.

Låt oss börja med en riktig Cul de Canard! I bindtipset illustreras en nå-

got annorlunda metod än den, där man helt enkelt binder in andkörtelfjädern på samma sätt, som man binder in ett tupphackel – vilket ju knappast behöver beskrivas här. Observera dock att dessa andkörtelfjädrar är ytterst ömtåliga och att det behövs en "mjuk" hand för att få dem på plats!

Det här illustrerade bindsättet är ytterst besparande när det gäller fjädrarna, då man kan tu- eller tredela varje fjäder och binda in buntarna. Det kan alltså räcka med en enda fjäder för en fluga istället för att använda tre eller fyra. På samma sätt kan man också binda in fjunet från gräsand-

drakens sidofjädrar, om man inte kan komma över Cul de Canard fjädrar.

Stödhackel

Som alternativ kan man också binda in ett vanligt tupphackel som stödhackel bakom Cul de Canard fjädern, vilket gör att flugan flyter högre. Eftersom man här använder en hel andkörtelfjäder, som lindas som ett vanligt hackel, bör man jämna till kanterna på den med sax (jfr foto) innan fjädern binds in. Egentligen spelar det ingen roll, om man binder in Cul de Canard fjädern med basen eller spetsen först – för båda sätten krävs viss skicklighet! Själv binder jag in spetsen först. Viktigt är dock att den konkava sidan (undersidan) vetter mot krokögat! Som sagt, det kräver lite tålamod att åstadkomma denna kreation, men lönen för mödan är given! Dessa flugor är otroligt fiskliga!

Mer om dessa Cul de Canard fjädrar och sätten att binda flugor med dem, kan man finna i den utmärkta tyska flugbindarboken "Das grosse Buch vom Fliegenbinden" av Klaus v Bredow, Albert Müller Verlag Rüschlikon, Zürich-Stuttgart-Wien, samt i en artikel av den även i Sverige välkände Günter Fröhlich i nr 29 av den sydtyska tidskriften "Der Fliegenfischer".

Ett helt annat sätt att binda mjukhackelflugor visar oss Ingo Karwath. Han använder sig av de allra mjukaste dunfibrerna från gräsanddrakens sidofjädrar (Mallard) för att åstadkomma en lika fisklig fluga som Cul de Canard flugorna. Fördelen är givetvis att materialet är så lättåtkomligt. Även denna fluga sägs vara mycket effektiv då dagsländor kläcks.

Den europeiska traditionen

I en kort artikel som denna finns inte utrymme att presentera männen bakom flugorna. Vi känner namnen på de klassiska engelska flugfiskepionjärerna liksom på den yngre generationen amerikanska flugfiskare. Däremot är namn som Fratrik, Devaux, Bresson och Palu – för att nu nämna några – inte lika bekanta för oss, trots att de betytt mycket för utvecklingen av flugfisket på den europeiska kontinenten. Det finns all anledning att återkomma till det ämnet...

*Karaktäristiskt kraftfull
läxa öring 1,9 kg - fångad
vid Helliuvat i juli '85*

Bland öringar och kabbelekor

Till de feta, stridbara öringarna vid Laxás kabbelek-gula stränder återvänder FiN:s Jerry Pettersson varje år, som ledare och guide för våra populära fiskeresor till Island. Från fjolårets fiske berättar här hans dagbok. En berättelse om hårt arbete och sena nätter, om gott kamratskap och en fantastisk natur. Och om ett fiske, som nästan kan bli för bra...

Av Jerry Pettersson
Akwarell och teckningar:
Thommy Gustavsson

Söndag 16 juni -85.

Äntligen framme! Egentligen är det redan måndag. Klockan är över midnatt, men i den isländska sommarnatten har man inget begrepp om tiden – det är ljust som mitt på dagen. Solen hinner knappt dyka under horisonten, förrän den glödande

skivan "poppar upp" igen och stiger likt en brinnande ballong längs vulkanen Vindbelgjarsfjells sida.

Trots att jag varit på resande fot, utan en blund i ögonen, i snart 24 timmar, känner jag ingen trötthet. Bara en skön, avslappnad matthet – och så förstås den

vanliga, spända förväntningen inför årets fiske. Ska Laxá överträffa sig själv i år igen? I nästan ett år har jag drömt om förra årets sista dag. Om den resans absolut sista kast, när en enorm öring tog streamern mitt i Strengirs skummande virolar och likt en rasande svärdfisk dan-

sade på stjärten tio meter uppströms, innan den slet tafs. Den öringen vägde säkert närmare fem kilo...

Att jag inte är den enda med höga förväntningar, märker jag på det drygt dusinet flugfiskare, som jag haft med mig till den här första Laxå-veckan. Sorlet i

"skjemma" – det lilla huset där vi äter, binder flugor och umgås – är nästan öronbedövande. Frågorna haglar. "Är den här flugan bra?" "Hur grov tafs ska jag ha?" "Var ska jag börja fiska?"...

Men till slut tar tröttheten ut sin rätt. Vi tuggar i oss de sista bitarna av den

traditionella välkomstmaten – svart, hårt geyserbröd med specialrökt Laxå-oring – och raglar mot tälten för några timmars sömn. Solen står redan högt på himlavalvet och knottsvarmarna står som svarta moln kring våra huvuden. Snart börjar fisket... forts på nästa sida

forts från föregående sida

Tisdag 18 juni.

Ännu har jag inte blött en fluga! I varje fall inte med något större allvar. Ett par kast här, några försök där – det är allt jag hunnit med. Men det är alltid så de första dagarna. Min tid går helt åt att organisera de andras fiske, bestämma turordningen på de olika fiskeplatserna – och inte minst köra deltagarna till och från de mest avlägsna sträckorna. Flera timmar om dygnet befinner jag mig i den gamla Landrovern, skumpande fram på nästan obefintliga vägar. Det är jobbigt och slitsamt – men kul och omväxlande. Och aldrig mer klagar man över dåliga svenska vägar! Har man kört bil några gånger på Island, så blir även den mest tjälskadade svenska grusväg en autostrada i jämförelse.

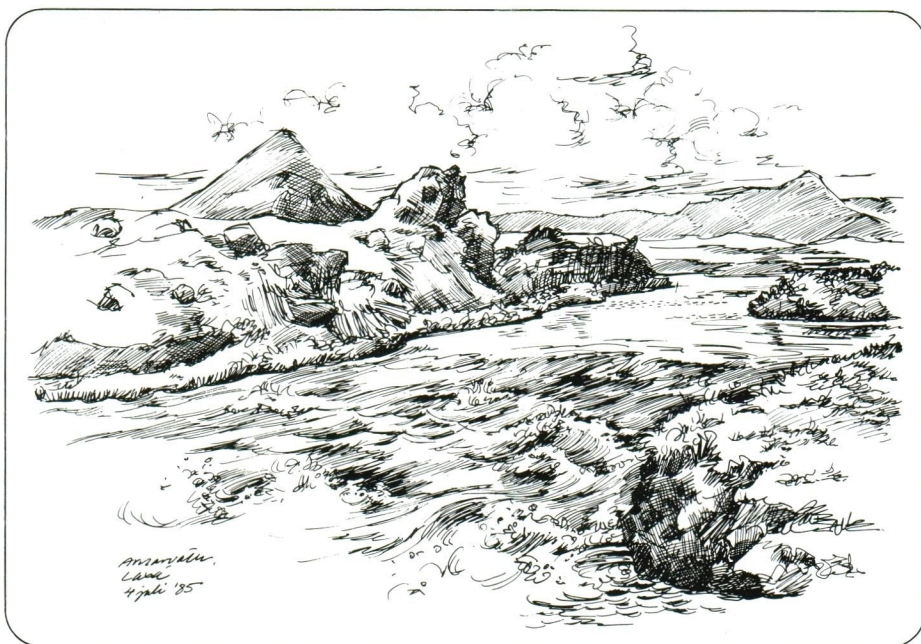
Ett flertal fiskar har redan landats. Dock ingen av det större formatet. De flesta ligger kring minimiått 35 cm med en vikt på 6–8 hg. Ett par öringar kring och strax över kilosstrecket har vi också kunnat beundra. Men den typiska Laxå-öringen – den feta, knubbiga med vikter över 1,5–2 kilo har vi inte sett ännu. De flesta deltagarna är dock fortfarande optimistiska, även om en och annan börjar undra. Själv känner jag ett nervöst fladder i maggropen. Är vi för tidigt ute? Så här tidigt i juni har vi inte haft första fiskeveckan något år innan. Men älven ser ju fin ut. Vattenståndet är perfekt, väderförhållandena bra. Den grova öringen måste finnas där. Men var? Och varför funkar inte de "osovikliga" flugorna: Hódda-streamern och Matukan?

Fredag 21 juni (midsommaraf-ton).

Nu har det lossnat! Hans Kvist från Västerås, som för några dagar sedan nästan gett upp hoppet, blev den första att notera en öring över 2 kilo. Den tog – mot alla odds – på en liten nymf! Efter det började alla fiska nymf och efterfrågan på Matukas sjönk till ett minimum. Flera andra stora fiskar har landats på nymfer och själv har jag fått en fin, fet öring på 1,7 kilo på mitt favoritställe, det breda selet med det vackra namnet Vórduflói. Den fisken tog på en torrfluga...

Det här är märkligt. Torrfluga och nymf har normalt inte varit receptet för den grövre öringen. "Småöring" upp till kilot har man kunnat ta på sådana flugor, men den grova öringen har tidigare om åren nästan undantagslöst fångats på stora streamers. Nu i år tycks det vara tvärtom: det är bara småöringen som traktar efter stora flugor. Den stora fisken vill tydligen ha småflugor! Varför?

Nåja, svaret ger sig väl så småningom. I dag har jag inte tid till teoretiska funderingar. I kväll blir det fest i huset och det är

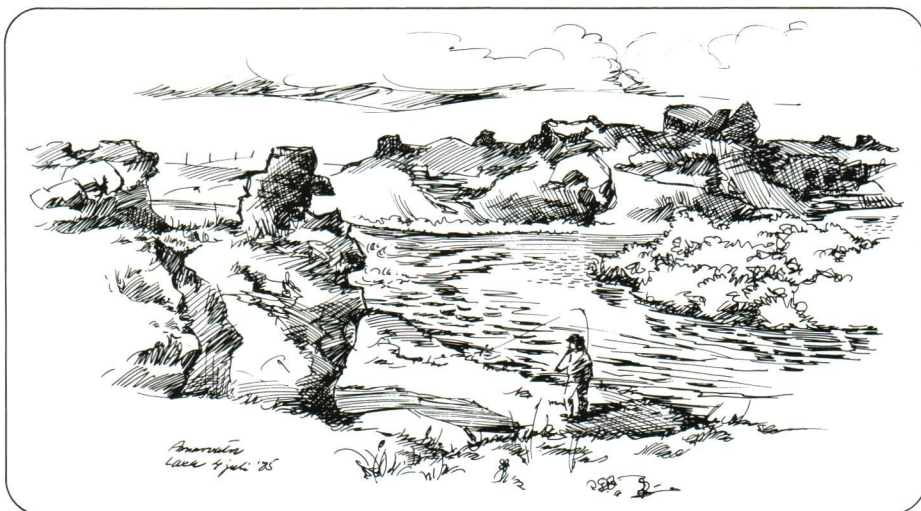
mycket som ska ordnas innan dess. Vi ska inte bara fira Sankt Hans och midsommar – det är också avskedsfest för de som bara ska stanna en vecka. Det är alltid tråkigt att behöva skiljas från goda kamrater. Egentligen är det märkligt hur snabbt de här fiskegrupperna blir ett sammansvetsat gäng. Alla känner vi det, som om vi känt varandra i årtal, trots att det bara gått knappt en vecka. Och mönstret upprepas år från år. Och den traditionella avskedsfesten brukar alltid bli en mycket trevlig tillställning. Som vanligt ställer Holmfriður och Solveig, de två systerarna som sköter tillsynen av Laxá och Myvatns nationalpark, upp med våfflor, grädde och sylt. Och som vanligt lär det bli mycket skratt och skämt, många nya, dåliga Norgehistorier (och svensk-dito!), ett och annat glas av det starka isländska brännvinet Svarta Döden och mycket, mycket sent innan vi kommer i säng...

Söndag 23 juni.

En lugn dag. Första veckans gäng är på väg hem. Efter en halv dags fiske på lör-

dagsförmiddagen (för de som orkade...) lämnade de lägret i går eftermiddag för att flyga till Reykjavik. I dag har de åkt vidare och kommer till Oslo på eftermiddagen. Jag tror att alla var nöjda. Ingen blev utan fisk och de flesta fick öringar på 1,5 kilo och däröver. Jag saknar dom. Peer och Ole, de glada skämtarna som berikade oss med många nya norska och danska historier. Skåningarna Urban och Leif, som fick hyggligt med fisk, även om det var trögt i början. "Västerås-ligan" med familjen Kvist och Hans Palm, vilka startade "nymfrevolutionen". Sympatiska Olof från Jämtland, som både kan fiska och tillverka knivar. Och inte minst Eric från Kungsbacka – en hejare på fluga, in i det sista! Halvtimmen innan bussen kom, sprang Eric ner till strömmarna nedanför fiskehuset och tog tre granna öringar, ingen under 1,5 kilo...

För oss, som är kvar, blir det en dag i avslappnings tecken. Danskarna Jason och Erik och norske Gunnar får i dag fiska "hemmakring". Jag behöver förbereda tältlägret och "skjemma" inför nästa

grupp, som kommer sent i kväll. Dessutom behöver en viss kroppsdel lite vila – en veckas skumpande i Landrovern frestar på rygglutet...

Tisdag 25 juni.

Nu vet vi varför den grova öringen inte är lika intresserad av streamers, som förr om åren! Förklaringen var enkel: den spigg-art, som normalt är den större öringens stapelföda, finns knappast alls i älven i år. Spiggen brukar vandra ner i älven från sjön Myvatn för att leka, men i år tycks de flesta spiggar ha valt att stanna i sjön. Öringen får alltså inrikta sig på den andra födan, som finns rikligt i Laxá, nattsländor och knottlarver. Därav alltså det fina nymf- och torrflugefisket!

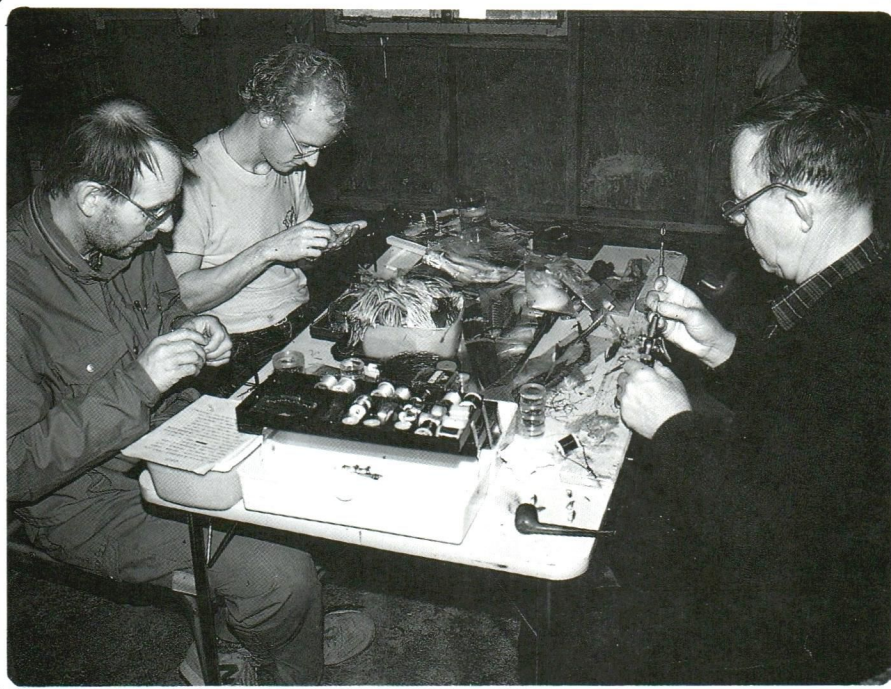
Den nya gruppen har snabbt acklimatiserat sig. Flera tvåkilos-bitar har vi redan sett uppradade på betonggolvet i "skjemma" och fler lär det bli. Men så har vi också den här veckan några fiskare, som varit med på våra resor förr. Norrmännen Steinar och Hans visar att de lärt sig av erfarenheten, liksom Laxåveteranen Erik Welander, som varit med alla år hittills, som FiN och Vi Menn arrangerat de här fiskeresorna. Fast Erik fiskar helst med min Matuka – den har varit bäst förr och man ska inte ändra för mycket, tycker han. Ännu har vi inte sett Eriks första tvåkilos öring för i år, men jag oroar mig inte. Erik är alltid en "slow starter" och kommer i regel inte igång förrän i slutet av sin tvåveckorsperiod!

Torsdag 27 juni.

Fisket blir stadigt bättre. Och fortfarande är det små flugor, framförallt nymfer, som står för merparten av fångsten. Varje fiskepaus är det i fullt kring flugbindarbordet i "skjemma". De flesta öringar har tagits på bruna, grå eller svarta nymfer i storlek 10. Mönstret tycks inte spela någon större roll. Bäst tycks dock en enkel variant med torax av stjärtherl från fasantupp och kropp av dubbat sälull vara. Enkla, bulliga puppor av dubbat Flyrite, gärna i två färger – mörkare framtill och ljusare bakkropp – går också bra.

Själv har jag faktiskt också hunnit fiska en hel del den här veckan. Framför allt på mina favoritplatser vid Sudávað och Vórduflói. På båda ställena är älven mycket bred och lugnflytande och man kan vada över stora partier och söka öringen i de djupfåror som strömmen skapat. Ett annat sådant ställe är Brotaflói på Helluvads-sträckan, men där har man knappast hunnit fiska i år på grund av felaktig vind.

Gårdagens fiske vid Vórduflói var förresten exceptionellt på många sätt. Bortskämd av de tidigare årens fiske här vid Laxá, bestämde jag mig för att släppa tillbaka all fisk under ca 1,5 kilo. Efter en knapp timmes fiske hade jag fått två fiskar, som jag uppskattade till drygt 1,5 kilo och

Ett flugbindarbord står till deltagarnas förfogande. Här binder frv Gunnar Gregusson och Steinar Christensen från Norge samt Erik Vangsgaard från Danmark nymfer till Laxás storöringar. Foto: Jerry Pettersson.

släppt fem-sex mindre fiskar. Jag flyttade då gränsen uppåt till två kilo! Ett par timmar senare vadade jag iland – då hade jag drillat och släppt cirka dussinet fiskar, alla med vikter mellan 1,3 och 1,7 kilo! Varje gång en fisk tog nymfen, pressade jag den så hårt jag kunde för att uppskatta vikten och kanske få fisken att hoppa, så att jag kunde se den. När fisken inte tycktes nå "gränsen", forcerade jag hemtagningen, för att kunna släppa den så fort som möjligt och få möjlighet att kasta igen! Till slut blev jag nästan irriterad över alla dessa 1,5 kilos öringar, som ständigt knep min nymf, när det var tvåkilos-fiskar jag ville ha...

Det tog en stund innan jag insåg vad jag höll på med! Det här var ju inte längre sportfiske – det var snarare en parodi. Jag hade släppt alla etiska regler. Jag hade gripits av ett frustrerat vanvett. Det hade blivit en jakt på kilon och rekord, istället för en fantastisk upplevelse i en av världens kanske bästa öringälvar. När jag äntligen kom till sans och vadade iland, var det med mycket blandade och förvirrade känslor. Jag visste ju att jag under några timmar haft ett fiske, som många kanske inte upplever under en livstid. Men ändå var jag på något sätt besviken. Kanske mest på mig själv. För att jag gett efter för "rekord-djävulen" inom mig. För att jag glömt att njuta av fisket och istället lyssnat till de fala lockropen "Fler! Fler! Större! Större"...

Fredag 28 juni.

Sista fiskepasset är avklarat – åtminstone

ne för min del. Det är dags för ny avskedsfest och i morgon åker jag och åtta andra belåtna Laxåfiskare hemåt.

Jag slutade som vanligt vid Vórduflói och Strengir. Det var i Strengirs forsar, som den store högg i sista kastet i fjol. I dag hände i stället det, att jag bröt mitt flugspö! Canen gick tvärt av, strax nedanför holken. Jag lyckades rädda toppdelen, men det verkade som om fisket var slut för min del. Men lyckligtvis hade Cenneth från Örebro, som fiskade på andra sidan älven, lånat ett av mina reservspön. Med vilda rop och teckenspråk över forsens brus, kunde jag få honom att förstå min penibla situation. Jag lyckades sedan vada över nästan hela älven – det fattades bara fem meter. Dem överbryggade jag genom att svinga över fluglinan med en tyngd i. Cenneth surrade fast reservspöt vid linan och jag "färjade" hem ekipaget genom strömvirvarna. Fisket kunde fortsätta!

Någon femkilos ur Strengir blev det dock inte i år heller. Ett rejält hugg hade jag, men den fisken var bara på drygt kilot och fick gå tillbaka. Men jag är ändå mer än nöjd med Laxá – som vanligt. Hur många öringar jag kroat och släppt, vet jag arligt talat inte. Men jag har behållit sju fiskar – samtliga mellan 1,5 och 1,7 kilo. Och alla tagna på nymf eller torrfluga. Inte illa, faktiskt...

Lördag 29 juni.

På väg hem. Det är ett trött gäng, som lämnar Arnarvatn och Laxá. Förutom jag själv och de tre "kvarvarande" från första forts på nästa sida

forts från föreg sida

veckan, är det Steinar, Hans och Halvor fra Norge samt Yngve och Cenneth från Sverige. Alla är nöjda, men mycket utschasade. Kan det bero på det intensiva fisket, eller den som vanligt **mycket** sena avskedsfesten...?

De, som blir kvar, får säkert en fantastisk vecka. Redan när vi åkte, förstod jag vartåt det lutade. Då kom Bo-Erik och Jan med strålände ögon till "skjemma". Deras förmiddagsspass på öarna vid Helluvad hade övertrumpfat alla deras förhoppningar. Halvdussinet fina öringar kring 1,5–2 kilo hade de fått och nästan alla på små, parachute-hacklade torrflugor på krok 16 och tafs 0,12. En öring hade tagit trekvart att landa...

Thommy Gustavsson, som är till sådan glädje för FiN-läsarna med sina eminenta akvareller och teckningar, och hans fiskekompis Steve hade också haft bra fiske, efter en trög start i början av veckan. De verkade inte alltför ledsna att "behöva" stanna en vecka till. Och Erik Welander slet idag som vanligt. Ännu ingen riktigt stor för hans del. Men det återstår ju flera dagar.

När bussen kör iväg och jag ser Laxá och alla vinkande kamrater försvinna i ett dammoln, känner jag som vanligt en krampaktig gråtkänsla i bröstet. Det är alltid lika svårt att resa härifrån. Det är så mycket man saknar: det fantastiska fisket, förstås, det goda kamratskapet och alla vänliga människor, det fantastiska landskapet med sin blandning av ljuv grönska och karg vulkannatur, det alltid lika vunderliga badet i den varma källan, den goda maten, skumpandet i Landrovern, soluppgången kring Vindbelgjarfjeld, ja, ta mig tusan, om jag inte också lite grann saknar svärmarna av miljoner och åter miljoner knott...

Konstnären och flugfiskaren Thommy Gustavsson – välkänd för FiN-läsarna genom sina fina akvareller och teckningar – var mycket nöjd med sitt Laxá-fiske 1985. Foto: Steve Lundholm/Thommy Gustavsson.

Sent på kvällen, när vi äntligen nått hotellet i Reykjavik, ringer jag upp till Holmfridur i Arnavatn. Jag vill höra att allt är OK och om alla förberedelser är gjorda inför söndagen, då Ivar Haug kommer med en ny förhoppningsfull fiskegrupp.

Jodå, allt är bra, får jag veta. De fem, som ska fiska en vecka till, har fått mycket fisk, sedan vi for. Alla är nöjda – i synnerhet Erik Welander...

– Vadå Erik, undrar jag? Har han fått en rejäl öring till slut?

– Jo, berättar Holmfridur. När ni hade åkt, skjutsade vi Erik till hans favoritsträcka vid Geldingey. Och vi hade knappt kommit tillbaks förrän Erik kom springande längs vägen med en öring på 2,6 kilo i armarna. Den hade tagit i första kastet.

Jag visste det! Jag visste det! Erik förnekar sig aldrig.

Och innan jag lägger på luren, får jag också veta vilken fluga som storöringen tog på. Matukan, förstås. Den sitter alltid på Eriks tafs. Det har ju gått bra förr, så varför byta, som Erik säger...

Info om 1986 års fiskeresor till Laxá

Årets FiN/Vi Menn-resor till Laxá kommer, liksom i fjol, att gå under veckorna 25, 26, 27 och 28. Avresa sker på måndagen i varje vecka, med första avresa 16 juni. Alla resor startar från Fornebu flygplats, utanför Oslo. Avresan sker på kvällen och första natten tillbringas på hotell i Reykjavik. Tidigt nästa morgon flygs deltagarna vidare till Husavik på norra delen av Island och därifrån sker transport med buss till lägerplatsen vid Arnarvatn alldeles vid Laxás strand! Inkvartering sker som tidigare i rymliga tunneltält med tjocka skumgummimadrasser. Måltider intages inomhus. Hemresa sker på måndagar.

Intresset inför årets Laxá-fiske har varit större än någonsin. Då antalet tillåtna spön är begränsat i Laxá, innebär detta att årets resor torde bli fullbokade mycket snabbt! Redan nu står det klart, att samtliga tvåveckors-resor är fullbokade.

Du, som är intresserad av det fina öringfisket i Laxá, bör anmäla dig snarast. Anmälningstiden utgår den 20 mars, men även om du anmäler dig **innan** detta datum, kan vi tyvärr ej garantera plats, på grund av det stora förhandsintresset. **Om** du får plats i någon av veckorna, meddelas du detta så snart som möjligt efter 20 mars. Du ska då vara

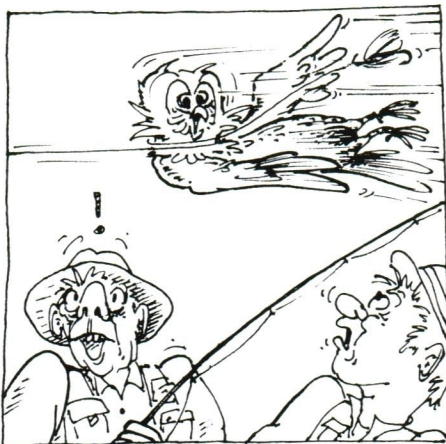
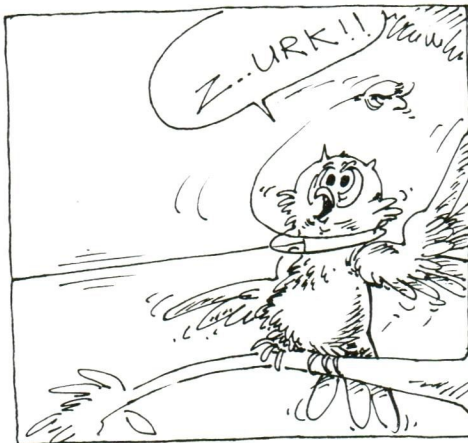
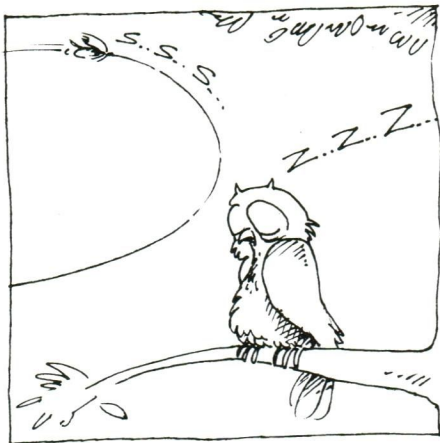
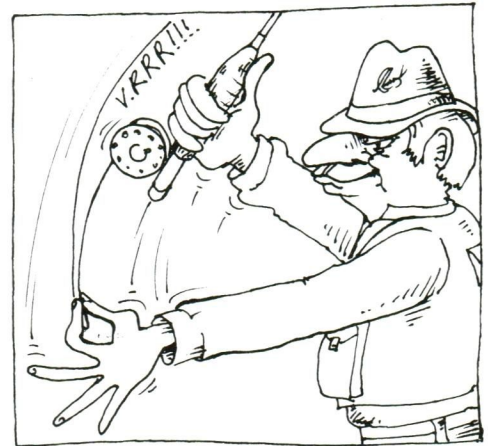
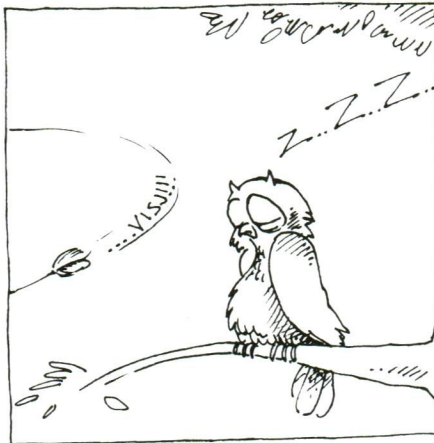
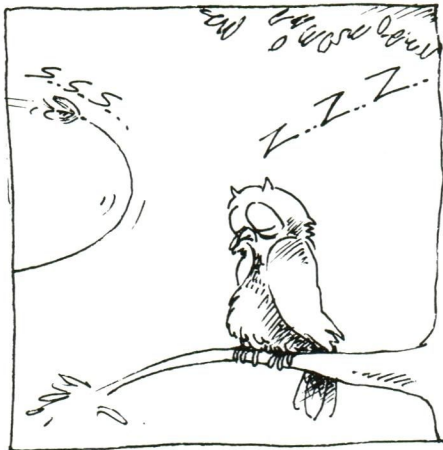
beredd att betala en depositionssumma om 1000:–, som drages av senare, när slutbetalningen ska göras. Om du **inte** får plats, får du också skriftligt meddelande om detta och påföres automatiskt en väntelista inför 1987 års fiskeresor. OBS! ange i din anmälan om du INTE vill stå på väntelista!

Priset för en veckas fiske är 8250 norska kronor och för två veckor 11900:– N Kr. Priset inkluderar alla transporter Oslo–Laxá tor, full kost, logi, fiskelicenser, ledare etc. Tillkommer kostnader för lokala transporter till och från vissa fiskeplatser (ca 100–150:–/vecka), utflykter, personliga inköp etc, etc. Någon omräkning av priset till svenska eller danska kronor göres inte i år, utan deltagarna skall betala priset i norska kronor, omräknat till den egna valutan enligt gällande valutakurs vid betalningstillfället.

Skicka din anmälan till **Flugfiske i Norden**, c/o Jerry Pettersson, Postlåda 733, S-260 70 Ljungbyhed (Sverige). Skriv tydligt namn och adress, samt telefonnummer och när du säkrast träffas. Ange också vilken vecka du i **första hand** vill fiska och vilken/vilka andra veckor du kan åka som alternativ. OBS! Skicka **INGA PENGAR** i samband med din anmälan!

FLUEFLIPP

av
Leif Boman Larsen - 85.

Med flugspö längs Lågen

forts från sidan 24

dard og Clarke i sin bok "The trout and the fly" advarer mot lyse snører på grunne og klare kalkstrømmer. Vel er Lågen ingen kalkstrøm, men på vidda er den ihvertfall klar, og i sol og vindstille kan man se bunnen på flere meters dyp.

Jeg skifter raskt til en grønn DT som også er en klasse lettere. Samtidig går jeg ned i fortomsdimensjon fra 0,15 til 0,12, og siden ørreten tydeligvis er nøye på å få med seg de større vårfluene som sporadisk dukker opp, bytter jeg Rackelhanen ut mot en fyldig Streaking Caddies. Og nå begynner ting å skje. Rekkevidden er blitt mindre, men der hvor jeg når fram til en vakende fisk kan jeg ta for gitt at den også stiger til min flue. På den andre siden går to unge gutter og kaster ørkesløst med sine haspelstenger og plastkuler. Her har de ingen sjanse...

"Torpedfluga"

Utpå ettermiddagen har jeg reist teltet ved en vakker høl noen kilometer høyere oppe. Stedet virker meget lovende, og noen få hundre meter oppstrøms ligger en større sjø. Det kan bety at fisk har sluppet seg ned derfra på næringsvandring. Jeg har allerede landet en fisk som neppe tilhørte elvens småfalne stasjonærbestand – blank, fet og sterkt rød i kjøttet. Aktiviteten i hølen øker, og enkelte vak bestyrker min optimisme. De større fiskene står fortsatt for langt ute, men vent til kvelden...

Og kvelden kommer. Men selv om forholdene nå skulle være ideelle, ligger hølen som utdødd. De store vårfluene som pleier å bli aktive på denne tiden har tydeligvis ikke klekket ennå. De siste ukene har nok vært for kalde. Jeg begynner likevel å fiske, og forsøker på måfå med større og mindre tørrfluer, våtfluer og nymfer. Ingen ting hender. Jeg forsøker med sinktip og Streamers. Like dødt. Det begynner å mørkne, og jeg forsøker kombinasjonen flytesnøre/Muddler Minnow. Jeg fisker meg nedstrøms ned gjennom hølen på laksefiskeres vis. Det siste kastet lar jeg gå tvers over hølen, men jeg har ikke tålmodighet til å fiske det ut på skikkelig vis. Fast bestemt på å krype i sovepo-

sen og håpe på neste formiddag, sveiver jeg inn så raskt jeg kan, og flua sveiper som en torpedo over strømmen. I det den svinger inn over nærmeste strømkant går en ørret høyt i været, men bommer. Heisan! Nytt forsøk, men nå bruker jeg ikke snella. Jeg drar inn snøre med venstre handa så fort jeg bare greier. Og historien gjentar seg; en gang... to ganger... igjen og igjen.

Plutselig er det liv og røre i hølen, og det er bare min flue som er årsak til det. Fisken ikke bare stiger til flua, men jager etter den flere meter og hugger gang på gang. Men hele tida må det gå i speedbåthastighet, og det er nærmest umulig å kroke fisken så den sitter.

Jeg roter gjennom flueesken og finner fram et skikkelig monstrum; En enorm Streaking Caddies bundet på streamerkrok nr 6. Kanskje er det veien å gå. I det jeg skal knyte den på, kaster jeg et blikk på fortommen. Spissen på 0,15 sitter der fortsatt etter tørrfluefisket i dagslys. Den er strengt tatt for tynn til den store flua, og nå som det er mørkt ville ingen ørret reagere på en grovere dimensjon. – På den annen side; det er litt fomite å skifte nå, og ingen av fiskene virker overvettete store...

Jeg lar det stå til, og pumper ut et langt kast fra toppen av en stor flat stein. Innvånerne i hølen, som før på dagen var så sky, har nå tydeligvis kastet alle forsiktighetsregler over bord, så jeg bryr meg ikke om å være diskret. De har visst heller ingen problemer med å akseptere kjempeflua, for idet den passerer strømkanten rett nedstrøms, forsvinner den i et rolig vak. Jeg gjør mothugg, og – den sitter! På steinen, rundt føttene mine, ligger en mengde løsløse, og jeg begynner å sveive inn for å få kontakt på snella. Men jeg kan spare meg jobben: Løsløse rasler ut gjennom stangringene med ekspressfart, og deretter rasper resten av fluesnøret direkte fra snella. En munter, syngende lyd forteller meg at backingknuten er på utfart. Endelig stopper fisken og står bom stille. Eneste bevegelse jeg registrerer er fluesnørets dirring i strømmen.

Tidiga lekvandrare

Så var de altså kommet, de tidlige gytevandrerne. Jeg er kjent med at gytemoden hanfisk fra sjøene går svært tidlig på elven her oppe, men allerede siste uke i juli?... og det er gjerne de største som kommer først... Jeg tenker på fortommen og gremmes.

Fisken har parkert og er ikke til å rikke. Jeg kommer meg ned fra steinen og går nedover langs bredden for å få sidepress på den. Ingen reaksjon. Jeg fortsetter til jeg befinner meg helt nede ved brekket, nesten rett nedstrøms for fisken. Med strømmen som lagkamerat må jeg vel kunne bringe den ut av balanse? Nei. Fisken står tydeligvis dypt nede i ei renne, og jeg er redd for at fortommen kan gnisse mot steiner nede i dypet, så jeg forflytter meg tilbake til utgangspunktet; den store steinen. Derfra forsøker jeg å "pumpe" fisken opp ved å heve og senke stanga.

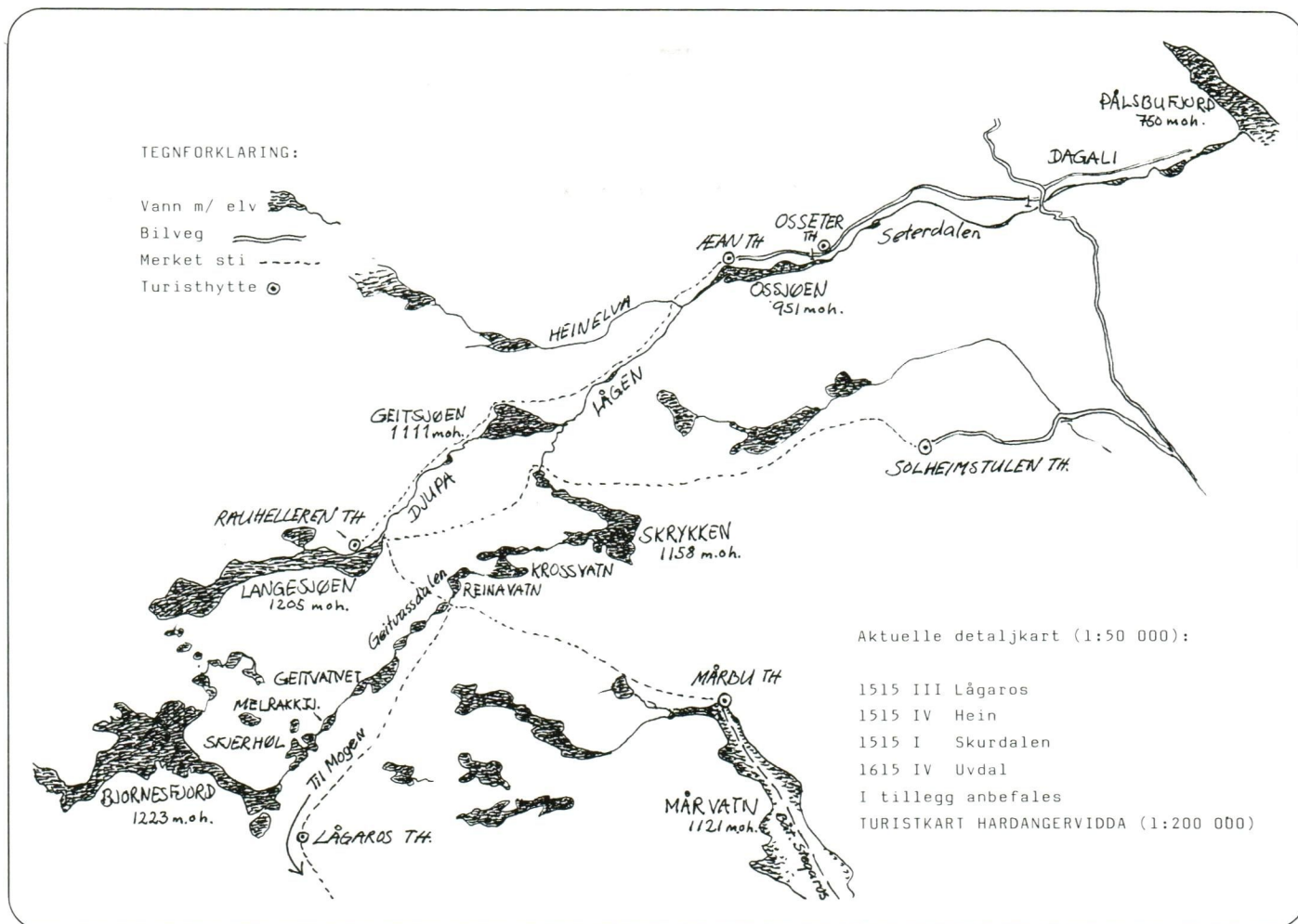
Det er som å hale inn en stokk, men desimeter for desimeter kommer backingen tilbake på snella. Fisken står bare og stanger stivt i mot, men i det jeg har fått enden av fluesnøret inn på snella, skjer det: Fisken kaster på hodet som en stor laks ofte gjør, ikke hissig, men bestemt, en... to... tre ganger, og snøret kommer mot meg, slakt. Fortommen, som allerede var spent til bristepunktet, er røket.

Jeg synker sammen på steinen og merker at jeg skjelder lett. Klokka viser at det har gått over tjue minutter siden jeg skiftet flue. Bitterheten over at fisken gikk er ikke så stor. Jeg trodde aldri helt at det kunne gå, og jeg har jo hatt en sterk opplevelse på en kveld som var så nær ved å mislykkes. Men jeg skulle så gjerne ha sett den, og om jeg hadde byttet til 0,20, så ville sjansen vært betydelig større...

"Dead drift"

Neste kveld står jeg der igjen. Det har vært lite vak hele dagen, og jeg har latt hølen i fred. I stedet har jeg brukt tida til å binde opp noen fluer, blant annet et par erstatninger for gigantene som forsvant. Ellers har jeg vandret langs hølen, lagt en plan for eventuell kjøring av storfisk og funnet en fin liten sandstrand hvor den kan landes. Sola er nede nå, og en fisk vaker regelmessig på brekket ovenfor "min" høl.

Jeg velger å servere den en Streaking Caddies av normalstørrelse. Forløpig er det forholdsvis lyst, så for ikke å skremme fisken, lar jeg flua drive fritt over fisken i første omgang. Og nå viser "dead drift" seg som en god taktikk. Etter et par forsøk får jeg flua inn i riktig bane, og den blir hentet. Ørreten er ikke særlig stor, og jeg kjører den hardt, så den ikke skal bakse rundt i hølen og uroe sine frender der ute. Snart ligger den i håven, men

det er ingen gytevandrer. Det er en sølvblank gjelfisk på ca 4 hekto som har søkt ned på elva for å ete.

Jeg har god tid, og lar hølen få en ny pause mens jeg hele tida holder den under oppsikt. Snart rettes min oppmerksomhet mot et punkt i strømkanten på motsatt side. Der ligger det tydeligvis en stor stein, for med jevne mellomrom brer det seg en strømhvirvel på overflaten. Men det er nesten som om steinen skulle ha flyttet seg noen desimeter oppstrøms, for nå brer det seg av og till en ring like i forkant av den større hvirvelen. Fisk!

Jeg legger på ny ut min store vårflueimitasjon, men er nøye på ikke å kaste forbi fisken, og dermed kanskje skremme den. Første kastet blir for kort, men hjelper meg til å fininnstille kastlengden. Jeg øker med en halv-meter, og i det flua er like foran strømhvirvelen ved steinen, suges den ned. Jeg kjenner straks at dette er en større fisk, og tør ikke hindre den i dens ville ferd utover i hølen.

Også denne går ned i dypet og parkerer, men nå behøver jeg bare gå noen meter ned på siden av den innen den rikkes ut av posisjon og kas-

ter seg ut i en vill rundans i hølen. Etter hvert som den trøttnar, kommer den opp i overflaten og viser den store halefinnen som er karakteristisk for Lågens ørret. Den virker ganske lang, og jeg anslår den til å veie bortimot kiloen. Med krok nr 8 og fortomspiss 0,18 følger jeg meg nå ganske trygg, men konsentrerer meg om å holde fortommen klar av steinene i strømkanten. Etterhvert kan jeg løse den inn i smulere vann, og etter et siste desperat fluktforsøk kan jeg beache den på sandstranda som planlagt.

Og dette er en gytevandrer. Fargen er gul, og den har store røde prikker. I magesekken er det fint lite, men den er full av melke. Kroppen er slank som på en liten laks, og musklene er knallharde. Vekten står ikke helt i forhold til fighteregenskapene; nåla stopper på 8 hekto. At det likevel tok 6–7 minutter å få den i håven, forteller en hel del om fjellørretens kondisjon. Likevel, sammenliknet med forrige natts evenemanger, var dette lett match. Hvor stor den fisken kan ha vært må bli gjenstand for vil gjetning. Den må minst ha vært dobbelt så stor, – kanskje både 2, 3 eller 4 kg!

Mens jeg har sluppet av og renset fisken har sommernatten nådd sitt mørkeste. Det er tid for monsterflue og "speedbåtfiske", og jeg enter "castingplattformen" på den store steinen. Men i kveld er det ingen trollfisk som lar seg lokke av den hurtiggående flua. Jeg kroker, og setter tilbake, et par småtasser av elvas stasjonærbestand, – også dette gytetempoet fisk, men med snittvekt godt under 2 hekto. Da jeg omsider kryper i soveposen er jeg likevel bra fornøyd. Jeg har fanget en gytevandrer, – om enn ikke av de største.

Bästa tiden

Jeg forteller ikke hvor dette hendte. Det kunne nemlig ha vært hvor som helst mellom Lågaros og Djupestubbens utløp fra Geitasjøen. På hele denne vel 30 km lange strekningen er forutsetningen til stede for at nærings- og gytevandrerne kan trekke på elva fra sjøer og store høler. Om man så kommer i kontakt med dem vil ofte være avhengig av vær- og temperaturforhold. Når kulde og nordvest-

forts på nästa sida

Så tett kan vårfluene ligge etter storklekking. Disse er vanlig forekommende over hele Vidda, og kan imiteres som Rackelhaner eller Streaking Caddies på krok nr 10 eller 12 (kroppens farge er lyst rødbrun).

forts från föreg sida

vind setter inn, ser man som oftest bare stasjonær bekkeørret på opptil 25 cm, og kan lett få inntrykk av at området er utfisket. Men det er det altså ikke, for tross uvetting garnfiske i enkelte sjøer, er de naturlige forutsetninger så gode at det alltid vil være noen storfiske som går på elva. (Det kan her være vel verd å nevne at gytefisken på Vidda som oftest slipper seg nedstrøms!)

Under gode værforhold kan insektene klekkes i enorme mengder, og da er det ikke vanskelig å komme i kontakt med næringsvandrerne, og selv fisk på to kilo eller mer kan stige til en vårflueimitasjon. Gytefisken har

imidlertid, her som andre steder, ikke særlig stor appetitt, så for å lokke den kan det være avgjørende å finne rett metode til å vekke dens aggresjon. Mitt "speedfiske" appellerte nok mer til fiskens forsvarsinstinkt enn til dens sultfølelse, og hadde vel i prinsippet mer til felles med laks- og sjøørretfiske enn med tradisjonelt tørrfluefiske etter næringssøkende ørret.

Den beste tiden for å fiske i disse traktene er nok mellom 20 juli og 20 august, men siste uke i juli har det norske folk fortsatt fellesferie, og det kan bli folksomt. Derfor vil jeg anbefale august for den som har mulighet til å reise da. Lenger nede i vassdraget, nedenfor Ossjøen, er sesongen

naturlig nok litt lenger. Jeg må innrømme at jeg bare har fisket en eneste kveld på denne strekningen, og den ga ikke særlig utbytte, men folk jeg snakket med kunne berette at fisk på opptil halvkiloen var relativt vanlig. Fisket her er heller ikke så utsatt for svingninger i temperaturforholdene som oppe i høyfjellet.

Selv tar jeg heller turen opp på vidda, men for den som er mer makelig anlagt og foretrekker en mer komfortabel tilværelse, kan det være en idé å slå seg til her. Fiskekort for Dagali grunneierlag selges på turisthyttene i dalen og der finnes også rimelig husrom til leie.

GOD TUR, OG SKITT FISKE!

FLUGFISKEUNIVERSITETET

Erbjuder dig som vill utveckla ditt flugfiske en veckas intensiv instruktion i modernt flugfiske i Norge. Fiskevattnet är normalt mycket bra, ett av våra egna smultronställen. Men av för oss praktiska skäl meddelas vattnet endast till betalande deltagare! Dina lärare blir Kenneth Boström, Dick Riberg, Bengt Öste och Lennart Bergqvist. Kursen omfattar:

**KASTTEKNIK
FISKESTRATEGI
ENTOMOLOGI**

**FLUGBINDNING
VADNING
REDSKAP**

**SPÖBYGGNAD
VATTENVÅRD
OCH EKOLOGI**

Kursen är mellan 5–12 juli. Pris 1.260:–, tillkommer inkvartering i hytte ca 30 kr per person och dygn, självhushåll.

Anmälan till Lennart Bergqvist, Brunnsvägen 7, 671 00 Arvika, tel: 0570/154 79.

Ring gärna och begär mer information.

ENDAST 30 DELTAGARE – ANMÄL ER SNARAST!

BOK- BITEN

Redaktör Jan Sekander

Gott Nytt Flugfiskeår alla FiN-läsare och bokmålare. Vännern Nore, som sedan FiN-starten skött redaktörskapet för Bok-biten, tar en välbehövlig paus och överlämnar från detta nummer till undertecknad, men kommer säkert att gästspela även i fortsättningen.

Vi inleder så här i vintermörkret med Flugbindarens stora handbok, som kanske kan ha en del att ge. I bindpauserna ger oss John Troy i dråpliga teckningar och undertexter många glada skratt eller igenkännande leenden.

Lagom sänglektyr blir Even Rises Makan til fiske. Slutligen för oss W M Wilkinsons lilla volym Days in Falkenberg tillbaka till 1800-talets laxflugfiske i Åttran och till dagar i Falkenbergs småstads-idyll.

Jan Sekander

Inget för nybörjare

Mike Dawes: Flugbindarens stora handbok. Rabén & Sjögren. Pris SEK 198:–. Medlemspris i Sportfiskaren 158:–

Låt mig inledningsvis konstatera, att Flugbindarens stora handbok är en vacker bok – format 20×32 cm, fina färgfoton, luftig om än en smula enformig lay-out och tydliga teckningar med text som beskriver materialet och bindmetod för flertalet representerade ca 400 flugor. Boken tar i skilda kapitel upp nymfer, torrflugor, våtflugor, lures and streamers samt laxflugor, av vilka de flesta tillhör de gamla klassikerna tex Iron Blue Dun, March Brown, Silver Doctor m.fl. Endast ett fåtal rent nordiska mönster finns beskrivna.

Efter en kort och ganska torftig inledning, där flugbindarens vanligaste verktyg presenteras, grundläggande bindmetoder, ving- och hackeltyper följer i alfabetisk ordning bild, material- och bindbeskrivning av de olika flugtyperna. Ibland ges en kort historik över en viss fluga tillsammans med några ord om vad den kan tänkas efterlikna, hur den kan fiskas och

vilket fiskslag den närmast är avsedd för. Bland de klassiska laxflugorna återges ofta både hårvinge varianten och den ursprungliga fulldressade flugan. Boken avslutas med ett alfabetiskt sak- och personregister.

Flugbindarens stora handbok är definitivt inget för en nybörjare. Den lämnar alltför många frågor obesvarade när det gäller bindteknik, inte minst vad avser de fulldressade laxflugorna. Förutom materialbeskrivning ges för tex Jock Scott endast beskedet "en svängbunden fluga". Inte heller får nybörjaren hjälp att ge sin fluga rätta proportioner tex i fråga om ving-, stjärt- och hackellängd och det är kanske inte självklart att krokangivelsen UE och DE avser uppåt- respektive nedåtböjt öga, särskilt som den fotograferade flugan ofta visar den senare men bindbeskrivningen anger den förra. Vidare ifrågasätter jag att Corixa är en populär "nymf", att "dagslände puppor" existerar och att jag kan binda in "svarta piggsvinborst" som stjärtspröt på en Wonder Nymph. Bilden visar något annat. Likaså finns en viss skillnad mellan att linda och tvinna ett material. Dagsländenympen saknar så vitt jag vet "antennor". Däremot var det roande, att jag kan binda thorax på March Brown Nymph av "påfågelskerl", bundet som falskt skägg"? En fackgranskare borde vara en självklarhet, då det gäller en bok i ett så speciellt ämne som flugbindning, inte bara för Rabén & Sjögren utan även för andra förlag.

Nåväl, flugbindare som har nybörjaråren bakom sig kan nog ha en viss glädje av boken, trots fel och ofullkomligheter. De "gamla klassikerna" är ju roliga att binda och ofta pålitliga fiskfångare. Boken är en vacker katalog över många fortfarande aktiva "pensionärer", även om jag inte tror, att deras upphovsmän alltid skulle ha godtagit sina avbildade skapelser rent estetiskt – för långa stjärtspröt, för korta vingar eller ojämnt taperad kropp.

Mina första flugbindarböcker, Flydressers Guide och A Further Guide to Flydressing, inköpta för över tjugo år sedan, fyller en minst lika god funktion än i dag.

Jan Sekander

Ett gott skratt

John Troy: Fly Fishing. Fly Dressing, Huskvarna. Pris: SEK 60:–.

Ett gott skratt förlänger livet – även flugfiskarens. John Troys lilla häfte med skämtteckningar lockar fram allt ifrån stilla leenden av igenkännande till gapskratt över flugfiskarens omväxlande, ofta frustrerande, men alltid lika upplevelserika tillvaro. På ett åttiotals teckningar och fyndiga undertexter har han lyckats fånga vår äventyrliga, självupptagna, ibland dråpliga men fascinerande hobby med humoristens säkra känsla för våra svagheter.

Här får såväl flugbindare som "experter", innovatörer, far och sonfiskare, purister, materialsamlare och "jag sätter på en mask, om ingen ser mig-fiskaren" en vänlig klapp i ryggen eller välförtjänt spark i baken, allt med författarens stillsamma överseende. Så tecknar och poängsätter en flugfiskare sin tillvaro – med småfräck och ironisk distans till sig själv och sin hobby.

Nu förväntar jag mig en översättning till svenska, även om texten inte borde vålla en läsare av anglo-amerikansk flugfiskelitteratur några större svårigheter.

Likaså ser jag gärna det något ömtåliga häftet i hårda pärmar. Denna lilla skrattgruva är i mitt tycke för värdefull att skrynklas till i trängseln bland andra flugfiskeböcker på hyllan. Kanske kan priset avskräcka några. Men ärligt talat. När fick man 75 goda skratt för bara åttio öre styck et..?

Jan Sekander

Det svenska laxfiskets vagga.

W M Wilkinson: "Days in Falkenberg", Falkenberg 1985 – facsimil av ett privattryck från 1884 (pris SEK 80:–, inkl porto från Claes Hederstierna, Evert Taubes väg 4, S-311 00 Falkenberg).

Om det svenska sportfiskets vagga – åtminstone i dess mer organiserade former – med viss rätt kan sägas ha stått i Älvkarleby, så kan man med lika stor rätt hävda, att sportfisket efter
forts på nästa sida

forts från föreg sida

lax infördes i Sveriges under artonhundratalets första hälft och att det då framförallt var Falkenberg och Åtran som fick stå fadder. Naturligtvis var det engelsmännen – vilka annars (?) – som hade hittat vägen till västkustens den gången så laxrika älvar och säkerligen hade deras fiske och sportmanamässiga inställning till detta en stor betydelse för det svenska sportfiskets utveckling i begynnelsen.

Mot denna bakgrund är det väl heller inte mer än rätt att både Älvkarleby och Falkenberg i museiform velat söka bevara och skildra det svenska sportfiskets historia, var och en från sin utgångspunkt. I Älvkarleby har detta som bekant redan skett i och med att sportfiskemuseet öppnades sistlidna sommar. I Falkenberg finns planer på att starta ett laxfiskemuseum, som möjligen kan komma att bli en del av, eller kanske ett samarbetsprojekt med, stadens eget museum.

Till dem som ivrigt understödjer och driver ett sådant projekt hör Claes Hederstierna, själv Falkenbergsbo. Nu har man påpassligt givit ut en assimilerad upplaga av engelsmannen W M Wilkinsons "Days in Falkenberg", ett privattryck som första gången utkom i London år 1884. Den var utslutande avsedd för svenska och engelska

vänner och de få exemplar som i dag finns bevarade i Sverige har blivit rariteter. År 1968 översattes den till svenska och gavs ut av chefen för Falkenbergs museum, men även denna utgåva lär numera vara ganska svår att få tag på...

Claes har gått en annan väg: med sponsorhjälp från lokala företagare har han låtit trycka upp boken på originalspråket – en lämplig gåva till sponsorernas fiske- (och kultur-) intresserade kunder! Så långt det är möjligt har man försökt att återge originallets yttre ifråga om papperskvalitet, omslagets utförande osv.

Det har blivit en fin liten volym där den intresserade kan få ta del av hur de första engelsmännen bedrev sitt laxfiske i våra jungfruliga vatten. Men även om laxfisket är författarens huvudämne så tycker jag nog att bokens bestående och mest intressanta intryck är skildringen av det sociala livet i en liten västkuststad på 1830-talet. Helt säkert måste "kulturkroken" mellan dessa sportfiskande gentlemen och svenska borgare och bönder ha lämnat djupa intryck hos de senare och påverkat deras liv och leverne.

I ett förord kallat "From the early days of salmon-fishing in the river Åtran" har Hederstierna på ett för-

tjänstfullt sätt tecknat bakgrunden till brittenas laxfiske i våra svenska västkustälvar. Ivriga FiN-läsare kommer att känna igen texten; och de som slår upp nummer 4/1984 kommer att finna Claes' förord i artikelform under rubriken "Här föddes det svenska sportfisket"...

Jag vill gärna rekommendera denna lilla volym till alla med intresse före sportfiskets historia. Priset 80 kr är inte avskräckande. Dessutom kommer behållningen att bli en del av grundplåten till det blivande laxfiskemuseet i Falkenberg – bara det är en tillräcklig inköpsanledning!

Nore Sundin

Evens tredje

Even Rise: "Makan till fiske!"

Gyldendal Norsk Forlag NOK

148,-

Fiskeoplevelser fra Finnmark, Island og New Zealand er hovedingredienser også i Even Rises tredje bok. Det var derfor ikke uten en viss skepsis jeg leste innholdsfortegnelsen; Var det mulig at forfatteren kunne ha noe nytt å berette, – også for oss "gamle" lesere? Etter å ha lest boka kan jeg trygt fastslå at det har han. Fra Finnmark beretter han denne gang hovedsaklig om laksefiske, og på Island handler det om en vidervedig

Vad är det som händer denna kalla morgon där i Blekinge vid Mörrumsån ?

ADEXA testar sin nya spöserie för flugfiskare

TRIDENT long cast

och givetvis använder vi våra fina

YOUNG rullar

Titta på bilden! Det är tidig vår och kallt i vattnet! Det räcker inte med pälsmössa! Här behövs rejäla vadare!

ADEXA har dem - från Skottland!

CLAN 6 mm neoprenvadare

Du vet väl, att ADEXA med till sannolikhet gränsande visshet förser just Din affär med allt, en flugfiskare kan behöva. Men kolla att det verkligen står ADEXA På förpackningen - och att Du får fullmatade påsar med flugbindningsmaterial!

ett av Nordens ledande företag i branschen levererar endast till fackhandeln

ADEXA

Industrigatan 8
461 37 Trollhättan
tel. 0520 - 377 30

jakt på røye, og da særlig på sjørøye. Dessuten har han et par kapitler om isfiske og hundekjøring, en leksjon om fiskeetikk, foruten det "obligatoriske" kapitlet om New Zealand. Akkurat dette siste synes jeg jeg har lest noen ganger før, men ellers unn-går forfatteren i bemerkelsesverdig grad å gjenta seg selv.

Dette skyldes ikke minst at Rise er en dyktig forteller (som forøvrig blir stadig bedre), og han er derfor ikke henvist til å holde seg til "faget" for å vekke leserens interesse. Tvert i mot er det ofte når han behandler helt andre tema enn fiske at han blir virkelig fengende. Eksempelvis leste jeg med stor beholdning kapitlet om isfiske og hundekjøring på Finnmarksvidda, selv om jeg personlig har et absolutt "ikkeforhold" til såvel hunder som til isfiske. Og hva angår hans beretning fra Island, så gleder jeg meg atskillig mer over bilferden på "jeppavegur", enn over historien om hvordan Rise og hans fiskekamerat lander og setter tilbake ca 150 kilosrøyer på en dag, for så neste dag å skifte flue og gjenta bedriften. Selv blir jeg fort lei av å dra opp lettvtint fisk, og jeg blir enda foretere lei av å lese om at andre gjør det. Derfor er det da heller ikke mengdene av fisk som gjør "Makan til fiske" lesverdig.

Nei, ofte kunne jeg heller ønske at forfatteren hadde konsentrert seg mer om enkelte vanskelige fisk, og tatt leseren med på funderingene som til slutt bragte dem i håven. Det er ikke mange som fisker så mye som Even, og den som har fisket sammen med ham vet også at han er dyktig og sikkert har noen knep som kan formidles videre. Og vanskelig fisk finnes vel også i hans fiskeparadis?

Det er den morsomme og levende fortellingen som gjør Even Rise lesverdig. Språket er litt småpussig omstendelig, og han har en frodig og slående bruk av "Bilder". Når det fungerer på sitt beste sitter man og småhymrer og koser seg i samværet med forfatteren og hans kamerater på to og fire. Men det fungerer ikke like godt hele veien, og der hvor fortellingen ikke makter å rive meg helt med, blir jeg av og til sittende og irritere meg over språklig småslurv. Det kan feks være umotiverte sprang mellom presens og imperfektum, av den typen som lokalavisens sportsjournalister griper til når de forgjæves forsøker å skape dramatikk i en 5 divisjonskamp. Jeg må imidlertid presisere at dette ikke er noe påtrengende trekk ved boka som helhet, men her er dt fortsatt litt å jobbe med.

Som nevnt tar forfatteren også for

seg temaet fiskeetikk, noe som absolutt er på sin plass, ikke minst i Norge. Stort sett kan jeg da også skrive under på hans synspunkter på dette tema, men på et punkt skurrer det stygt: På tross av at han i et tidligere kapittel har beklaget avlivningen av en skadet laks som ved et uhell var krocket i buken, forsvarer han bruken av huggpilk under isfiske etter abbor. Ja, han påstår sogar at han liker opplevelsen "...i det pilken slår inn i en stor fiskekropp". Nei, Even! Dette henger ikke på greip! Etikken må være den samme, enten det dreier seg om laks og flue, eller abbor og pilk. Det er ikke uten grunn at rykkpilk er forbudt i siviliserte land.

Boka er illustrert med fine fargefotos. Personlig kunne jeg nok tenke meg et utvalg med litt mindre fokusering på fangst, og kanskje heller noen gode action-bilder. I følg teksten har det vært knipset nokså mange slike. Men bevares, kvaliteten er upåklagelig.

Det må da også bli konklusjonen når man ser boka som helhet. Et og annet kan bli bedre, men for den som gjerne vil drømme seg bort litt i vinterkulda, og setter pris på den gode fortellerkunst, er "Makan til fiske" herved anbefalt.

Terje Bomann-Larsen

Titta efter
den här dekalen!

HÅR KAN DU KÖPA
FLUGFISKE i Norden

Följande välsorterade redskapshandlare säljer FLUGFISKE I NORDEN i lösnummer:

Göteborg

Strömvalls, Ö:a Larmgatan 16
EL-GE Sportfiske, Gustav Dahléngatan 13
Ghillies – Fiskehuset, S:a vägen 36

Halmstad

Wittlock Sportfiske, Hvitfeldtgat 17 B

Helsingborg

Scandinavian Sportsmen, Drottninggatan 60

Kalmar

Vapencentralen AB

Karlstad

Vidars Fiske, Kvarnbergsg. 44

Kristianstad

Scandinavian Sportsmen,
Hovslagareg 1 A

Kristinehamn

Fiske & Hobbyhörnan, Spelmansg, 16

Lund

Sportfiskehuset,
S:a Esplanaden 20

Malmö

Fiske & Fiskar, Köpenhamnsv. 7
Wobbler Sportfiske, Tessins väg 6

Mörnum

Mörnums Fiskeriförvaltning

Smedjebacken

Claeson Cykel o Sport, Risgatan 2

Stockholm

Karpens, Vallhallavägen 46
Royal Coachman, Kungsholmsg, 12
Utters, Kommendörsgatan 11

Sölvesborg

Fiskehörnan, V. Storgatan 21

Tidaholm

Fiskelyckan, Barkvägen 4

Umeå

Blixtsport, Storgatan 87

Uppsala

Malens Sportfiske, St. Olofg. 37

Vetlanda

Vetlanda Vapen & Fiske

Värnamo

Fiskgjusen Fiske och Fritid, Växjö. 3

Västerås

Sportfiskar'n, Klockartorpsg. 28

Örebro

Östlunds Sportaffär, Stortorget 11

Östersund

Sportfyndet

Danmark

Glente Kiosken, Glentevej 1, Randers
Jagt & Fiskerimagasinet, Vester Voldgade 10, København
Jock Scott, Silkeborgv 162, Århus C
Pandion Split-Cane, Helsingörsgade 34, Hillerød
Sport-Dres, Fredriksundsvej 20, København NV

Norge

Fly Fisher A/S, Baldersgt. 26, Oslo
NOR Sport A/S, Trondheim

Finland

Perhopörssi OY, Sandviksgat 18, Helsinki

Västtyskland

Angel-Fachgeschäft,
Hanjo Cramer,
Nobiskrüger Allée 12, Rendsburg

Flugorna från Karup Å

Låt oss presentera en handfull flugor, lika diskret dämpade som det landskap de vuxit fram ur och lånat sina färger från – de jylländska hedarna.

De gör inget väsen av sig, och på samma sätt som man måste lära känna den gamle flugfiskande hdebonden, innan han öppnar sig och delar med sig av sin visdom, så måste man också lära känna hdeflugorna för att förstå varför de fiskar så bra år efter år...

Av Mogens Espersen

Blandt de titusinder af fluer, som fluebindere har udtænkt siden oldtiden, er der nogle få hundrede, som er bemærkelsesværdige ved ikke at være bemærkelsesværdige. Fluer, som er så enkle og ligefremme, at de let bliver overset. Fluer, som nærmest er groet ud af det landskab, hvor de er blevet til – og som måske netop derfor, år for år, godtages af fiskene.

Læserens rapporteur lærte dem at kende for længere siden, end han bryder sig om at indrømme. Det var en tidlig, blæsende morgen efter forgæves havørredfiskeri. Han lå i læ af et granhegn og gjorde status, da hdebonden, en kendt, men tavs skikkelse ved åen, marcherede frem gennem svinget ved det gamle mejeri. Netop **marcherede** med blæsten pibende i den lange fluestang, som han bar på skildvagt-facon over skulderen. Den krattede i skyerne under den stændige vind, som i århundreder har gjort træer og mennesker duknakkede, men ikke kuede.

Det blev indledningen til et årelangt, stilfærdigt bekendtskab. Hdebonden ligner en af de vindblæste sitkagraner ved åen, stikkende og lidt duknakket. Han siger ikke meget. Det bruger man ikke på de kanter, hvor man ser vejr og folk an, og hvor man

ikke deler åens hemmeligheder med hvem som helst. Når man kender ham, ved man, at tavsheden er udtryk for venlig interesse og hjælpsomhed, men ved det første møde kan den virke isnende. Som våde strømpesødder i et par gummistøvler efter en forgæves nat ved åen.

Bekendtskabet blev gjort hin morgen. Udgangspunktet var det bedst tænkelige – ingen havde fanget noget, og der var derfor basis for at søge trøst i Jyllands nationaldrik, den rygende kaffepunch. Om nordiske fiskebrødre har ikke alene uheld, men også mave til det, kan de forsøge den originale opskrift: Man lægger en blank og forholdsvis ren ti-øre i bunden af en kop og hælder kaffe i, til den ikke kan ses. Derpå hælder man brændevin i, til ti-øren kan ses igen, og man fejrer gensynet ved at udbringe en skål for de jydske herligheder, havørred, kaffepunch og så videre...

– Det er godt vand, du har i den kaffe, sagde hdebonden den morgen, og da læserens udsendte således havde demonstreret sin indfødselsret, lukkede han op for hemmelighederne, tobaksdåsen med fluer. De var, som det er skik blandt lokale fiskere ved Karup Å, store som gråspurve, men adskilligt slankere. Ligesom ti-øren

er kaffepunchens hemmelighed, er den sparsomme og ligefremme bindestil fluernes. Det er naturligvis en fordom, men en hyggelig sådan, at de eneste fluer, der du'r, er dem, der bindes af Johannes i Faarbæk. Eller bandtes, for Johannes Laursen døde i fjor, på en fisketur.

Johannes i Faarbæk var en af de få internationalt kendte danske fluebindere. En stribe af hans mønstre er beskrevet i fluebinderens "bibel", A Courtney Williams' "A Dictionary of Trout Flies".

Fluerne blev til lidt efter lidt under mange års fiskeri, og Johannes Laursen var sjældent på vej op ad bakken fra "Mejerihølet", "Grødehølet" eller "Postens gamle bro" efter en aften's fiskeri uden synligt resultat. Han var heller ikke den, der spredte sine fluer som mog for vinden. Men den del af hemmelighederne sivede jo efterhånden, omend fluerne stadig ikke er almindeligt kendte uden for kredsen af faste fiskere ved Karup Å.

Læserens rapporteur lærte dem altså at kende en forblæst morgen over kaffepunchen. Med deres dæmpede farver minder de om landskabet omkring åen, et landskab man skal kende godt for at holde af. Et landskab, man siden savner, når man ikke kan være i det.

De originale Laursen-fluer er bundet på store kroge – str 2–4 – men bundet på mindre har de også vist sig fortræffelige til bækørred. De er præget af egnen, som var fattig, og som stadig er tyndt befolket. Men levede af at dyrke hede og af åen. Endnu i begyndelsen af dette århundrede var det en fast bestemmelse i tjenestefolkenes kontrakt, at de ikke var pligtige til at spise ørred mere end seks dage om ugen...

Fiskeriet var et nødvendigt supplement til gårdenes spredte fold – det var mere end en talemåde, at gråspurve måtte have mad med, når de fløj fra strå til strå i de gennemsigtige havremarker.

Johannes Laursens fluer har fået navne efter steder, fiskere – og fiskerkoner – ved Karup Å, og de er måske enkle og ligefremme, fordi de er blevet til i et landskab, der ikke indbyder til dovne sværmerier, men som former mennesker og ting – høj himmel, stikkende graner, enge og hede. Karup Å slynger sig som et grønt bælte mellem grågrønne og brune bakkeøer.

For den nøjeregnende fluebinder med hang til eksakte imitationer er de meget grove insekterligninger. Egentlig er det svært at sige, hvad de ligner – en mellemting mellem en gråspurv og noget flyvsk fra insektverdenen måske. Fiskene har aldrig ytret sig om det, men de værdsætter dem i hvert fald.

Fælles for fluerne er deres vinger af hacklepoints og deres hackle, der er tørnet som et skørt omkring vingeroden. En bindestil, der undertiden i Danmark kaldes "jydsk". Johannes Laursen bandt dog også fluerne med traditionelt hackle for at få dem dybere i vandet – det jyske hackle var til hans yndlingsfiskeri, højt i vandet en sommernat efter trækkende havørreder i den å, der undertiden kaldes Danmarks bedste havørredå.

Bundet rigtigt, det vil sige af bløde fjer og ikke for buskede, er de som den jyske kaffepunch – ligefremme og overmåde virkende.

Mønstrene

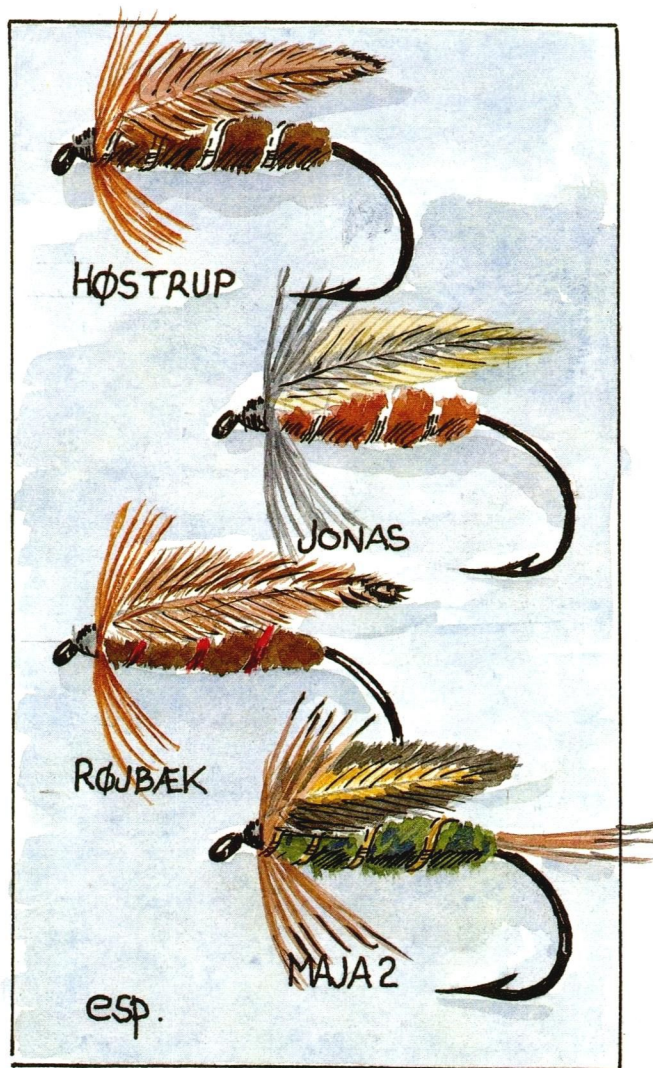
Høstrup

Krog: mørk chokoladebrun flossilke, slank.

Rib: oval sølvinsel.

Vinge: to mediumbrune hanehackle-points med sorte spidser.

Hackle: medium brun hane.

Jonas

Krog: fjerstråler fra fasankokkens hale fjer.

Rib: hvid flossilke.

Vinge: to badger hacklepoints.

Hackle: grizzle hane.

Røjbæk

Krog: mørk chokoladebrun flossilke.

Rib: claret flossilke (undertiden ses rib af mørk rødbrun kobbertråd).

Vinge: to mellemburke hacklepoints med sorte spidser.

Hackle: medium brun hane.

Disse tre mønstre, bundet i størrelserne 4–8, kan rigeligt udgøre grundstammen i en fiskers samling af havørredfluer til åen.

Adskillige omkring Karup Å fisker ikke med ret meget andet. Materialerne findes i snart sagt enhver landhusholdning, men Johannes Laursen bandt dog også fluer med materialer, som næppe lader sig opdrive i dag. De kan ses som eksempler på, hvordan denne enkle bindestil kan varieres.

Maja 1 og 2

Hale: furnace fjerstråler.

Krog: bronze påfugleherl.

Rib: smal embossed guldinsel.

Vinge: to jungle-cock halsfjer (Maja 1) eller rygfjer (Maja 2).

Hackle: furnace hane.

KÖP SÄLJ & BYT

Köp, sälj och byt-annonserna är gratis endast för FiN:s prenumeranter. En annons per nummer i mån av utrymme, bestående av högst tre utannonserade artiklar, plus namn och adress får Du gratis. Köp, sälj och byt-marknaden avser endast PRIVAT annonsering. Företag och firmor kan ej annonsera under denna vinjett.

Skicka Ditt annonsmanus (maskinskrivet eller tydligt textat) till Flugfiske i Norden, Box 11062, 250 11 Helsingborg

Säljes: Ej använda, Hörgård Namsen 15,5 fot, 2700:-. Falcon Peregrineserien 12-17 fot, 1700-2000:-. Stig Rodman, tel 046/511 55, 586 33.

Köpes: Hardy Wye 11 fot, Sharpe Swelled Spliced 12 fot, Sharpe Aberdeen 11 fot, Mörner rullar. Lars Davidson. Tel 010/34 24 09 eller 0322/114 28.

Köpes: Atlantic Salmon Flies and Fishing av Joseph Bates Jr. Bra betalt. Anders Möllervärn, tel 063/12 95 08.

Säljes: Orvis Seven/three 7 fot AFTM 3, Thomas & Thomas Montana 7,5 fot AFTM 5, Orvis Impregnated Nymph 8 fot AFTM 4. Lars Davidsson, tel 010/34 24 09 eller 0322/114 28.

Säljes: Lamiglas Grafit 9 fot klass 8-9. Två linor WF9 ingår i priset (Cortland 444 och Hardy Wet Fly) pris 1000 kronor. Dan Ekman tel 0586/563 21.

Säljes: Cortland CG Graphite 8 fot AFTM 6-7 + Daiwa SF 706 4, 5, 6 med DT flytande Cortland 444 SL AFTM 6, 900:-. Hemmabyggt Pateke Morton AFTM 7, 10 fot + Medalist 1495,5 med Scientific Angler WF 7 + extra spole, 800:-. Diverse tuppnackar CQH och Metz, Fly Rite och krok. Curt, tel 0303/201 60 eft kl 17.00.

Säljes: Daiwa GF - 47 A 9 fot AFTM 7-8, Air Cel WF8F, Rulle DAM quick 25 AFTM 7-8. Tomas Nejne 0941/115 92.

Säljes: Hardy Favorite 16 fot AFTM 11-12. Pris 1800 kronor. Jan-Ove Westlund, tel 0226/562 25.

Selges: Laksefiskere, samlere: Komplet Hardy lakseutstyr fra ca 1920 i ekstra god stand for laksefiske, og en "godbit" for samlere. Alt i solid eketrekasse. H 16 fot splittkein fluestang m stålsenter, res toppskjøt. H fluesnelle, Perfect, stor m snøre og backing. H klepp m bærsele. H flueboks m antike og andre fluer. Antike fortommer i lommebok av semsket skinn, snellepose av semsket skinn. Henvendelse: Erik N Andersen, Haslevn 41b Oslo 5. Tlf 41 21 79, efter 18, 35 48 00.

Säljes: Flugbindningsstad, som nytt 75:-. Tel 0155/100 25.

Säljes: Kunnan flugspö 70% kolfiber AFTM 6-7 med keramiska ringar. Tel 0155/100 25.

Säljes: Gammal fin Skotsk laxrulle "Wallowace & Kerr". Perfectkopia med kullager m m. Lev med silkelina. Pris: 850 kr. Två Metznackar, ginger och grizzle. Pris: 250 kr styck. Pelle Klippinge 0491/913 23.

Köpes: Slöjdnäver. Lidmans Sommarkväll vid Svartån. Williamsons Laxen Salar och Uttern Tarka. Tel: 0491/913 23.

Säljes: Förstklassig laxfiskeutrustning: Hardy 13'9 Deluxe klass 9-11 använt 1 vecka. Nypris i år 4000:- säljes för 2000:-. Laxrulle Hardy Ocean Prince plus extraspole, lina Cortland WF10 sinktip, pris 1200:-. Lennart Westerlund, tel kvällstid 0303/779 35.

Til salg: Pæn bogsamling om fluebinding m m skrevet af meget kendte navne. Både ældre og nyere årgange. Flest med engelsk tekst. Poul Smedsgård, Kærvej 31, 7650 Bøvlingbjerg, DK tel 07/88 50 45.

Säljes: Obegagnad Falcon Peregrine serie 12-17 fot. Pezon et Michel 14 fot. Hörgård Namsen 15,5 fot. Daimaru 16 fot (kolfiber). Stig, tel 046/511 55, 586 33.

Säljes: Hardy Favourite Graphite Salmon Fly 16" AFTM 10-12. Mycket gott skick, 1500 kr. Tel 013/636 36. Kjell Joelsson.

Säljes: Young laxrulle 1535, ej använd, 300 kr. Köpes: Mörner Trout x-spolar. 040/42 19 43 Peter

Sälges: Bruce and Walker 11,2 grafit AFTM 6-8, 1600 kr, 1/2 år gammal (Pandion). Hardy 8,5 Fibalite spin, som ny, 700 kr. Rodon Borcast longbelly sinktip AFTM 9, använt 2 dage, 225 kr. Dam 220 P kører som nyt, 240 kr. Lars V Andersen, tel DK 02/36 77 26.

Säljes: Privat samling fisketidskifter och årsböcker. Gamla Sportfiskaren 5 kr/nr, Svenskt Fiske 2 kr/nr, Svensk Fiskeritidskrift, även från 1800-talet 2 kr/nr. Även en del utländska tidskrifter. Tel 08/62 27 05.

Säljes: Ställbar taperingsform, 1000 kr. A Masters Guide to building a Bamboo Fly Rod, 700 kr. Loomis 11,5 fot AFTM 8-9, 800 kr. Henrik Sachs, tel 0526/141 68.

Säljes: Privat tryck i faksimil, Days in Falkenberg av W M Wilkinsons bok om sportfiske efter lax i Ätran, utgiven 1884. Pris 80 kr inkl porto. Beställelse hos Claes Hederstierna, Evert Taubes väg 4, S-311 00 Falkenberg. Behållningen av försäljningen ska gå till ett laxfiskemuseum i Falkenberg.

Säljes: Rulle Hardy Prince 5-6, ny, 600 kr. Orvis Battenkill 8,5 fot, lina 6-7, 1600 kr. Daiwa Grafit Kevlar 8,5 fot, lina 5-6, nytt, 700 kr. Loomis Composite 9 fot, lina 5-6, hembyggt med fin finish, 800 kr. Daimaru 9 fot, lina 4-5 fö enligt Loomis, 700 kr. Ingvar, tel 0586/365 20.

Kjøpes: Hardy Marvel 7,5 fot, AFTM 4 eller Hardy Phantom 8 fot, AFTM 4. Reidar Johannessen, Andrew Smith's gt 20, 4000 Stavanger, Norge, tel 04-53 22 15.

Säljes: Splitcane, The J H McGinn Highlander 14 fot, AFTM 9-10, impr splic, 800 kr. Glasfiber, Fibatube hembyggt 10 fot 6 tum, AFTM 7-8, 175 kr. Rulle, Ogden Smith 4 1/2 tum till högstbjudande. Anders tel 016/251 01 eft kl 17.

Säljes: Kingfisher "Black Quill" kolfiber 9 fot klass 5. En ABU Diplomat 156 med en flytlina, allt i toppskick, 975:-. Ett Hörgårds HC splitcane 12 fot 2 toppar klass 9 anv ett par ggr. 1000:-. H-O Blom 026-11 35 38

Säljes: Partridge imp splitcane 7,5 fot klass 4 med al-tub, 750 kr. Hardy rulle The Prince 7/8, 400 kr. Flugfiskeväst Henry's Fork (large) 350 kr. Håkan, tel 060/17 24 43.

från under ribbingen

Rib: oval eller rund silvertråd

Hackel: svart, mjukt hönshackel, några varv

Huvud: svart bindtråd

Vinge: Svart kalvsvans med 2–3 Flashaboustrån.

Som alternativ till djungle cock cheeks kan man använda fluorescerande garnfiberbuntar.

Skräcken

Grundmönstret till denna fluga går i färgerna rött, guld och gult, alltså i samma färger som en mycket känd och

effektiv Wobbler. Särskilt på våren, och då som lång tub-fluga eller bunden på Waddington shank har den visat sig mycket effektiv. Men också på sommaren och hösten kan den ge fina resultat. Färgskalan känner vi igen från många en annan lax- och öringfluga som tex Dunkeld, Goldie, Mickey Finn mfl.

Krok: dubbelkrok nr 6–8, gärna öringkrok.

Bindtråd: röd

Stjart: lösa fibrer från kroppens guld "tubing" och en röd eller orange "virbotail" storlek medium – för den som har mage till det...

Kropp: guld "tubing" eller flat guldtinsel

Rib: röd, självlysande ylletråd

Vinge: röd eller gul kalvsvans, ekorre eller yakhår

Huvud: svart med ögon med rörliga pupiller.

OBS! NY ADRESS!

Adressen till FiN i ärenden som rör prenumerationer, lösnnummer, annonser, presentartiklar etc är från 1986:

Flugfiske i Norden

Box 64

S-291 21 KRISTIANSTAD

Övriga adresser: se förlagsrutan sid 54.

LÄSARE AV FiN

Böcker och tid-skrifter mottages för inbindning. Även reparationer av gamla böcker utföres. Allt till vettiga priser. Specialpris på inbindning av FiN!

**PÅLSSON:s
BOKBINDERI**

Pl. 193

260 33 PÅARP

Tel. 042-22 81 53

KVALITET lönar sig...

Flugspönas tre äss!

Winston's berömda glas- & grafitspön – de bästa Du kan få för pengar! Vi är representanter. Ett nytt 5'6" laxspö kommer! Nu även byggsatser och klingor.

Royal Coachman Boron & Grafit: som vi introducerade redan 1980! Vi har sålt många spön sedan dess! **Har Du någonsin läst, att någon vill göra sig av med ett Royal Coachman spö?** Varför inte, tror Du? – De är för fina för det!!!

Bruce & Walker spön för vi sedan länge. De finns nu också i 6 eller 8 delar för fjällfisket!

Laxfiske i Stjördal

kan Du hyra hos oss, om Du är trött på trängsel och stress. Jag har en fin pool för 2 personer och en stuga med 3 bäddar att erbjuda!

15 000 flugor kan Du välja mellan!

Neoprenvadare av svensk tillverkning i 7 mm neopren med perfekt hållbarhet i sömmarna. Sköna att ha på sig, när det är kallt!

Flugbindningsmaterial

Jack's Tackle dubbing material med finare glans än sälull! Blandat med klar Antron blir det oöverträffat.

Yak hår är oundgängligt för stora lax- och havsöringsflugor. Vi har det mesta för flugbindare!

Samlarobjekt: Vi har kvar några förstklassiga cane-spön i ett material, som idag inte längre finns! Bästa tänkbare handarbete!

Rullar: även klassiska (Julius vom Hofe, Zwarg, Walker mfl) hittar Du hos oss!

Vill Du se Dina "bekanta" på nära håll? I mitt akvarium kan Du titta på lax, havsöring, öring, regnbåge, bäckröding och harr.

Royal Coachman

Kungsholmsg. 12, 112 27 Stockholm
tel. 08-52 22 22

må-fr: 10–18, ti: 12–20, lö: 10–14

säljer-byter-köper-renoverar
och lagar helt brutna spön!

ENDELIG EN FORRETNING FOR MODERNE FLUEFISKE I NORGE!

Alt i moderne fluefiske/-binding

Bl. annet:

- Loomis stenger
- Tri-cast stenger
- Metz
- Hardy utstyr
- Over-/understikke

BE OM KATALOG!

Stream Side Service
Sommerroveien 9C
3200 Sandefjord
NORGE

**Stream
Side
Service**

v/Andersen & Kristoffersen

NYTT PÅ MARKNADEN

Redaktör
Bengt
Öste

Äntligen – en Wheatley även för tubflugorna!

När jag började flugfiska för snart fyrtio år sedan, fanns det bara en sorts flugaskar, Wheatley's och – givetvis, mer eller mindre usla kopior på det ledande märkets modeller. De Wheatley-askar jag köpte då har jag kvar än i dag, de är outslitliga.

Trots det har jag på senare år skaffat mig ett antal flugaskar från andra tillverkare, framför allt sk okrossbara plastaskar av den modell som har sex stycken 7,5 cm långa och 3 cm breda fack. De askarna har jag behövt till mina tubflugor – i fem av facken lägger jag tuberna, i det sjätte har jag de trekrokar som hör till.

Men någon idealisk lösning har det inte varit, för innehållet i tubfacken blir under stundom svåröverskådligt, och det händer ofta att jag tvingas rota en stund innan jag hittar just den tub jag söker. Enstaka, tekniskt fiffiga fiskebröder har löst det problemet, med lödkolv och pianotråd, men själv har jag inte ens vågat försöka.

Därför blev jag mer än vanligt nyfiken,

när jag fick höra – av Hans Nilsson, på Sportag i Malmö – att Wheatley sent omsider konstruerat en ask för just tubflugor. Så småningom fick jag även ett exemplar av nyheten till påseende och prov – till det yttre en äkta, gammaldags Wheatley-ask, ehuru svarteloxerad, och till det inre försedd med ett fiffigt arrangemang som tillåter att 28 tubflugor placeras överskådligt i två rader, med krokarna fästa för sig i två remsor av ethafoam.

Asken rymmer tubflugor upp till 2½ tums längd, och längre har i varje fall jag sällan haft någon användning för. Det arrangemang som håller tubflugorna på plats i asken är dels två vita plastbottnar med "spår" för varje tub, dels två genomskinliga plastbrickor som trycker fast tuberna i "spåren". De hålls på plats utan att klämmas, och utan att dressingen pressas samman. En bra lösning, tycker jag – men om även denna ask har samma livslängd som klassikerna i Wheatley-serien återstår förstås att se!

Riktpriiset på asken är 125 Skr, uppger Sportag.

B Ö

Flashabou med "lys"

En annan nyhet från Karpens – som också kommer att säljas till andra butiker – är en självlysande variant av det mycket populära ving- och kropps materialet Flashabou. Materialet "laddas" i dagsljus, eller med ficklampa, och finns dels som buntar av c:a 20 cm långa fibrer (Flashabou lys, som kostar 23 kr per paket), dels som kropps material (Flashabou lys tubslang, för 23 kr per slang).

Det "hår" av Flashabou lys som FiN fått för test har sex olika färger: vitt, rosa, gult, grönt, blått och orange. Kroppsmaterialet är däremot flätat med två färger: gult/ljusgrönt, rosa/silver, svart/vitt, mörkgrönt/ljusgrönt samt vitt/grönt.

Flugor med detta nya, självlysande material blir särdeles färggranna – sannolikt är det klokt att använda det sparsamt. Inte ens de slöaste av vårens besor behöver ett helt fyrverkeri för att notera att vi försöker lura dem...

B Ö

Billigare laxflugekrokar

Karpens Flugfiske & Fritid i Stockholm har visat ett stort intresse och gedigna kunskaper när det gäller att utveckla laxflugfisket, och alla de prylar som hör till. Ett av många resultat är en ny serie laxflugkrokar – Fisherman-krokar, kallas de – som inte bara är upp till 30 procent billigare än de omtyckta brittiska Partridge-krokarna, utan dessutom innebär en förbättring: krokögla är på Fisherman-krokarna mer uppåtböjd, vilket väsentligt ökar möjligheterna att använda en styrande knut, och därmed få en riktig gång på flugan i vattnet.

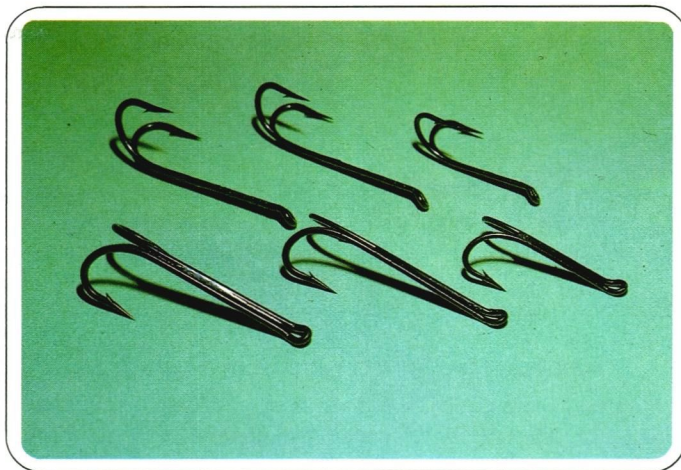
Den nyheten kan förefalla obetydlig, men det är den faktiskt inte – en för svagt uppåtböjd ögla innebär, som många av oss vet, att laxfiskaren tvingas göra en

Wheatley's svarteloxerade tubflugask – den har plats för 28 tubflugor upp till 2½ tums längd, och de trekrokar som hör till. Foto: Bengt Olson.

Flashabou lys tubslang, ett populärt kropps material, nu självlysande – "laddas" i dagsljus eller med ficklampa! Foto: Bengt Olson.

Till vänster: Flashabou lys, självlysande "hår" till vingar m m och till höger Fisherman-krokar i storlekarna 4, 2 och 1/0 dubbla – den kraftigt uppåtböjda öglan är en av nyheterna. Foto: Bengt Olson.

halvblods- eller betesknut, vars styrande förmåga är mycket osäker; ofta hamnar flugan då litet snett i förhållande till tafs-spetsen, med avsevärt mycket sämre gång i vattnet.

Nyhet nummer två, prissänkningen, är självfallet mycket välkommen, den också – krokpriserna har ju stigit som rymdfärjor de senaste åren.

Single Salmon och Single Low Water kostar, i storlekarna 1–12, 70 kr för 100 st, och för 1/0–2/0 73:50 för 100 st. Single Salmon x-fine 4 x-fine, storlek 2–12, kostar 70 kr för 100 st. Double Salmon kostar, för storlekarna 1–12 175 kr för 100 st, för 1/0–2/0 184 kr för 100 st. För Double Low Water är priserna 181 kr och 185:50, för

respektive storlekar, och för Esmond Dru-ry up eye, storlekar 2–10, 280 kr för 100 st.

Samtliga krokar kan också köpas i paket om 10 st, men priset per krok blir då ungefär 10 procent högre.

B Ö

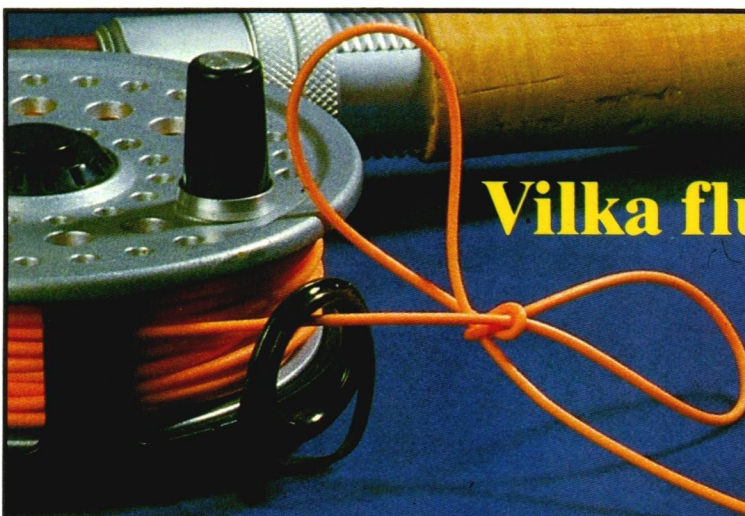
Vadare med passform

Det är inte bara Erik Erlandsson som tillbringar större delen av fiskesäsongen i hårda strömmar, med vatten till armhålorna, och därmed har mycket att säga om flugfiskarnas sorgebarn nr 1, vadarbyxor. En annan flitig vadare i FiN-kretsen är Pelle Klippinge, som 1985 provat ett par franska vadare, ALL MER. Han skriver:

Det är FIG i Gnosjö som marknadsför denna fransktillverkade byxa som också finns att få som vanliga vadarstövlar. Vadarna är tillverkade av Polyamide/PVC och är försedda med en stövel som har ett grovt sulmönster. Det första som slog mig när jag drog på mig byxan, var den fina passformen. Trots mina enochnittio (190 cm) så satt faktiskt grenen där den skulle! Något som bekant gynnar rörelsefriheten betydligt.

Byxan är relativt smal i formen och man har inget som helst obehag av onödigt fladder, vilket man uppskattar vid vadning i hårt strömmande vatten. Trots sin smala skärning medger byxan både plats

forts på nästa uppslag

Vilka fluglinor väljer du?

ultimate

Ultimate 75	Longbelly. Ca pris i butik 220:–
Ultimate 85	Normalflytlin. DT 178:– WF 199:–
Ultimate FS	Sinktip. DT 178:– WF 199:–
Ultimate 140	Sjunklina. DT 178:– WF 199:–
Ultimate 160	Snabbsjunkande. DT 199:– WF 220:–

Ultimate fluglinor ger dig valfrihet! Du kanske t o m väljer två eller flera linor för att bättre kunna anpassa ditt fiske – Ultimate ger dig råd till det.

Hög ytfinish och ypperlig sträck- och skjut-förmåga är kännetecknande för linorna. Kvaliten prutar vi aldrig på.

Valet är ditt!

AGENT
SPORTAG
MALMÖ

Flugfiskevatten i Skandinavien

Under denna rubrik kommer vi även i framtiden att presentera för flugfiskare intressanta fiskevatten. Vill du själv annonsera ut ett fint fiskevatten, ta kontakt med vår annonsavdelning (jfr. förlagsrutan) för närmare upplysningar!

Kedjeåsens Sportfiske och Fiskodling

I kristallklart källvatten fiskar du på grov regnbågslox (1-5 kilo). Endast grupper om 5-10 pers. Förläggning i timmerstuga. Pris per dygn kr 350:- per person inkl. förläggning.

Anläggningen ligger 16 km norr om Karlskoga vid vägen mot **Loka Brunn**.

PA. Christian Höll Nielsen; Bohultsg. 4 A; 691 33 Karlskoga; tel. 0586-180 59

Insjö med insatt regnbåge, öring och röding!

830 93 Stora Blåsjön Tel. 0672/210 40

40-talet tjärnar och strömmande vatten runt Stora Blåsjön

Sportfisket i Jämtlands nordligaste spets är sedan länge välkänt. Blåsjöns Fjällhotell disponerar enastående fjällvatten på olika platser inom området.

REKVIRERA VÅR FISKEBESKRIVNING!

LÄNSTULL

BRÄCKE
0693-10 000

GIMÅN

Gimån är 8 mil lång, mycket varierande med sjöar, strömmar och sel. Fint flugfiske på harr, öring, sik och id.

Hotell, vandrarhem, privattrum, campingplats finns inom området!

Fiskekort: dags-, vecko-, månads- och årskort.

Information: LÄNSTULLEN, Box 110, 840 60 BRÄCKE; tel. 0693-100 00

MAURVANGEN HYTTEGREND & CAMPING

Sjodalen, N-2680 Vågåmo
tel. 062-38922/37659

Gjennom Sjodalen renner örret-
elva Sjoa og du finner vannene
Gjende, Øyre- og Nedre Sjodalsvann.

Sjoavassdraget ligger i Sjodalen ved porten til det mektige fjellområdet Jotunheimen og ligger i LangmJORKE statsalmenning

Skive-egnens Turistforening

KARUP A - naturskönhet og et spaendende fiskevand
Karup å er garneret med en naturskönhet som få vandløb og det er et spaendende fiskevand med fangster på havørreder helt op på en halv snes kilo og endda derover.

I sommertiden er der et væld af baek- og regnbueørreder at kaste törflu til.

Information

Skive-egnens Turistbureau; Dk-7800 Skive
tel. (0)7-52 32 66

HAGTJÄRN

Hagtjärn är en insjö på c:a 10 ha vid Grunnerud, någon mil väster om Säffle. Sjön har ett bestånd av odlad regnbåge, öring och röding.

Dygnskortet kostar kr 50,-. Tre ädelfiskar fårtas. Barack med 4 sängar kan hyras för kr 60:- dygnet. Båt finns att hyra för sportfiskare.

Informationsblad från POLKAGRISEN, V:a Storgat.8, 661 00 Säffle eller Turistbyrå, Billerudsg. 5-7. Vidare information genom GUNNAR JOHANSSON, tel. 0533-650 08, BROR JOHANSSON, tel. 0533-65040 eller CONNY JOHANSSON tel. 0533-650 10.

Koppang Camp og Hytteutleie N-2480 Koppang, Tlf. 064-60234

Glomma

är Norges bästa flugfiskeälv för fiske efter öring och harr under tiden 10.5. - 31.12. varje år.

Koppang ligger i Hedmark Fylke, norr om Rena. I dammar, insjöar och rinnande vatten finner man naturliga bestånd av öring, harr och sik samt regnbåge.

Fiskekort, vecko- och årskort finns på campingplatsen.

STIFTELSEN SÄVENFORS
FISKE- OCH FRITIDSCAMP

Bäversjön och Lilla Tjärn i skogen vid den lilla byn Sävsjön 17 km norr om Hällefors. Företrädesvis grov regnbåge (1-4 kg) samt mindre klarälvslax. 4-timmarskort kr 100:-; ingen fångstbegr. Abonn. av sjö kr 2.200:- inkl. 50 kg nyinsatt extrafisk och 12 timmars fiske. Vid löskortsförsäljning max 5 fiskare per 4-timmars pass och sjö.

PA. Bergslagsgården/Camp Sävenfors, Sävsjön, 71200 Hällefors; tel. 0591-180 10; 180 49.

Lättillgängligt fiske för alla i storslagen fjällnatur. Fiskestigar, rastplatser, nära Blå Vägen E 79; hotell och stugor.

Information genom Tärna Turistbyrå; V.Strandv. 11, 920 64 TÄRNABY; tel. 0954-104 50

Flugfiske på naturliga bestånd av öring, röding och regnbåge. Olika typer av fiskekort. Hotell, vandrarhem, hytter och tältmöjligheter.

Nedre Dalälvens Fiskevårdsområdes Förening

I Dalälvens nedre lopp, c:a 9 km från mynningen, fiskar du på lax, havsöring, öring och harr.

Endast naturliga bestånd!

Inkvartering på hotell, campingplats eller privat.

Olika typer av fiskekort: dagskort, veckokort eller säsongskort

Information genom: Nedre Dalälvens Fiskevårdsområdes Förening, Box 5, 810 71 Älvkarleby tel. 026-722 93 (07.00-09.00;17.00-18.00)

Testeboån

En naturskön skogså, där du kan fiska havsöring, öring och harr i ren vildmarksmiljö!

Hotell, Campingplats, tältmöjlighet

Vattnet är beläget 3 km norr om Gävle centrum!

Fiskekort: Forsbykiosken 026-10 36 81; GDG Service 026-12 45 17

Information kl 17 - 20 per telefon 026-18 65 52 eller 026-12 62 57

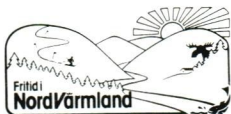
Nedre Dalälvens Fiskevårdsområde

Det perfekta fiskehotellet med fullständig fiske-service. Billigt boende - lägenheter för fiskare - guidning - fiskekurser under hela sommaren -och så fisket, förstås!

Information och broschyrer från: Hotell Skinnargården, Grönlandsv. 24, 782 00 Malung; tel. 0280-117 50

Läs artikeln i FiN nr 5/6-1984: Malung satsar på sportfiske!

I Klarälven i Nordvärmland, ett av Sveriges förnämsta harrvatten fiskar du harr och öring på på forssträckan mellan Höljes och Syssebäck!

Du bor på Syssebäck's Fiske- och Familjecamping eller på vandrarhem, campingplats eller tältplats.

Information: Stiftelsen Fritid i Nordvärmland, box 55, 680 60 Syssebäck; tel. 0564-104 10.

Flugfiske

i Norden

Den alltid aktuella tidskriften med massor av flugfiskevattensreportage!

forts från föregående uppslag

för polarställ och thermobyxor till årets tidiga och sena fiskedagar.

Vadarbyxorna i storlek 45 som jag drar, når med min längd till brösthöjd. Invändigt hittar man en ficka som rymmer två rejåla flugaskar och lite till. Byxorna är väldigt smidiga och dessutom slitstarka. Ett enda hål lyckades jag att få under säsongen och det gick faktiskt att laga, med den reparationssats som följer byxan!

Jag tycker att FIG:s byxa är mycket prisvärd och som man dessutom känner sig näst intill välklädd i. ALL MER finns i storlekarna 40-45 och ca priset är 495 SEK

Pelle Klippinge

En Orvis för Norge

I sin nyutviklede "Western"-serie lanserte Orvis i 1985 en 9-foter for AFTM 4. Denne har fått navnet "Western Spring

Creek", og er som de øvrige i serien designet med tanke på bruk under litt røffe forhold: Store, åpne elver og sjøer, vind, og til dels store fluer. Dette er betingelser som ikke bare møter en vest for Rocky Mountains, men også feks i Norge.

Undertegnede har fisket med nyskapingen som eneste ørrestang under hele 85-sesongen, og kan til fulle bekrefte at den fungerer etter intensjonene, såvel på Hardangervidda som under smygfiske på stille lavlandsvann. Stanga har en fint gradert aksjon, som ut fra en myk, følsom toppdel går over i en forholdsvis kraftig butt. Stangas sensitive øvre deler arbeider lett og presist på kort hold, og demper effektivt presset på ultrafine fortommer selv ved voldsomme hugg. Og selv om stanga er en grad stivere og raskere en Orvis' velrenomerte "Fullflex"-stenger, hører den likevel til de behagelig langsomme, og selv om det er lagret reservekrefter i buttdelen, blir den aldri stiv og "død", slik at man mister følingen med kastarbeidet. Dette gjelder også om man

har lite snøre ute, eller kaster med svært lette liner, som feks den WF 4-eren som Orvis anbefaler. Selv vil jeg gi det råd at man lar 4-eren være en DT, da stanga pga sin lengde og progressive aksjon er i stand til å bære atskillige meter snøre under full kontroll, og dermed utnytte DT-snørets presisjonsegenskaper selv ved kast på 20-25 meter. Med WF-snøre kan man trygt gå opp til klasse 5, eller sogar 6 om klumpen er kort. Dermed utnytter man til fulle mulighetene til å kaste store fluer, også i vind, og kan oppnå kastlengder på 25-30 meter.

Vel, ingen stang er "verdens beste" under alle forhold, men til den som vil ha EN stang til ørret og harrfiske under norske forhold, kan jeg trygt anbefale denne.

Importør og forhandler i Norge er The Flyfisher A/S, Baldersgt 26, Oslo 2. Prisen på ferdig stang i 1985 var Nok 2.100,-, mens blanks ikke koster mer enn Nok 900,-. Her er det mye å tjene for selvbyggeren!

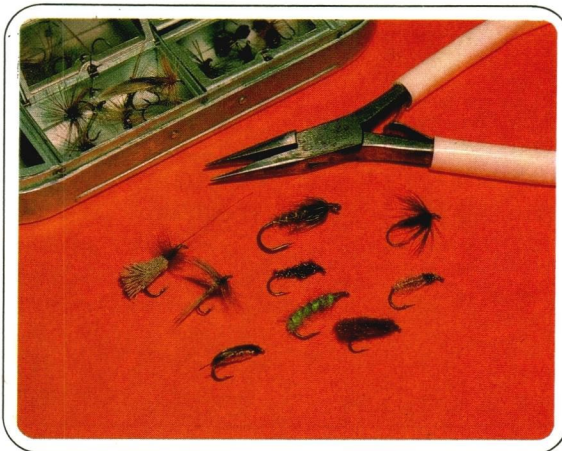
Terje Bomann-Larsen

Tankar på strandkanten

Under den här vinjetten kan kända och okända gästkrönikörer med-arbeta. Små filosofiska funderingar, arga åthutningar, tankar och reflexioner kring det där med flugfiske – allt är välkommet. Skriv högst 1,5 A4-papper och skicka in till redaktionen.

Införda gästkrönikor belönas med ett signerat konsttryck av Gunnar Johnson.

Fram med platttången!

Så kom dagen, då jag hade bestämt mig. Fram med flugaskar och platttång. Efter två timmar var det klart. Alla flugorna var hullinglösa.

Då slog mig tanken. – Har jag nu förstört alla mina flugor, eller var det som jag läst, att flugor utan hulling skulle vara bättre? Det bästa sättet att ta reda på detta, var givetvis att sticka ut och fiska.

Sagt och gjort, in med prylarna i bilen, och så iväg till ån för att prova.

Naturligtvis går det trögt, inte ett hugg, det kunde man ju begripa. Trots byte av fluga blir resultatet lika uselt. Dessutom blir det ösregn, som ser ut att kunna hålla på en bra stund. Det blir ingen annan råd än att gå tillbaka till bilen.

Jag åker en bit uppströms, medan det regnar och se, börjar inte molnen spricka upp? Jodå, regnet lättar och solen bryter fram. Skönt!

Fram med grejorna igen. Jag brukar fiska av strykan med de många djupa hålorna, där det brukar stå fisk, men inget händer.

Men då, just när jag tar in flugan och skall till att kasta igen, rusar en fisk fram och kniper den. Mothugg, fisken bökar lite på djupet, den verkar inte vara så stor. Men som om den hört vad jag tänkt, rusar den iväg tvärs över ån. Rullen skriker och spöt är böjt som en pilbåge. Fisken stannar strax före nästa forsacke. Jag kan se den glimma till i ytan. Den väger minst ett kilo. Den rycker och knycker för att komma loss. Ja, nu får man se vad de här HL-flugorna går för...

Självlklart går det åt skogen, flugan lossnar, och där står man med lång näsa och slak lina.

Hur kunde jag vara så dum att jag gick på det där om att ta bort hullingen från kroken. Från alla krokarna!

Det blir till att svälja förtreten, och prova igen. Jag går uppströms för att fortsätta fisket, och det dröjer inte länge förrän nästa fisk sitter på kroken, och si, den här gången går det bättre. Fisken kan tas in till stranden, och blir tack vare HL-kroken lätt att ta loss och kan oskadd (om än lite skakad) åter sättas ut i vattnet för att växa till sig.

Humöret är nu ett helt annat. Jäkla bra det här med HL-krok.

Sen går resten av kvällens fiske som en dans. Jag får ytterligare tre fiskar, som samtliga blir återutsatta. Och resten förstår ni säkert – jag är såld på det hullinglösa fisket!

Flugfiskare använd HL-krok!

Bo Johnson

Flugfiske i Norden

Nr 1 feb 1986

Årgång 8

Redaktör:

Gunnar Johnson

Ansvarig utgivare:

Nore Sundin

Layout och grafisk utformning:

Jerry Pettersson

Redaktionskommitté:

Kenneth Boström

Preben Torp Jacobsen

Gunnar Johnson

Jerry Pettersson

Nore Sundin

Bengt Öste

REDAKTION: Gunnar Johnson, Box 22, 570 20 Bodafors, tel 0380/311 25. OBS! Nytt tel.nr!

ANNONSER och PRENUMERATIONER (även uteblivna tidningar, lösnnummer etc): Bertil Ekholm Erb, Box 64, S-291 21 Kristianstad, tel 044/12 26 28.

Prenumerationspris: för 1986 Helår 180:- svenska kronor. Du tjänar nästan ett nummer på att prenumera jämfört med lösnnummerpriset! Vårt postgironummer är 10794-6.

Utländska betalningar per check ska ställas på: Sparbanken Kronan 8169-5, konto nr 713380278-0. Därmed tillkommer ingen extra debitering för bankavgift.

Payment from abroad by eurocheque or international money order in Swedish crowns payable to Flugfiske i Norden, Box 11062, S-250 11 Helsingborg, Sweden.

GLÖM EJ ADRESSÄNDRA NÄR DU FLYTTAR!

Redaktionen tar gärna emot artiklar, reportage och bilder från läsarna. För ej beställt material ansvaras icke.

Eftertryck eller annat mångfaldigande av innehållet i denna tidning, helt eller delvis, är ej tillåtet enligt lagen om upphovsmannarätt.

Flugfiske i Norden utges av Förlagsaktiebolaget Flugfiske i Norden, Box 11062, 250 11 Helsingborg. Tidningen utkommer med sex nummer om året, fördelade på tre på våren och tre nr på hösten/förvintern.

Tryckt 1986 hos Abetryck, Helsingborg.

ISSN 0349-3849.

Nummer 2 av Flugfiske i Norden 1986 beräknas utkomma i april.

Det är serverat...

NORRLÄNSKT FLUGFISKE

BOX 36 84060 BRÄCKE TEL. 0693/11585

Beställ vår katalog.
10:—, Pg 4909608-4 eller brev.

HARDY

**högst på önskelistan
hos de flesta flugfiskare**

I mer än hundra år har Hardy haft en ledande ställning när det gäller utveckling och tillverkning av högklassig utrustning för flugfiske. Inget annat företag i branschen kan uppvisa motsvarande erfarenhet.

Hardy spön har ständigt utvecklats i takt med att nya material och ny teknologi kommit in i bilden. Kännetecknande för alla dessa spön, oavsett material, har varit förstklassigt arbete och outstanding funktion. De nya graphite carbon-spöna är "kronan på verket". Flera spöserier att välja mellan med "Hardy De Luxe" som top of the line.

Hardy Golden Prince

Ett gott exempel på Hardy's tekniska kunnande. Speciellt konstruerad bromsmekanism inbyggd i centrum av spolen gör rullen mycket kompakt – ett under av mekanisk precision.

Se Hardy hos auktoriserade Hardy-affärer landet runt – för Du vill väl ha det bästa – eller hur?!

Nor[®]mark

Box 74, 782 00 Malung. Telefon 0280/125 65 växel